

Giới thiệu Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng

Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng của tác giả Hạ Y là câu chuyện về tình yêu của nàng và hắn cũng như những trắc trở trong gia đình...

Cứ tưởng hắn là một bậc trượng phu, nàng đã quyết định sẽ giao hết cuộc đời của mình cho hắn nhưng ai ngờ chưa được bao lâu thì tên nam nhân kia lại muốn nạp tiểu thiếp, đã thế tiểu thiếp ấy còn là tỷ muội sinh đôi của mình. Thật là một tên nam nhân đáng ghét...

Nàng tuy là một nữ nhân hiền dịu nhưng nếu như vậy thì nàng sẽ không hề bỏ qua, nàng sẽ chiếm hết toàn bộ hắn nếu không thì sẽ vứt hắn cho chó ăn...!!

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Trên núi Phục Hồ u tĩnh, có một tòa miếu thờ hương khói nghi ngút. Vào ngày hoàng đạo, đều có vô số thiện nam tín nữ tề tựu về đây cầu phúc.

Trong miếu thờ phụng một vị thần nữ đạo giáo. Tương truyền, nếu thành tâm thăm viếng người, sẽ được thần nữ gợi ý, đạt được lương duyên trời ban.

Hai mươi bốn tháng tám, miếu thờ tổ chức nghi lễ.

Sau giờ ngọ gió thổi nhẹ nhàng, khí trời sáng sủa.

Đường Cẩm Tư hiện đảm nhiệm 'Bình bộ Thượng thư', cùng mẫu thân đi xe ngựa bốn ba, đến Phục Hồ sơn ở vùng ngoại ô kinh thành.

Dọc theo đường đi, nghe mẫu thân không ngừng quở trách tội không chịu thành thân của hắn. Đường Cẩm Tư nhiều lần nghĩ lý do để bỏ đi, cuối cùng đều bởi vì mẫu thân sắc mặt buồn khổ mà không có cách nào mở miệng.

Ngựa không dừng vô lên núi, đi vào bên ngoài miếu thờ. Đường Cẩm Tư vừa rời xe ngựa, liền phát hiện trong đám người xếp hàng dài không dứt, lại có thân ảnh đồng liêu. (đồng liêu: bạn cùng làm quan)

Đường Cẩm Tư như gặp ánh rạng đông, vội vàng gọi đối phương 'Tiểu đại nhân.'

Đối phương nghe thấy, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. 'Đường đại nhân?'

'Nương, hài nhi có chuyện quan trọng cùng Tiểu đại nhân thương nghị, thỉnh nương vào miếu thăm viếng trước.' Đường Cẩm Tư không đợi mẫu thân phản ứng, trực tiếp phản phò người hầu đưa nàng vào miếu, chính mình thì nhanh chóng đi về hướng Tiểu Dương.

'Đường đại nhân, gặp nhau lúc này, thật sự là khéo.' Tiểu Dương thấy Đường Cẩm Tư hành động né tránh giống như đang lẩn trốn rắn độc mãnh thú truy kích, nhin không được bật cười.

'Không có ngờ tới sẽ ở loại địa phương này gặp phải Tiểu đại nhân, thật lễ.' Đường Cẩm Tư bắt đầu đi lắc đầu.

Hai người quen biết lâu, ở triều đình quan hệ không tệ, qua lại có chút hòa hợp. Tiểu Dương cũng thừa cơ thoát thân từ trong đội ngũ người nhà, cùng Đường Cẩm Tư đi đến lương đình cách ngoài miếu không xa nghỉ chân.

Vừa vào không thấy có người nào, Tiểu Dương lập tức reu ghẹo hỏi: 'Đường đại nhân cũng là bị người nhà cưỡng chế mang đến trong miếu cầu duyên à?'

Đường Cẩm Tư quay lại cho hắn một cái ánh mắt đồng tình, 'Chẳng lẽ Tiểu đại nhân cũng đang gặp nan như ta?'

Tiểu Dương nhin không được cất tiếng cười to, 'Không nghĩ tới trên đời này còn có người có thể làm khó được Đường đại nhân, hạ quan thật sự là bội phục lệnh đường.'

Tĩnh tĩnh bình bộ Thượng thư, so với chức quan hắn càng làm vua và nhân sĩ thán phục. 'Lịch sự, nho nhã, bình tĩnh' tám chữ này, quả thực chính là hình dung tốt nhất về Đường Cẩm Tư.

Vô luận là cùng quần thần tranh luận chính sự, hay là đối phó sự khó dễ của hoàng quyền. Đường Cẩm Tư vĩnh viễn đều là một bộ tư thái tâm bình khí hòa, trước nay đều thế. Tiểu Dương từ khi biết hắn đến nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn thất thố như thế.

'Không biết là ai nói miếu thờ trên núi này, chuyên môn phù hộ nam nữ chưa lập gia đình lấy nhân duyên được tốt. Mẹ ta nghe được cái này tin đồn này, liền bức ta đi lên tế bái.....' Đường Cẩm Tư mặt hướng ngọn núi xanh xanh, trên mặt thoáng hiện lên thần sắc không chịu nổi phiền phức này.

Tiểu Dương cũng gặp cảnh ngộ như hần, buồn bực hỏi: “Đường đại nhân năm nay đã hai mươi, đã đến tuổi lo cưới xin rồi, vì sao vẫn chưa lập gia đình thế?”

Đường Cẩn Tư làm người thập phần công bằng hiểu lẽ, xuất thân quyền quý thế gia, tướng mạo thanh tú lịch sự tao nhã, cơ hồ có thể xưng hần là hoàn mỹ vô khuyết. Nhưng mà, hần lại cho tới nay chưa lập gia đình lại cũng không có nạp thiếp, thanh tâm quả dục* khiến người ta hoài nghi hần có phải là trên người có bệnh không tiện nói ra?

*Thanh tâm quả dục: Tâm trong sạch không có ham muốn nhục dục.

“Chưa bao giờ gặp phải cô gái mình thích, như thế nào có thể cưới vợ?” Đường Cẩn Tư khẽ mỉm cười, khôi phục vẻ mặt lịch sự nho nhã như bình thường.

“Chuyện hôn nhân, chỉ cần cha mẹ hài lòng. Làm hải tử, tùy tiện nhân nhượng đi!”

“Ta đây cũng có chút ít kháng nghị” bởi vì nguyện vọng cha mẹ, Đường Cẩn Tư bỏ qua rất nhiều lý tưởng, miễn cưỡng chính mình vào triều làm quan.

Về phần hôn nhân đại sự, Đường Cẩn Tư không muốn lại ủy khuất chính mình thuận theo an bài của song thân. Lấy vợ, chính là phải nắm tay cả đời. Không tìm người thật lòng yêu thích làm bầu bạn, ai có thể nhân nhượng cả đời?

“Đại khái là lưỡng tình tương duyệt trong thơ ca sách văn đã thấy nhiều, trùng chút ít độc, trong lòng luôn hi vọng một ngày kia có thể tìm được cô gái tình đầu ý hợp.”

Đường Cẩn Tư bình thản trả lời, khiến cho Tiểu Dương bán tín bán nghi nhú mày.

Vị Bình bộ Thượng thư ưu nhã này, chức quan nhất phẩm, quản lý quân vụ cả nước, xuất thân tướng môn, dáng vẻ đường đường, thì trong mắt cô gái tuyệt đối là là vị hôn phu tốt không thể bắt bẻ. Nhưng bản thân hần, chính là thích hình thức cô nương thế nào?

Lúc này, ngoài lương đình chợt có một hồi tiếng cười cắt đứt suy nghĩ hai người.

Chỉ thấy một đội nhân mã, tầng tầng lớp lớp hướng miếu thờ đi tới. Mà ở giữa đội ngũ, có một đôi tỷ muội sinh đôi diện mạo giống nhau, đang nói nhỏ vài tiếng.

Chân trời khuất trong mây, một tia ánh mặt trời ấm áp hiện ra, rơi tại trên người hai nữ hải tử có dung mạo khó có thể nói thành lời này. Chiều rơi khiến các nàng càng sắc sỡ lóa mắt.

Tỷ muội sinh đôi cùng cười một con ngựa, thân thể mềm mại dán chặt lấy nhau, người ngồi ở phía trước khuôn mặt thẹn thùng, người ở phía sau thân sắc sáng sủa. Đều là khuôn mặt phong tình xinh đẹp, đôi môi vừa khẽ nhúc nhích, thì có tiếng cười thanh thúy như chuông bạc bay ra.

Khách hành hương đi ngang qua cửa, rồi rít ghé mắt xem cảnh đẹp.

Hai vị thanh niên trong lương đình, không thể ức chế động tâm, trầm mặc nhìn chăm chú vào thiếu nữ xinh đẹp tựa như gió xuân thổi qua nhân gian. Cho đến khi các nàng đi xa vẫn không có thu hồi tầm mắt.

Trong hoảng hốt, Đường Cẩn Tư đầu óc bất ngờ hồi tưởng lại lời của mẫu thân trước khi ra khỏi cửa đã nói qua——

Người người đều nói thân nữ trong miếu kia rất linh nghiệm, đi té bái qua người. Không sớm thì muộn cũng sẽ gặp được người trong lòng, tới cùng kết nhân duyên.

Đường Cẩn Tư cười khổ, lẩm bẩm tự hỏi: “Nương. Người đã vì con bái sao?”

Nắng sớm xuất hiện.

Chung Uyển Ước theo phu quân cùng nhau đứng lên, đỡ ửng thẹn thùng nhàn nhạt hiện lên hai gò má của nàng. Thỉnh thoảng nhìn lên phu quân tuấn tú vẻ mặt ôn nhu kia, đôi mắt nàng mềm mại đáng yêu giống như là chứa đầy xuân thủy, lóe ra ánh sáng lấp lánh.

Hần ở bên giường, cúi người, mang hải tử hoa giúp nàng. Nàng nhón chân lên, kéo qua xiêm y đã chuẩn bị tốt, giúp hần mặc triều phục.

Hành động hai người thoát nhìn giống như người làm hầu hạ chủ tử, nhưng giữa giờ tay nhắc chân lúc nào cũng nhu hòa săn sóc lẫn nhau, lại tràn đầy ngọt ngào ấm áp mà chỉ ở tình nhân mới có.

Uyển Ước núm lấy đai lưng phu quân, có chút không nỡ buông ra, cho dù là xa cách trong chốc lát, nàng cũng không muốn.

Ngoài phòng, mặt trời rực rỡ đã dần lên cao ——

“Phu nhân, hôm nay thức dậy muộn. Đã nhanh đến giờ lâm triều rồi, ta liền không thể giúp nàng trang điểm.” Đường Cẩn Tư vừa sửa sang lại dung nhan, vừa mở cửa gọi nha hoàn bưng đồ ăn sáng.

Uyển Ước ôn thuận gạt đầu, từ từ buông tay ra nắm lấy hần nữa.

Từ khi gả vào Đường gia tới nay, nàng cùng phu quân thập phần ân ái. Hấn lịch sự nho nhã, dễ dàng thu phục lòng của nàng, khiến nàng cam tâm tình nguyện hầu hạ hấn, yên tâm mà không muốn xa rời hấn.

‘Ta đi trước.’ Đường Cẩm Tư ăn vài thứ, liền vội vàng rời đi, đến hoàng cung trước.

Uyển Ước tiễn hấn đến ngoài viện, ánh mắt lưu luyến không rời nhìn chăm chú vào thân ảnh tuấn dật của hấn. Thấy thế nào cũng không chán ghét.

Nàng bắt khả tư nghị mê luyến hấn, tình cảm ngày càng sâu hơn.

Trước khi lập gia đình, Uyển Ước chưa bao giờ nghĩ tới, nàng sẽ may mắn gả cho một trượng phu hài lòng hợp ý như thế. Hôn nữa lại còn thích hấn như vậy.

‘Phu nhân.’ một đứa nha hoàn từ viện chạy bộ đến.

Phủ đệ của Đường Cẩm Tư diện tích thập phần rộng lớn, chỉ riêng viện của hai vợ chồng bọn họ, đã là một tòa tửu lầu lớn rồi.

Nha hoàn đi đến trước người Uyển Ước, hành lễ thông báo, ‘Nhị tiểu thư nhà phu nhân tới chơi.’

Uyển Ước vừa nghe, vui vẻ nói: ‘Mời nàng tới đây.’

Một lát sau, muội muội sinh đôi của Uyển Ước là Chung Uyển Diễn, mang theo một chút vật phẩm nhà mẹ đẻ cho, đi vào viện của Uyển Ước.

‘Tỷ tỷ, lâu rồi không gặp, có nhớ muội muội hay không?’

Uyển Ước lôi kéo muội muội hoạt bát đáng yêu đi vào trong phòng, cười nói: ‘Người tiểu tình nghịch này, nghe nói muội đẩy một hôn sự ra khỏi cửa đúng không? Ta đang muốn tìm muội để lên tiếng hỏi cho ra nhẽ đây!’

‘Tỷ tỷ nói đúng là Tiêu gia cầu hôn?’

‘Vì cái gì cự tuyệt?’ Uyển Ước vào đến trong phòng, lập tức cho nhà hoàn của nàng lui hết xuống, cùng muội muội tâm sự.

‘Vị Tiểu Dương kia nha! Muội đã từng lúc du ngoạn trên đường phố len lén gặp qua hấn một lần, lớn lên chẳng có gì đặc sắc.’ Uyển Diễn vụng trộm thề lười, ghét bỏ nói: ‘Không đẹp mắt bằng tỷ phu!’

Uyển Ước nụ cười ửng đỏ. Nhắc tới tướng mạo phu quân nhà mình, nàng ngoại trừ say mê, không còn lời nào để nói.

Lúc trước nhìn thấy Đường Cẩm Tư, nàng cơ hồ là vừa gặp đã thương. Nghe cha mẹ nói hấn có ý cưới vợ, nàng lại càng mừng thầm trong bụng, thấp thòm bất an, suy tính thiệt hơn, cho đến khi lấy hấn mới bình phục được nội tâm xôn xao.

‘Tỷ tỷ mặt đỏ cái gì? Là công nhận lời của muội muội, hay là lại thêm muốn tướng mạo tỷ phu rồi?’

Uyển Diễn trêu chọc làm Uyển Ước càng thêm thẹn thùng.

‘Nói cái gì mà thêm muốn, muội cho là ta nhầm nháp mỹ thực à?’ nàng giống như giận lại không phải là giận liếc muội muội một cái, nghiêm chỉnh khuyên bảo, ‘Uyển Diễn, không cần phải tính trẻ con nữa. Tướng mạo không thể làm ra cơm ăn, muội cũng không hiểu rõ người ta, lựa chọn vị hôn phu không thể trông mặt mà bắt hình dong.’

‘Xem người đầu tiên không phải là xem tướng mạo? Nếu như ngay cả tướng mạo đều xem không thuận mắt, muội như thế nào có thể cùng hấn bãi đường, động phòng, cùng sinh con đường cái?’ Uyển Diễn chép miệng, phản bác.

Uyển Ước than nhẹ. Muội muội cùng nàng, diện mạo giống nhau, tính tình nhưng lại trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Muội muội hiểu động hoạt bát, mà nàng,

‘Tỷ tỷ, đừng nói nữa làm mất hứng.’ Uyển Diễn lắc lắc tay Uyển Ước, phá vỡ trầm tư của nàng, cõil lòng đầy hứng thú hỏi: ‘Tỷ cùng tỷ phu chung đụng có được không?’

‘Hấn đối với ta rất ôn nhu, không có một chút tính tình ngạo mạn của quan lớn triều đình.’ Uyển Ước ngượng ngùng cười một tiếng, thủy mâu yêu kiều hàm chứa hạnh phúc quang mang.

Uyển Diễn thấy thế, khẽ nhũm mày, thần sắc có chút phức tạp. ‘Tỷ, ta luôn không hiểu. xét thân phận cùng địa vị của tỷ phu, làm sao có thể sẽ hướng nhà chúng ta cầu hôn?’

Từ xưa, thương nhân địa vị thấp nhất, mà tỷ muội Chung thị gia tộc từ xưa đều là dân buôn bán, thân phận cũng không cao quý.

‘Việc này ta cũng đã hỏi qua.’ Uyển Ước thẹn đỏ mặt nói: ‘Hấn nói có một lần ở trên đường nhìn thấy ta, liền hướng người hỏi thăm ta là nữ nhi nhà ai, biết rõ ta chưa gả liền vội vã tới cầu hôn. Cũng không thêm để ý môn hộ có kém hơn hay không.’

‘Tỷ tỷ rất ít ra khỏi cửa, hẳn ở trên con đường nào gặp qua tỷ?’ Uyển Diễn không quá tin tưởng, nào có chuyện trùng hợp như vậy?

‘Ta ngại hỏi nhiều.’

Uyển Diễn tròn mắt đi lòng vòng, nhỏ giọng nói: ‘Tỷ tỷ cùng ta ngày thường giống nhau như đúc, hẳn ở trên đường nhìn, như thế nào phân biệt ra được ai là tỷ tỷ, ai là muội muội?’

Uyển Ước sững sờ, lập tức hiểu được ám hiệu của muội muội. Nàng nhìn chăm chú quan sát muội muội, phát giác Uyển Diễn trong mắt cất giấu một chút mất mát.

Uyển Ước thương yêu giờ tay lên, khẽ vuốt trán muội muội. ‘Uyển Diễn, ta lấy chồng, một mình nguoi ở nhà, tịch mịch sao?’

Uyển Diễn cắn cắn miệng, gật đầu xin lỗi. ‘Ta..... Không muốn cùng tỷ tách ra.’

‘Đừng buồn. Ta cầu xin tỷ phụ muội giúp muội tìm một lang quân diện mạo như ý, thế nào?’

Uyển Diễn đi tới gần ôm lấy Uyển Ước, ‘Chúng ta từ nhỏ đến lớn đều ở cùng nhau, vì cái gì hôm nay nguoi một nhà biến thành hai nhà rồi?’

‘Sớm muộn gì muội cũng sẽ lập gia đình, tự nhiên thành nhà mình. Hảo muội muội, Muội sẽ không tịch mịch quá lâu. Tỷ tỷ đáp ứng muội, sẽ thường xuyên trở về thăm muội.’

Uyển Ước cử chỉ quan ái ngôn hành làm Uyển Diễn ngực càng buồn bực. Nàng làm cúi đầu giống như làm nũng, đầu chôn ở bả vai Uyển Ước, không nói một lời.

Uyển Ước thở dài cảm thán, biết mình có cuộc hôn nhân tốt đẹp sẽ khiến muội muội cảm thấy tủi thân. Nhưng lại không biết làm thế nào an ủi muội muội, chỉ có thể giữ nàng ở lại ăn cơm, cùng nàng nói chuyện nhiều một chút, dụ dỗ nàng vui vẻ.

Thời gian qua mau, chỉ chớp mắt, nửa ngày đã qua.

Uyển Diễn tại Đường gia dùng bữa, không yên lòng cáo biệt tỷ tỷ. Chưa ra khỏi cửa chính Đường gia, rất xa, liền nhìn thấy tỷ phụ nguoi mặc quan phục.

Ở chỗ gặp khúc ngay giữa hành lang, Đường Cẩm Tư nhanh nhẹn hướng thân ảnh đẹp như tranh vẽ phía trước đi đến.

Uyển Diễn tâm vừa động, bước đi về phía trước, chủ động lên tiếng: ‘Tỷ phụ.’

Đường Cẩm Tư đến gần, thấy dung nhan cùng thể tử giống y hệt, đối diện với mình mở nụ cười tươi tắn. Phát giác ra có chút hoảng hốt, phảng phất như lại gặp được nụ cười có lúm đồng tiền lúc ban đầu tại Phục Hồ sơn làm hẳn động tâm.

‘Muội muội đến thăm Uyển Ước sao?’ Đường Cẩm Tư thật nhanh thu lại tâm tư mê loạn. (>.)

Uyển Diễn cúi cúi nguoi, hỏi lại: ‘Tỷ phụ bên ngoài đã dùng cơm rồi?’

‘Là đồng liêu mời cơm, chối từ không được.’ Đường Cẩm Tư nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, thần thái lịch sự nho nhã, làm nguoi ta như tắm gió xuân.

Nơi hành lang gặp khúc, thực đầy hoa cỏ sum suê. Uyển Diễn lơ đãng nhìn về phía bụi hoa, thuận miệng nói: ‘Mẫu Đơn nhà tỷ phụ nở đặc biệt xinh đẹp.’

Đường Cẩm Tư phát giác trong lời nói của nàng có ý, không nhanh không chậm phân phó nguoi làm chung quanh, ‘Các nguoi đi hái Mẫu Đơn, bỏ đầy hai cái giỏ, đưa đến Chung gia.’

‘Tỷ phụ phí tâm.’ Uyển Diễn chờ nguoi bên cạnh tứ tán ra, lúc này mới to gan nhìn thẳng Đường Cẩm Tư, có dụng ý khác nói: ‘Tỷ tỷ thực rất may mắn.’ (Làm đoạn này mà ta muốn đập máy tính quá. *Ánh mắt lạnh lùng*)

Đường Cẩm Tư cười nhưng không nói, phát hiện lời nói và hành động của Uyển Diễn không giống Uyển Ước nghiêm túc như vậy.

Trước khi cùng Uyển Ước thành thân, hẳn cũng chỉ gặp qua Uyển Diễn một lần, chưa từng quen biết sâu đậm, cũng chưa từng bắt chuyện qua, cũng không hiểu rõ con nguoi của nàng. Hôm nay gặp lại, hẳn đột nhiên cảm giác được..... Uyển Diễn so với Uyển Ước càng chói mắt hơn.

‘Tỷ phụ, Uyển Diễn mạo muội hỏi qua tỷ tỷ, dùng thân phận của tỷ phụ tại sao lại đối với tỷ tỷ có nhiều ưu ái như vậy?’ Uyển Diễn duy trì khoảng cách cùng Đường Cẩm Tư, sâu kín nói: ‘Tỷ tỷ nói cho ta biết, nguyên nhân là vì tỷ phụ từng ở trên đường gặp qua tỷ tỷ.’

‘Đúng vậy.’ nói đến ngày gặp gỡ đó, Đường Cẩm Tư luôn luôn vững tâm, cảm giác ấy tự hồ vẫn luôn ở trong nguoi.

Lúc trước, phảng phất thấy được bảo bối không thể thiếu trong cuộc đời, hẳn như mất lý trí. Khát vọng lập tức lấy được nàng, chính là cô nương thân nhiên cười nói kia.

Hiện tại, mặc dù thành công cười nàng vào cửa, nhưng khi chung đụng, hấn lại phát hiện có chút cổ quái, tựa hồ cô gái hấn nhất kiến chung tình, không phải là Uyển Ước. (^_ Hay à nha. Vụ này ngon đây)

Hay hoặc là, khi đó động tâm chỉ là ảo giác?

Đường Cẩm Tư không thể nào hiểu được. Bất quá, hấn có kiên nhẫn, cũng tin tưởng giữa phu thê không thể dùng cách kinh doanh để soi xét được. Hấn không vội mà đối với Uyển Ước, đối với động tâm của hấn ngay lúc đó, khẳng định điều gì.

‘Uyển Diễn có thể không đường đột hỏi tỷ phu, tỷ phu là ở nơi nào cùng tỷ tỷ từng gặp nhau?’

Nàng không hợp lẽ nghi truy vấn, nhiều loạn Đường Cẩm Tư nhớ lại.

Hấn ngưng mắt nhìn đôi mắt trong suốt của Uyển Diễn, không ngại nàng đường đột, trả lời: ‘Năm ngoài cuối tháng tám, trên Phục Hồ sơn.’

Uyển Diễn ngạc nhiên, ‘Lúc ấy muội cùng với tỷ tỷ ở cùng một chỗ.’

‘Ta biết, các người cười cùng con ngựa, người ngồi ở phía trước, nàng ngồi đằng sau.’ hấn nghe được nhất thanh nhị sở*.

*Nhất thanh nhị sở: Một hai rõ ràng.

‘Không đúng!’ Uyển Diễn vội vàng sửa lại, ‘Ngồi người phía sau là ta!’

Đường Cẩm Tư âm thầm kinh ngạc, bình tĩnh nói: ‘Ta hỏi qua không ít người, xác định ngồi ở đằng sau chính là Uyển Ước, ta cũng vậy hướng song thân các người xác nhận qua.’

Cô gái trước khi lấy chồng, không có cách nào lên lút cùng nam tử xa lạ qua lại. Sau khi Đường Cẩm Tư cầu hôn, chỉ biết Chung gia phụ mẫu mang theo hai nữ nhi cùng hấn bên ngoài gặp mặt một lát, cũng không nói chuyện gì với nhau. Hấn hơi quan sát, nhất định Uyển Ước là cô gái hấn muốn.

Không ngờ, Uyển Diễn lại vào lúc này đẩy ngã hấn chứng thực qua phán đoán của hấn là sai lầm. —

‘Tỷ tỷ không giỏi cưỡi ngựa, ngày đó, thật sự là muội ngồi ở đằng sau, không chế con ngựa. Tỷ phu, huynh thực sự nhận lầm chúng ta.’

‘Vì sao thân nhân các người đều nói người cưỡi ngựa là tỷ tỷ muội?’

‘Vốn là nàng nói muốn cưỡi ngựa. Về sau lúc lên ngựa, nàng đột nhiên cảm thấy khó chịu, tạm thời cùng muội thay đổi vị trí. Chúng ta thường xuyên mặc xiêm y giống nhau, người ngoài không dễ dàng phân biệt. Loại chuyện nhỏ nhặt này, chúng ta cũng không có cần thiết hướng người khác nói rõ.’

Đường Cẩm Tư im lặng. Hấn chọn lầm người rồi?

Vợ của hấn, không phải là người làm hấn động tâm, là cô gái hấn khát vọng? (Bỉ ối)

‘Tỷ phu nếu không tin, có thể trực tiếp hỏi tỷ tỷ.’

Uyển Diễn quan sát thấy Đường Cẩm Tư sắc mặt bình thản, từ dung nhan dung nhan của hấn bắt không được chút tâm tình nào. Nhưng mà nàng tin tưởng, lần này nói chuyện với nhau, đã ảnh hưởng tới hấn.

Đường Cẩm Tư mang nghi ngờ, trở lại phòng ngủ, tân hôn thê tử đang nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

Hấn ý bảo nha hoàn chớ có lên tiếng lui ra, chính là lặng lẽ đi đến bên cạnh Uyển Ước, hấn cúi đầu, nhìn kỹ khuôn mặt nàng điềm tĩnh ngủ.

Nàng có khuôn mặt tinh tế, lông mày dài nhỏ, mũi cũng rất nhỏ, cùng với môi anh đào non mềm.

Một nhân hấn đã gặp nhiều, Uyển Ước tướng mạo mặc dù đẹp, cũng không phải là đẹp nhất trong số người hấn từng gặp. Nhưng, hấn chỉ vì nàng mà động tâm.

Sau giờ ngó gió thổi nhẹ nhàng tại nơi ấy gặp gỡ nàng, lúc ấy nàng cười đến tươi sáng như vậy, có thể nói như là như ánh nắng hòa tan băng tuyết.

Nhưng hôm nay, có người nói cho hấn biết, cô gái hấn gặp hôm ấy không phải là nàng!

Thê tử hấn cười vào cửa..... Không phải là người hấn muốn?

Đường Cẩm Tư không tiếng động cười khổ. Hấn cũng có lúc phạm hồ đồ?

‘Tướng công, chàng đã về nhà?’ Uyển Ước phát giác có người, nàng cảnh giác mở mắt ra.

Thân ảnh tuần tú của Đường Cẩn Tư tràn đầy mi mắt nàng.

Uyển Ước khoe miệng khê nhúc nhích, sung sướng tình cảm ở trong người lan tràn. Chỉ cần trông thấy Đường Cẩn Tư ở bên người, liền vui mừng nhiều thêm, tình cảm mãnh liệt khiến ánh mắt nàng ngắm nhìn hắn, thật lâu khó có thể dời đi.

Đường Cẩn Tư ngón tay khê vuốt nàng đầu tóc rối bời, hơi có toan tính giống như vô tình nhắc tới, 'Vừa rồi gặp muội muội nàng, muội ấy lớn lên với nàng thật giống nhau.'

'Chàng không phải là đã gặp qua nàng mấy lần.....' Uyển Ước từ từ đứng dậy.

'Là gặp qua hai ba lần..... Nhưng hôm nay, lại là lần đầu tiên nói chuyện với nhau.' Đường Cẩn Tư giang hai tay, nắm ở đầu vai Uyển Ước.

Nàng mềm mại cúi đầu, gần sát ngực rắn chắc của hắn, buông lỏng thân thể tựa sát hắn. 'Ta cùng muội muội tính tình cũng không giống nhau, Uyển Diễn hoạt bát hơn so với ta nghiêm túc.'

Đường Cẩn Tư nhàn nhạt cười. Hắn cũng không thích cô gái quá nghiêm túc. Uyển Ước toát ra điềm đạm nho nhã, hắn vẫn ngại để lộ ra biểu hiện kích tình, cho rằng hai người chung đụng đã lâu, nàng sẽ dần dần hết băn khoăn, bừa bãi để lộ mình, khiến cho hắn có thể thường thường nhìn thấy tính cách tươi trẻ chói sáng của nàng như mới ngày đầu gặp mặt.

Mà nay, hắn hoài nghi, tính toán của hắn..... Thật sự sai lầm, không thể nào sửa được.

'Tướng công.' Uyển Ước tại lúc Đường Cẩn Tư trầm tư, cố lấy dũng khí hỏi: 'Chàng lần đầu tiên nhìn thấy thiếp, là ở nơi nào?'

'Muội muội nàng hỏi nàng?' Đường Cẩn Tư hỏi ngược lại.

'Làm sao chàng biết được?' nàng vẽ mặt kinh ngạc, xác nhận suy đoán của hắn.

Đường Cẩn Tư thần bí cười, có chỗ giữ lại nói: 'Năm ngoái tại Phục Hồ sơn, ta thấy nàng cùng muội muội nàng cười cùng một con ngựa, khi đó các người không biết đang nói những thứ gì, cười đến rất vui vẻ.'

Uyển Ước cảm thấy một tia quái dị, lại phân tích không ra sai ở chỗ nào? 'Lúc ấy, làm sao chàng phân biệt được thiếp cùng Uyển Diễn?'

'..... Làm sao có thể phân biệt không ra đây?' Đường Cẩn Tư nhẹ nhàng đem đầu thê từ đặt tại trên ngực của mình, làm cho nàng không nhìn thấy sắc mặt của hắn. 'Nàng ngồi ở phía trước muội ấy, có đúng hay không?'

Uyển Ước dùng sức gạt đầu, hài lòng tiếng cười ở ngực hắn nhộn nhạo.

'Bọn thiếp là lên Phục Hồ sơn cầu duyên, nghe nói chỗ đó thần tiên rất linh nghiệm, cầu được ước thấy.'

'Thật là vừa khéo, ta cũng vậy.' hắn thuận miệng đáp một tiếng.

Nàng từ trong ngực hắn ngửa mặt lên, ngưng mắt nhìn phu quân có chút xuất thần. Hắn tựa hồ đang suy tư chuyện gì, nàng cảm thấy tâm của hắn đang ở chỗ khác.

'Tướng công?' nàng ân cần theo dõi đôi mắt đen nhánh của hắn, nhìn không thấu bên trong cất giấu cái tâm tình gì.

Đường Cẩn Tư chú ý tới quan tâm của nàng, trong lòng thoáng ám áp, không tự chủ được cúi đầu, hôn một chút cái miệng nhỏ nhắn mê người của nàng.

Nàng nhu thuận nhắm mắt lại, không tự giác hé miệng, nghênh đón lưỡi mềm của hắn, mặc hắn tùy ý xâm chiếm. Nàng trầm mê phối hợp, có chút không lưu loát, có chút khiếm khuyết, nhưng lại toàn tâm toàn ý

Nhưng mà, Đường Cẩn Tư lại bắt đầu cảm thấy vô vị.

Vốn là, hắn có đầy đủ kiên nhẫn, chờ đợi sau khi cùng nàng chung đụng càng thêm lâu dài, nàng sẽ trở nên hoạt bát một chút, làm quan hệ của hai người càng sinh động muôn màu muôn vẻ.

Chỉ là, đột nhiên phát hiện, hắn chỉ sợ là cười sai người rồi.

Sự kiên nhẫn của hắn căn bản không thể thay thế được việc tính sai này.

Cả đời này, chỉ sợ chỉ có thể nhân nhượng cái nữ nhân nhu nhược thuận theo, không hề cá tính này.

Một cổ tức nuôi tại trong nội tâm Đường Cẩn Tư khuếch tán..... Hắn muốn là cái cô nương có thể vui vẻ cười to, sáng lạn chói mắt kia.

Hắn muốn, không phải là Uyển Ước.

Sáng sớm, sau khi tiễn Đường Cẩn Tư ra khỏi cửa, Uyển Ước như cũ dẫn nha hoàn đi về phía mẹ chồng thỉnh an.

Đường gia người không nhiều lắm, công công mấy năm trước đã tử trận ngoài sa trường, tiểu cô đã sớm đã xuất giá. Cả phủ đệ to như vậy, chỉ có mẹ chồng cùng phu quân.

Uyển Ước ngẫu nhiên sẽ cảm thấy tịch mịch, bởi vì phu quân nàng công vụ bề bộn, hơn nữa thường xuyên cùng đồng liêu xã giao, thời gian ở nhà làm bạn cùng nàng không nhiều lắm.

Nhưng mà, mỗi ngày ở trong tịch mịch mong mỗi chờ Đường Cẩn Tư trở về, cũng trở thành một loại tiêu khiển của nàng lúc nhàn chán. Tính xem hán bao lâu sẽ về nhà, chờ hán xuất hiện ở trước mắt, rốt cục có thể đụng chạm đến hán — tư vị ngọt ngào thoáng cái che mất lòng của nàng.

Chờ đợi, lại thành một loại niềm vui thú, chỉ cần hán sẽ trở lại.

‘Nương, hôm nay thân thể tốt không?’ Hướm bà bà vấn an, Uyển Ước thuận theo hành lễ, ngôn hành cử chỉ không khỏi thể hiện ra người được nuôi dạy cẩn thận.

‘Uyển Ước, ta vừa vặn có việc cùng con thương lượng,’ bà bà hướm nàng cười cười, lập tức gọi nha hoàn mang tới một vật, để tới trên mặt bàn bên cạnh Uyển Ước.

‘Đây là?’ Uyển Ước mê mang làm theo chỉ thị của bà bà, ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn xem vật đó.

Đó là một bức họa, vẽ cảnh hai vị cô nương trẻ tuổi tại trong rừng trúc xanh ngắt dựa sát vào nhau.

‘Đây là của thân gia đưa tới, muốn ta cho Cẩn Tư, con cảm thấy như thế nào?’

‘Cha mẹ con?’ Uyển Ước hoang mang. Song thân đem bức họa này cho bà bà, còn nói là bức tranh muốn tặng phu quân..... Lần này rốt cuộc sau lưng có cái hàm ý gì?

‘Nhìn này.’ bà bà ngón tay chỉ vài cái chữ thật nhỏ trên tấm hình.

Uyển Ước ngược mắt nhìn lại, nhìn thấy mấy chữ đó, rõ ràng là — Nga Hoàng Nữ Anh.

Uyển Ước đẩy lòng lại cả kinh.

Trong truyền thuyết Nga Hoàng, Nữ Anh là hai nữ nhi của Nghiêu đế. Về sau, Nghiêu đế truyền ngôi cho Thuấn, tỷ muội hai người liền cùng nhau gả cho Thuấn, một người phong hậu, một người làm phi. Vợ chồng ba người lại cùng chung đặng được thập phần hòa thuận. (!Ta phi nhỏ. Lâm gì có nữ nhân nào chịu cho được)

Uyển Ước, đúng lúc có một muội muội.....

Bà bà cùng ám hiệu ẩn tàng trong bức họa này, từ từ trôi lên mặt nước. Uyển Ước cảm giác được thấy cái lạnh từ sau lưng từ từ vịn kéo dài tới khắp tứ chi.

‘Uyển Ước a!’ Thanh âm bà bà không nhanh không chậm vang lên, ‘Muội từ nhà con ta đã gặp qua, cùng con thật sự không thể phân biệt được.’

Lại giống nữa, nhưng không phải là cùng một người. Uyển Ước nghĩ tại trong lòng, không dám cãi lại.

‘Mẹ con nói nàng từ nhỏ liền quán quyết con, sau khi con gả đi lại càng cả ngày buồn bức không vui, ngay cả hôn sự Tiểu gia cũng không chịu đáp ứng, chỉ muốn sống cùng con.’ (Muốn sống cùng con hay muốn sống cùng chồng con đấy ạ??)

Uyển Ước lặng im, không muốn hiểu ý nghĩa thứ hai trong câu nói hàm ý của bà bà.

Nàng gả vào Đường gia mới hai tháng, an phận tuân thủ quy củ chưa từng làm qua nửa chuyện sai gì, trượng phu cũng đối nàng rất tốt, vì cái gì cha mẹ nghĩ sẽ đem muội muội lại gả tới đây chứ?

Chẳng lẽ là Uyển Diễn yêu cầu?

Hai tỷ muội cùng chung một chồng? Uyển Diễn làm sao sẽ nguyện ý? Nàng làm sao có thể tiếp nhận!

Uyển Ước tròn mắt không nói gì, nàng không muốn cùng người khác chia xẻ Đường Cẩn Tư!

‘Uyển Ước a!’ bà bà thấp giọng gọi tinh thần người vợ trở về, hiểu rõ nói: ‘Việc này ta còn không có hỏi qua ý kiến Cẩn Tư, con tự mình cùng nó thương lượng trước, như thế nào?’

‘Là.’ Uyển Ước miễn cưỡng quay lại cười một tiếng. ‘Uyển Ước hiểu.’

Nàng hiểu, nam nhân có thể cười rất nhiều thê thiếp, thân là Bình bộ Thượng thư Đường Cẩn Tư không có lý do gì ngoại lệ. Nhưng nàng thích người trượng phu ôn nhu sẵn sàng này, không muốn để cho một nữ nhân khác cướp lấy tình yêu thuộc về nàng a!

Bóng đêm dần dần buông xuống.

Bên ngoài dùng qua bữa tối, Đường Cẩn Tư chậm chạp trở về, cho rằng Uyển Ước đã chìm vào giấc ngủ, không ngờ trong phòng ngủ vẫn sáng đèn.

Hắn đi vào trong phòng, bước qua gian ngoài, phát hiện trên bàn xếp đặt một bức tranh Nga Hoàng Nữ Anh thập phần bắt mắt.

Câu chuyện về đôi tỉ muội cùng chung chồng này, thế nhân thường xuyên truyền miệng.

Đường Cẩn Tư đi vào phòng trong, thấy Uyển Ước đang nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, hắn mở miệng hỏi nàng: ‘Bức họa bên ngoài kia là tác phẩm của phu nhân?’

Uyển Ước vội vàng ngồi đoan chính.

‘Không, là cha mẹ thiếp đưa cho……. Của chàng,’ nàng nhỏ giọng trả lời. Tại sao có thể là bức tranh của nàng đây?

Đường Cẩn Tư thoáng kinh ngạc. ‘Nhạc phụ nhạc mẫu?’

Bức họa kia ám chỉ quá rõ ràng, hắn làm sao có thể đoán không ra. Uyển Ước đầy bụng bất an, dè dặt quan sát sắc mặt phu quân. Hắn sẽ có cảm tưởng gì?

‘Nghe nói muội muội nàng từ chối một hôn sự, ngay cả Tiểu Dương cũng chướng mắt.’

Uyển Ước ngẩn người, tại khóe miệng cùng đôi mắt sáng của Đường Cẩn Tư, phát giác được một tia tình triền xôn xao.

Sự bất an của nàng sâu hơn.

‘Thiếp vốn định cầu xin chàng lưu ý giúp Uyển Diễm có thể tìm được vị hôn phu thích hợp. Nhưng nàng không chịu tiếp nhận, nói là trượng phu tương lai của nàng, phải là nàng tự mình chọn lựa…….’

‘Nàng thích nam tử hình thức thế nào?’

‘Uyển Diễm ngày thường thích nam tử xinh đẹp. Nàng nói, công tử Tiểu gia nhìn không đẹp bằng chàng.’

Đường Cẩn Tư nở nụ cười, chính mình vươn tay cời bỏ xiêm y, ngồi ở bên cạnh Uyển Ước. ‘Muội muội nàng tính thực trẻ con, lựa chọn con rể có thể nào chỉ nhìn bên ngoài.’

‘Thiếp cũng vậy nói như vậy với nàng…….’ Uyển Ước phát hiện, Đường Cẩn Tư trên miệng tuy nói Uyển Diễm ngây thơ, nhưng vẻ mặt không có coi thường chút nào, ngược lại — đối với Uyển Diễm tràn đầy hào hứng.

Nàng tâm bất an, không ngừng trầm xuống.

‘Uyển Ước, nàng cùng muội muội nàng quan hệ tốt không?’ Đường Cẩn Tư động tay gỡ xuống cái trâm cài đầu trên đầu Uyển Ước.

Hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc như tơ của nàng, nàng thoải mái nhắm mắt lại, cảm thụ một chút nhu tình của hắn. Hi vọng hắn chỉ đối tốt với một mình nàng, càng ngày càng tốt.

‘Thiếp cùng Uyển Diễm rất tốt, trước lúc xuất giá, chúng ta đều không rời được đối phương.’ Uyển Ước sẽ không nói dối, thẳng thắn trả lời hắn. ‘Từ nhỏ chúng ta liền như hình với bóng.’

Đường Cẩn Tư ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt nàng. Nàng nửa khép mắt, lông mi khẽ rung động, vạch trần ra nội tâm của nàng rối loạn.

Hắn nhìn chằm chằm lông mi thật dài của nàng, phảng phất như thấy một con bướm bướm bị thương thống khổ vỗ cánh. Hắn sinh lòng thương tiếc, cúi đầu hôn một chút mí mắt nàng.

Uyển Ước đột nhiên mở mắt ra, trong mắt nhìn đến hắn khuôn mặt nhu hòa.

‘Cẩn Tư…….’ nàng không biết lòng chưa xót từ đâu tới, quên đi dè dặt, chủ động ôm lấy eo của hắn.

Đang muốn mở miệng đối với hắn nói, nàng thích hắn, nàng sẽ lấy hết tâm mình thương hắn, chỉ cầu hắn không cần phải thay lòng đi thích những nữ nhân khác —

Thậm chí, không cần phải đối muội muội nàng động tâm, vô luận cha mẹ của nàng dụ dỗ như thế nào!

Nhưng mà, nàng mới mở miệng, mới vừa phun ra tên của hắn, tiếp theo trong nháy mắt, hắn đã dò hỏi —

‘Nếu như đem muối muối nàng đưa vào cùng nàng làm bạn, nàng sẽ cao hứng sao?’

Uyển Ước đang đầy ngập tình yêu triền miên đột nhiên lạnh cứng. Hắn đang nói đùa, hay có tâm thù dò xét?

Đường Cẩm Tư cảm giác được Uyển Ước biến hóa, mắt sáng loe loe, bắt nói một từ.

Uyển Ước từ từ thu hồi hai tay đang ôm vào bên cạnh eo hắn, hô hấp dồn dập, từng chữ từng chữ trả lời: ‘Ta sẽ không cao hứng.’

‘Như thế nào, sợ muối muối nàng bị ta ăn đến thiệt thòi?’ Đường Cẩm Tư cầm ngón tay khê run của nàng, dùng thon dài ngón tay của hắn như khiêu khích trên cột đầu ngón tay của nàng.

Uyển Ước cúi đầu xuống, cật đầu hốc mắt dần dần đỏ lên. Hắn không biết nàng thích hắn, hắn không biết nàng thích hắn đến cỡ nào.

‘Chàng nghĩ cười Uyển Diễn sao?’ nàng mạnh mẽ tự tình táo hời ngược lại.

‘Ta thường xuyên bận rộn công việc, không thể thường xuyên cùng nàng, cho muối muối nàng cùng làm bạn, không tốt sao?’

Hắn giao hoạt đem vấn đề khó khăn ném vào cho nàng, Uyển Ước chậm chạp ý thức được, trọng phụ của mình thật khó đối phó.

‘Thiếp không hy vọng chàng nạp thiếp, tương công.’ nàng cố gắng duy trì bình tĩnh, ngữ điệu vững vàng tỏ ra sáng suốt.

Đường Cẩm Tư lông mày khê nhướng lên, ngón tay nhẹ giơ cầm nàng nâng lên.

Nàng thuận theo cử chỉ của hắn, để hắn nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của nàng.

Đường Cẩm Tư cười thán một tiếng. ‘Đúng là, nàng vào cửa mới hơn hai tháng. Lúc này tái giá, cho dù là đón muối muối nàng vào cửa, đối với nàng cũng quá thất lễ.’

Không, không chỉ là như thế mà thôi — Uyển Ước đôi môi khê động, nghĩ nói cho hắn biết, cho dù nàng lấy hắn không chỉ hai tháng, mà là hai năm, hai mươi năm, nàng cũng không nguyện thấy hắn tái giá.

Vừa hé mở miệng được thể môi của hắn vượt lên trước hôn nàng, khiến lời nàng muốn nói nuốt trở vào.

Uyển Ước không tự giác muốn khóc. Mặc dù được trọng phụ ôm ấp lấy, ngực của hắn ấm áp như vậy, nhưng nàng vẫn cảm giác hình như có mất mát..... Nàng phát hiện, hắn đối nàng yêu thích không nhiều bằng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Phụ Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mấy ngày sau, khi Uyển Ước cho rằng chuyện người nhà ám hiệu Đường Cẩm Tư tái giá Uyển Diễn, không giải quyết được gì. Song thân lại đến thăm dò hỏi nàng, nhắc lại chuyện này.

‘Chúng ta là đến cùng con thương nghị hôn sự của Uyển Diễn.’

Cha mẹ hàn huyên đôi câu liền đi vào chuyện chính.

‘Con cùng Uyển Diễn từ nhỏ như hình với bóng, hôm nay con mới xuất giá có mấy tháng, nàng liền cả ngày bực bội bất an, ăn cũng ăn không vô, ngủ cũng ngủ không ngon. Vô luận ai tới cầu hôn làm mai, nàng cũng không chịu đáp ứng, một lòng chỉ muốn cùng con ở cùng nhau, con nói làm sao bây giờ?’

Uyển Ước á khẩu không trả lời được, nàng có thể làm sao?

Song thân tiếp tục nói: ‘Nghe nói Cẩm Tư đối đãi người thấp phần sẵn sốc, bất quá Đường gia ít người, con ở đây không có người làm bạn, cũng sẽ cảm thấy cô tịch đi! Có phải hay không nên để cho Uyển Diễn vào cửa cùng con chiếu cố lẫn nhau?’

Uyển Ước càng nghe càng cảm thấy hoang đường. ‘Cha mẹ, hai người tại sao có thể có loại ý nghĩ này?’

Nàng lần đầu tiên cảm thấy cùng cha mẹ trong lúc đó có khoảng cách.

“Phải nghĩ đến Uyển Diễm trước.” Song thân trả lời, tiếp theo lại khuyên bảo Uyển Ước mở lòng, tiếp nhận muối muối.

Uyển Ước không tin muối muối nguyện ý chịu thiệt làm vợ lẽ. “Uyển Diễm hôm nay như thế nào không cùng hai người tới đây, cùng con đối mặt thương lượng, hướng con tỏ rõ tâm tình?”

“Nàng sợ chọc giận con tức giận.”

Uyển Ước mặt ôn nhu suýt nữa vụn vỡ. “Sợ con tức giận?”

Nàng có thể nào không tức giận? Đúng là, trong lòng mơ hồ rút đau nhưng không có phần nộ, có thì cũng chỉ là bị ai cùng nghi hoặc. Muối muối của nàng, làm sao lại nghĩ cướp lấy trượng phu của nàng?

“Uyển Ước a! Con phải hiểu được, dùng địa vị cùng thân phận Cẩn Tư, sớm muộn gì sẽ lại nạp thiếp, ở bên ngoài nói không chừng cũng có rất nhiều màn phong lưu. Một mình con cũng không quản được hán, không bằng để cho Uyển Diễm tới giúp người.”

“Nương ——” Uyển Ước khó chịu cắt đứt lời của mẫu thân.

Phụ thân lúng túng trước mặt hướng sang một bên. Uyển Ước cảm giác mình bị cô lập.

Lúc này, mẫu thân còn nói: “Cẩn Tư cũng thích Uyển Diễm, con không chấp nhận cũng khó nha!”

Uyển Ước chấn động, bất khả tư nghị nhìn thẳng song thân.

Mẫu thân thở dài, nói cho nàng biết, “Gần đây, Cẩn Tư ngẫu nhiên sẽ tới trong nhà báai phóng ta và cha con, thuận tiện xem Uyển Diễm một chút.”

Uyển Ước vô ý thức lắc đầu. Đây coi là cái gì? Trượng phu đi nhà mẹ nàng thăm muối muối nàng, vì cái gì nàng hoàn toàn không biết gì đây?

Nàng chỉ biết là, Đường Cẩn Tư gần đây phi thường bận rộn, mỗi lần về nhà chậm liền nghỉ đêm tại thư phòng, nàng có rất ít cơ hội cùng hán lên lút chung đụng, tán gẫu việc nhà.

Thì ra là, hán không phải không nhàn rỗi, mà là..... Đi nơi khác?

Hai người mới lập gia đình từng thân mật như vậy, ngày đêm gần nhau cũng sẽ không chán.

Hôm nay, hán chán sao?

Uyển Ước ngồi không yên, thân thể khẽ run lên, hao hết khí lực bảo trì trấn tĩnh, nàng trả lời cha mẹ, “Việc này, ngày khác sau khi con về nhà cùng Uyển Diễm thương lượng, sẽ quyết định tiếp.”

“Uyển Ước a! Việc này không phải do con quyết định.” Mẫu thân vẻ mặt bất đắc dĩ. “Ta và cha con chỉ là tới khuyên con buông lỏng tinh thần, người cuối cùng hạ quyết định là thân gia, là Cẩn Tư.”

Uyển Ước ngồi ngay ngắn ở trước mặt cha mẹ, đột nhiên suy yếu vô lực, thân thể rất không thăng.

“Các người tất cả đều quyết định muốn cho Uyển Diễm gả tiến Đường gia sao?” Nàng bàng hoàng hỏi. Gả vào Đường gia tới nay, nàng thủy chung theo khuôn phép, không phạm thất xuất, cố gắng phụ xướng phụ tuyền. Vì cái gì người bên cạnh lại muốn nàng chia sẻ trượng phu của mình, chia cho muối muối nàng thương yêu nhất?

“Uyển Ước.....” Lời của mẫu thân, lần nữa vang vọng tại bên tai nàng. “Con luôn luôn hiểu rõ nhất Uyển Diễm, việc này, con đừng nghĩ quá nhiều, thuận theo tự nhiên. Nếu Uyển Diễm thật sự gả tiến Đường gia, hai nhà chúng ta cũng coi như thân càng thêm thân, không có gì đáng ngại, con đừng để ý.”

Uyển Ước ghen ghét nhìn trần trời. Thân càng thêm thân..... Đây rốt cuộc tính cái gì?

Nàng u sầu nhìn chòng chọc mẫu thân khuôn mặt, một hồi lâu, nàng khổ sở nở nụ cười.

Cha của mình cũng nạp qua vài phòng thiếp thất, mẫu thân đều hào phóng đón nhận, xác thực là đương đại hiền thê lương mẫu điển hình, có tư cách khuyên bảo nữ nhi vui vẻ rộng lượng, nhưng nàng không cách nào chấp nhận được!

Vừa nghĩ tới trượng phu nếu lấy vợ nạp thiếp, dù cho người vào cửa là muối muối ruột thịt của nàng, Uyển Ước tâm cũng nhăn nhúm như gặp phải phải loại cắt tâm đau đớn!

Bọn họ vì cái gì đều muốn Uyển Diễm đến chen chân vào hôn nhân của nàng? Chẳng lẽ, thật sự là bản thân Đường Cẩn Tư đối với Uyển Diễm có ý sao?

Nhà mẹ đẻ Uyển Ước cách Đường gia cũng không xa, chỉ là phân cách thành nam, thành bắc, chỉ có chút khoảng cách. Kể từ khi nàng gả tiến Đường gia tới nay, chỉ trở về qua hai lần.

Mà hôm nay, là lần thứ ba.

Tại chạng vạng trăng sáng mới lên, Uyển Ước dẫn lấy nha hoàn của hồi môn, không hề báo trước đi tới cửa chính nhà mẹ đẻ.

Nàng cố ý chọn tại lúc bữa tối lộ diện, khiến cho bọn hạ nhân trong nhà không hề chuẩn bị, có vẻ thập phần ngoài ý muốn.

“Đại tiểu thư, ngài như thế nào đột nhiên đến đây?” Lão quản gia vội vàng tới đây nghênh đón.

“Tự ta đi, các người không cần thông báo cha mẹ ta, cũng không cần dẫn đường.” Uyển Ước độc đoán phân phó, lướt qua người làm, bay thẳng đến phòng khách đi đến.

Nha hoàn hồi môn của Uyển Ước, từng vì nàng về nhà thám thính qua hướng đi của Đường Cần Tư ——

Trượng phu của nàng gần đây luôn đến nhà mẹ nàng dụng bữa tối, đêm nay cũng không ngoại lệ.

Uyển Ước trong lòng nổi lên một mối lửa, thiếu hỷ tinh tảo nàng luôn tự giữ. Trượng phu của nàng tránh mặt nàng, hàng đêm đến nhà mẹ nàng cùng muội muội nàng gặp mặt, làm như vậy là vì cái gì?

Cách đó không xa trong khách sảnh, truyền đến một hồi tiếng cười nhẹ nhàng khoan khoái, Uyển Ước nghe thấy được muội muội sung sướng, cùng với trượng phu phụ họa.....

Nàng đè nén lấy vọt lên cổ họng lòng chua xót, tại bên cạnh trông coi bọn hạ nhân không hện mà cùng kinh hô, đi vào phòng khách.

Vừa vào, nàng liền nhìn thấy cha mẹ cùng muội muội, còn có trượng phu của nàng..... Bọn họ ngồi vây quanh cùng một chỗ, hoan thanh tiếu ngữ, không khí hoà thuận vui vẻ tựa như người một nhà thân mật khăng khít.

Mà nàng, kẻ xông vào như một ngoại nhân, đứng tại bên cạnh ngưỡng cửa, không cách nào nhúc nhích.

“Uyển Ước, làm sao con đã trở lại?”

“Hiện tại cũng đã đêm, con lúc này còn xuất môn, không hợp lễ a!”

Cha mẹ thấy nàng xuất hiện, phi thường kinh ngạc.

Muội muội không dám đối mặt nàng, quay đi.

Uyển Ước cảm thấy buồn cười. Thân nhân của nàng lại mỗi người đều biểu hiện ra thái độ không hoan nghênh.

Nàng có chút bị thương, ánh mắt phiêu hướng trượng phu của nàng.

Đường Cần Tư một bộ thần thái lịch sự nho nhã như cũ, bình tĩnh khẽ gọi:“Uyển Ước, nàng đã đến rồi.”

Hắn thông dong tự tại, không có một tia kinh ngạc hoặc khó chịu.

Uyển Ước mê mang, buồn bực nhìn nhìn cha mẹ.

“Cha mẹ, Uyển Ước lúc này ra khỏi cửa quả thực không thích hợp.” Bất quá tướng công nàng liên tục nhiều ngày tránh đi nàng, đến cùng Uyển Diễn gặp mặt, chẳng lẽ không giữ quy tắc lễ nghĩa sao?

Uyển Ước liếc Uyển Diễn một cái, do dự có nên hay không đem nghi vấn trong nội tâm hỏi ra lời.

“Tỷ tỷ.....” Uyển Diễn phát giác Uyển Ước cảm xúc có chút không ổn định, không khỏi luống cuống.

Uyển Ước lại lần nữa đưa mắt nhìn Đường Cần Tư, ổn định tâm tình, nói ngay vào điểm chính:“Liên tục nhiều ngày không thấy phu quân, vừa vặn cũng có chuyện cùng muội muội thương lượng, cho nên Uyển Ước không mời mà tới, hi vọng cùng phu quân cùng muội muội đem lời nói rõ, thỉnh cha mẹ không lấy làm phiền lòng.”

Người ở chỗ này rồi rít sừng sờ, tựa hồ đánh hơi được một con gió thổi báo giông tố sắp đến.

Đường Cần Tư nhìn lại lấy Uyển Ước ánh mắt kiên định, nàng lần đầu tiên thể hiện ra khí thế quyết đoán, làm hắn kinh ngạc.

Nàng ngửa đầu nhìn hắn, dung nhan ôn nhu không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, mày mi nhú lại, môi muốn nói lại thôi, tựa hồ cất dấu thiên ngôn vạn ngữ.

“Uyển Ước, tới đây ngồi.” Đường Cần Tư cười khẽ, ngón tay chỉ chỗ trống bên cạnh. (Gọi cái con à? Mơ đi cưng!)

Uyển Ước không nhúc nhích, như xưa nhìn chòng chọc hắn, cặp thủy mâu yêu kiều kia lóe lên như đốm lửa hoa.

Đường Cần Tư tiếng lòng rung động, như uống rượu mạnh, có chút say..... Say ngã vào giữa ánh mắt chuyên chú của nàng. Bỗng nhiên phát giác thê

tử ôn thuần của hắn cũng là có khí chất, không hoàn toàn đúng là người chỉ biết phục tùng nhảm chán, Đường Cử Tư bên môi vui vẻ sâu hơn.

“Uyển Ước a! Con là làm sao vậy?”

Song thân đối với Uyển Ước thái độ bất mãn.

“Có chuyện tới đây nói thật tốt, đừng đứng ở cạnh cửa lấy mặt dọa người.”

Uyển Ước cúi đầu, dấu đi thần sắc trên mặt, thuận theo ngồi vào bên cạnh trượng phu.

Đã từng khê dựa gần hắn, người cũng có cảm giác ấm áp, hiện tại nàng chỉ cảm thấy hoảng loạn.

“Ăn chưa?” Đường Cử Tư tại bên tai nàng ôn nhu hỏi, thuận tay đem bát đĩa của hắn lấy thức ăn từ từ đẩy tới nàng.

Uyển Ước nhỏ giọng nói cảm ơn, tư vị chua xót trong lòng lại dâng, nàng lo lắng không yên nghĩ đến, trượng phu của nàng là hay không cũng sẽ đối với cô gái khác cũng sẵn sàng như thế?

“Uyển Diễn.” Uyển Ước giương mắt, nhìn thẳng muội muội ánh mắt lóe lên, đang lúc mọi người không nói gì, đặt câu hỏi: “Cha mẹ tìm ta thương nghị qua hôn sự của muội, muội biết không?”

Uyển Diễn xin lỗi gật đầu.

Đường Cử Tư yên lặng quan sát hai cô gái tướng mạo giống nhau, Uyển Diễn xấu hổ thẹn thùng, Uyển Ước tinh táo trầm ổn, đều là bình thường hiếm thấy.....

Các nàng lúc bình thường, một người hoạt bát, một người nhu thuận, giờ phút này lại toát ra diện mạo bất đồng.

Đường Cử Tư hoàn toàn ý thức được, chính mình đối với đôi tỷ muội này hiểu còn quá ít.

“Muội quyết định cùng ta tiến vào Đường gia?” Uyển Ước thân nhiên hỏi muội muội.

“Uyển Ước!” Cha mẹ vừa quát.

Tại trước mặt Đường Cử Tư, Uyển Ước không có tư cách nghị luận chuyện này.

Đường Cử Tư làm cái biểu hiện không sao cả, thể hiện ra bộ dạng dung túng Uyển Ước.

Uyển Diễn thấy thế, cũng không tránh né, hỏi ngược lại: “Tỷ tỷ, chúng ta cùng một chỗ không tốt sao?”

Uyển Ước tâm trầm xuống, xác nhận tâm tư muội muội. “Muội muốn cùng ta gả cho cùng một nam nhân, muội chịu được ủy khuất thân là tiểu thiếp?”

Uyển Diễn dừng một chút, nhin không được thờ dãi.

Nàng cũng không phải là muốn cùng tỷ tỷ đoạt trượng phu, chỉ là tỷ tỷ sau khi xuất giá, nàng đặc biệt tịch mịch, cha mẹ lại thường xuyên tại trước mặt nàng tán thưởng tỷ phu là tốt, tán thưởng khiến nàng đều động tâm. Thấy nam nhân khác, nàng liền không nhận được cùng tỷ phu so sánh, cuối cùng được ra kết luận —— không có bất kỳ một người nam nhân so ra mà vượt tỷ phu! (Vô sĩ)

Nàng không muốn gả cho nam nhân không bằng tỷ phu, cũng không nỡ cùng tỷ tỷ chia cách, phương pháp tốt nhất, đương nhiên là cùng tỷ tỷ gả cho cùng một nam nhân.

Uyển Diễn ngây thơ nói: “Chỉ cần có thể cùng tỷ tỷ ở cùng một chỗ, Uyển Diễn sẽ không ủy khuất!”

Đường Cử Tư nở nụ cười. “Xem ra Uyển Diễn rất thích Uyển Ước.”

Uyển Diễn thẳng thắn gật đầu, tỷ tỷ cùng tỷ phu, nàng đều thích.

Cha mẹ bị Uyển Diễn ngây thơ chọc cười, chỉ có Uyển Ước cười không nổi.

“Uyển Diễn, muội luôn không phải là vì ta mới muốn gả cho Cử Tư đi?” Uyển Ước cảm giác hoang đường sâu sắc. (Còn cảm giác à? Quá hoang đường đi)

“..... Cũng không hoàn toàn là.” Uyển Diễn nhìn Đường Cử Tư, chum chim mím môi, đập nôi đim thuyền nói: “Chủ yếu là, người tỷ phu vốn muốn cưới, là muội.”

“Cái gì?” Uyển Ước ngây dại.

Cha mẹ rất nhỏ thờ dãi, nhưng tới tai nàng lại như sấm bên tai.

“Tỷ tỷ.....” Uyên Diễn đồng tình nhìn nàng, có chút không đành lòng nói: “Kỳ thật người tỷ phu ban đầu ở trên núi Phục Hồ nhìn thấy, người muốn kết hôn, là muội.”

Đường Cẩm Tư nhú nhú mày, không hoàn toàn đồng tình lời của Uyên Diễn, nhưng không phản bác.

Người hấn vừa gặp đã thương có lẽ là Uyên Diễn, nhưng biết Uyên Ước, quyết định cưới Uyên Ước tâm ý cũng là chân thật.....

Uyên Ước nghe không được tiếng lòng vị hôn phu bên cạnh, chỉ nghe thấy muội muội vạch trần chân tướng, sau đó nội tâm của nàng ở chỗ sâu trong truyền ra tiếng dao động.

Uyên Diễn nói là sự thật? Uyên Ước u mê nhìn về phía Đường Cẩm Tư, loại ánh mắt hỗn loạn lại yếu ớt xin giúp đỡ. Nàng chờ đợi hấn nói cho nàng biết, Uyên Diễn nói không phải là sự thật, không phải!

Đường Cẩm Tư phảng phất nhìn thấu tâm tư của nàng, thương tiếc nói: “Có phải thật vậy hay không cũng không quan trọng, Uyên Ước, chúng ta đã thành thân, không cần so đo dĩ vãng đúng sai.”

Uyên Ước nghe lấy lời của hấn, như nghe được hấn xác nhận câu trả lời của Uyên Diễn.

Cho tới nay, giấc mộng tốt đẹp ấm áp của nàng rách nát rồi.

Thì ra là, muội muội không phải là cùng nàng đoạt trượng phu, mà là muốn đoạt lại hạnh phúc thuộc về chính nàng.

Bóng đêm dần dần sâu, Đường Cẩm Tư mang theo Uyên Ước về nhà. Dọc theo đường đi, Uyên Ước trầm tĩnh không nói, dường như đã bị đá kích nghiêm trọng, thần sắc ưu thương.

Đường Cẩm Tư cảm thấy có chút đau lòng không biết từ đâu tới, không chịu được thấy nàng khổ sở.

Hai người thành thân tới nay, đã từng nhu tình mật ý, ân ái triền miên. Hấn đối với Uyên Ước là có tình cảm, nhưng mà hấn lại không có biện pháp xác nhận loại cảm tình này có phải là tình cảm vợ chồng mà hấn luôn theo đuổi hay không? (Ngu!)

“Uyên Ước, chuyện quá khứ đừng suy nghĩ nhiều, sớm đi nghỉ ngơi.” Đưa thê tử trở về phòng ngủ, Đường Cẩm Tư lại chuẩn bị rời đi.

“Còn chàng?” Uyên Ước ngồi ở mép giường, u mê nhìn chăm chú hấn. Trượng phu đã rất nhiều ngày không cùng nàng chìm vào giấc ngủ, cùng nhau nghênh đón nắng sớm, có phải hay không bởi vì hấn tâm đã không còn ở trên người nàng?

“Ta còn có công vụ cần xử lý.” Đường Cẩm Tư thẳng thắn trả lời.

Uyên Ước chăm chọc cười, không tin lời của hấn. Hấn có thời gian đi gặp muội muội, lại không thời gian cùng nàng? Hấn thẳng thắn đến tai nàng lại thành lời dối trá.

Vì cái gì nàng thành tâm thành ý đi yêu trượng phu, đột nhiên trở nên bất hòa như vậy?

“Chàng là từ khi nào phát hiện chàng nhận lầm người?” Uyên Ước ngay lúc Đường Cẩm Tư xoay người muốn đi gấp chớp mắt mở miệng hỏi.

Hấn bước chân dừng lại, xoay nửa người, hơi hốt trả lời: “Những thứ này đã sớm không quan trọng.”

Uyên Ước chưa xót nhắm hai mắt lại. Đối với trượng phu mà nói, quan trọng là cái gì? Là hấn tìm được nữ nhân hấn chính thức muốn rồi?

“Vì cái gì chàng không chủ động nói cho thiếp biết chứ?” Lại mở mắt ra, Uyên Ước trong lòng oán đã lắng đọng, trong đầu chỉ còn một đạo thanh âm rõ ràng đang không ngừng yêu cầu nàng, chặt đứt bận tâm. Không hề cho hấn khổ sở. “Khi chàng phát hiện chàng cưới sai người rồi, cần phải mau chóng nói cho thiếp biết, thiếp sẽ hiểu được, sẽ không dây dưa không ngừng.”

“Uyên Ước.” Đường Cẩm Tư đi trở về trước người của nàng, ra tay phủ lấy tóc tơ của nàng. “Ta đối với nàng coi như hài lòng, dù cho sau này tái giá Uyên Diễn, ta bảo đảm sẽ không vắng vẻ nàng. Nàng chớ lo lắng.”

Nàng quay mặt, tránh hấn đụng vào, sắc mặt lãnh đạm.

“Thiếp sẽ không lo lắng.” Nàng bình tĩnh nói lấy, bức bách chính mình dùng lạnh lùng che dấu nội tâm yếu ớt.

Hôm nay, nàng không có khí lực đi so đo ai đúng ai sai, chỉ muốn từ nơi xa lạ lại đau đớn đến thấu xương này rời đi, cho mình một cái bình an!

“Cẩm Tư.” Uyên Ước không rảnh suy tư, gợn găng dứt khoát đối với hấn nói: “Chàng bỏ thiếp, hoặc cùng thiếp cách duyên, sau đó lại cưới Uyên Diễn!”

Đường Cẩm Tư mỉm cười nói trấn an. “Uyên Ước, đừng làm loạn, nàng không phải là cô nương bốc đồng như vậy.”

“Chàng hiểu lầm, thiếp không phải là đang đùa.” Nàng thái độ bình tĩnh, nói chuyện nhưng lại không lịch sự buồn bã, “Thiếp là thật lòng đề nghị chàng nên dùng cách đó giải quyết sai lầm giữa chúng ta.”

Cưới sai người rồi, hấn muốn không phải là nàng, cái chân tướng này đối với nàng mà nói, chẳng khác gì điều nhục nhã nhất!

Nàng chịu không được cho hấn nhục nhã.

Nếu như, hấn yêu không phải là nàng, như vậy nàng nguyện ý rời đi, rời đi khỏi nam nhân duy nhất khiến nàng cảm thụ qua ngọt ngào cùng đau đớn!

Dù cho tương lai nàng sẽ hối hận hôm nay quyết cường yêu cầu rời đi như vậy, nhưng giờ khắc này, nàng thật sự không cách nào nữa cùng hấn chung sống!

“Thiếp là nghiêm túc, Cẩn Tư, chúng ta tách ra đi!” Uyển Ước nói dứt lời, cắn đầu lưỡi, làm cho đau đớn áp đảo đau xót trong lòng.

Nàng không thể tiếp tục đợi bên cạnh hấn, nhớ tới hấn sẽ nghĩ đến người hấn thích là muội muội, không phải là nàng. Nàng không chịu nổi!

Hoàng hôn, ánh nắng chiều nhu mì.

Đường Cẩn Tư vừa mới vào cửa nhà, đã bị nha hoàn của mẫu thân thỉnh qua nói chuyện.

“Cẩn Tư a! Uyển Ước mấy ngày nay hay rầu rĩ không vui, quyết tâm rời đi.” Mẫu thân bất mãn nói: “Vốn tưởng rằng người vợ này rất hiểu chuyện, nào biết nàng để ý như vậy.”

“Nương, nương có thời gian liền khuyên nhủ nàng, đừng trách cứ nàng.”

“Nàng mới gả vào cửa không lâu, ta cũng vậy không để ý cùng trách móc, muốn trách. Quả thực nên trách con thay lòng quá nhanh.”

“Con không phải là nhanh chóng cưới Uyển Diễn vào cửa, chỉ là trước nói cho nàng biết một tiếng, để cho nàng có chuẩn bị, không nghĩ tới nàng không cách nào tiếp nhận.”

“Nương cũng giúp con cùng thân gia nói chuyện. Bọn họ nói, Uyển Ước là tính tình ngoài mềm trong cứng, bên ngoài tỏ vẻ hướng nội điềm đạm nho nhã, kì thực rắn rỏi quyết đoán, tuyệt sẽ không chịu ướm át bần thiêu. Cẩn Tư, con nếu thật muốn kết hôn Uyển Diễn, nương thấy, người chỉ sợ là phải để cho Uyển Ước rời đi.”

Lời của mẫu thân khiến cho Đường Cẩn Tư khó xử nhăn mày lại.

Hấn muốn Uyển Diễn, đó là người hấn lúc ban đầu chờ đợi. Thế nhưng, hấn lại không muốn để cho Uyển Ước đi. Cứ việc nàng gần đây trở nên quyết cường, không hề ôn thuận như vậy.

“Con nghĩ việc này cứ để kéo dài một thời gian nữa đi!” Đường Cẩn Tư suy nghĩ một lát, quyết định chờ thêm một năm nữa tái giá Uyển Diễn.

Hấn đã tin tưởng mấy ngày này Uyển Ước sẽ thích nghi được. Dù sao từ xưa đến nay, người nam nhân nào không phải là tam thê tứ thiếp, nàng cũng không thể yêu cầu hấn ngoại lệ.

Chân trời, bóng đêm từ từ đuổi đi tà dương, ánh trăng mới lên từ từ bao phủ cả vùng đất.

Đường Cẩn Tư cùng mẫu thân dùng qua bữa tối, sau khi ở thư phòng xử lý công vụ xong, tạm thời này lòng tham, đập lấy ánh trăng đi vào phòng ngủ Uyển Ước chưa tắt đèn.

Hì phòng hai người mới tỉnh như xưa, tình cảnh ân ái lúc thành thân, tại trong đầu Đường Cẩn Tư phiêu đảng. Hấn nhẹ nhàng, bảo nha hoàn giữ cửa lui xuống, đi vào phòng.

Uyển Ước nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, hấn mang dung nhan cười ả tình trực tiếp công kích trái tim không hề đề phòng của nàng.

“Uyển Ước, ta đã trở về.” Tiếng nói ôn nhu, giống như một điệu nhạc khúc êm tai.

Uyển Ước ngực căng rút, nhìn nụ cười của hấn, nàng cơ hồ cho rằng người nam nhân này là yêu nàng, nàng thiếu chút nữa quay lại đáp ứng hấn, liêu lĩnh hướng hấn chạy lại, dựa đầu vào ngực của hấn.

Đứng lúc. Gió đêm thuận theo khe cửa thổi vào, rất nhanh liền thổi tỉnh tâm chí đi lạc của nàng.

“Phu quân, đêm đã khuya, chàng nên nghỉ ngơi.” Uyển Ước cường bách chính mình đừng mở tầm mắt, không để cho con mắt quuyến luyện đảo quanh quay chung quanh lấy hấn.

“Đang có ý đó.” Đường Cẩn Tư từng bước một hướng nàng đi đến, khi đi qua một chiếc đèn cầy trên bàn, liền động thủ thổi tắt một chiếc đèn, khiến cho phòng ngủ một chút lâm vào trong bóng tối.

Uyển Ước muốn chạy trốn, trọng phụ bề ngoài lịch sự nho nhã bắt đầu làm nàng hoảng loạn, không hiểu sao sợ hãi hấn thân cận.

Uyển Ước có chút xấu hổ và giận dữ, dùng sức lau miệng.

“Thật không rõ nàng rốt cuộc đang so đo cái gì?” Đường Cẩm Tư dùng sức ôm lấy nàng.

“Thà ta ra!” Uyển Ước hoảng hốt giãy giụa, ủy khuất khiến hốc mắt phỉm hồng. Nếu hắn hiểu được, nàng là thích hắn cỡ nào, như thế nào lại không biết nàng vì sao phải so đo?

Nàng đã chuẩn bị xong muốn một đời một thế yêu quý hắn, hắn tại sao có thể dọ nàng thổ lộ tình cảm, mới quyết định đối tốt với muội muội nàng, mới để cho nàng hiểu được, nàng là bị chọn nhầm. Uyển Ước khổ sở khiến mắt mờ mờ, mũi mũi mờ mờ, nước mắt không thể đè nén dừng lại tràn ra hốc mắt.

Đường Cẩm Tư đem nàng thả tới trên giường mềm mại, phát giác nàng khóc, hắn đột nhiên sùng sốt, khó tránh tay chân luống cuống.

“Uyển Ước.” Lau qua nước mắt tại khóe mắt nàng, một cổ cảm xúc bồi rối trong cơ thể hắn xôn xao, phá hư lý trí hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo. “Nàng đến tốt cùng suy nghĩ cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Nàng đang suy nghĩ gì?

Uyển Ước nằm ở dưới người hắn, suy yếu được mất đi sức lực phản kháng. Nàng nghĩ, chỉ cần trượng phu của nàng có thể toàn tâm toàn ý yêu nàng, như thế mà thôi.

Trong phòng ngủ bên giường chỉ còn một chiếc đèn cuối cùng, phát ra ánh sáng hơi yếu.

Uyển Ước nửa khép lấy mắt, sâu trong nội tâm kỳ vọng đối với trượng phu, đã giống như ngọn đèn dầu hấp hối, sắp dập tắt.

“Thiếp nghĩ cái gì, có quan trọng không?” Nàng nâng lên hai tay, che đầy nước mắt chảy kín khuôn mặt, mắt không chế nói: “Chàng cần phải quan tâm Uyển Diễm nghĩ cái gì, không cần trông nom thiếp, thả thiếp rời đi, xem như thiếp cầu xin chàng !”

Đường Cẩm Tư bất vì sở động, tâm bình khí hòa thần thái vẫn là lịch sự nho nhã.

“Uyển Ước. Ta không muốn buông nàng ra.” Hắn ngón tay thon dài, chậm rãi đẩy ngón tay mềm mại che đầy khuôn mặt của nàng.

Nàng không cách nào che dấu thần sắc thương tâm, đột nhiên biến ảo thành tên bắn, bắn vào lồng ngực rắn chắc của hắn, lưu lại đau nhói khó có thể miêu tả.

Đường Cẩm Tư ngây ngẩn cả người.

Người khiến hắn động tâm nên là Uyển Diễm, nhưng lúc cùng Uyển Ước chung đụng, hắn không có chút cảm giác khó chịu trái lương tâm nào. Thấy nàng khổ sở, hắn cũng sẽ cảm động lây.

Hắn đối nàng đề ý, vượt xa giới tuyến tình cảm của hắn. Vì cái gì hắn sẽ đề ý hi vọng ái ố của nàng như vậy?

Thương yêu nàng, yêu thương nàng, che chở nàng. Hắn đều không cảm thấy miễn cưỡng, phảng phất là chuyện đạo lý hiển nhiên, Đường Cẩm Tư mê hoặc phủ lấy hình dáng Uyển Ước ôn nhu trước mặt, đầu ngón tay từ từ dờ xuống, mất trật tự đi vào thân thể mê người trong áo nàng.

Vài ngày trước mới phát giác phải thê tử đàn độn vô vị, hiện tại vừa nhìn lại làm hắn cõi lòng đầy hào hứng, trong cơ thể hắn tựa hồ có một cảm giác xôn xao không ngừng, ngay cả chính hắn cũng không hiểu được, cùng Uyển Ước trong lúc đó rốt cuộc xảy ra vấn đề gì?

Hôm nay hắn có thể xác định, chỉ có một việc chuyện —

“Ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta.”

Uyển Ước bởi vì hắn độc đoán tuyên cáo, thân thể phát run.

Nàng ra tay, vì bị hắn bức bách mà tiến đến lồng ngực, nay muốn khước từ, lại thoát không được sức lực của hắn. Trượng phu của nàng hé ra khuôn

mặt vẫn nhân thanh tú, khí lực lại cân xứng cường kiện như người học võ.

Nàng vô lực rũ xuống cánh tay, mặc hấn vuốt ve, để cho hấn tùy ý hôn môi. Nàng bị ai phát giác được cử chỉ thân mật của hấn vẫn làm nàng thân thể cảm thấy sung sướng.

Ngon tay giao triền, bốn mắt nhìn nhau, lời lẽ dán chặt, thân mật như vậy, mỗi một động tác cùng ánh mắt đã từng khiến nàng mê say, đến nay vẫn là động tác lấy lòng nàng, lại cho hấn phạm phòng không thôi.

Uyển Ước hai tròng mắt từ từ ướt át, trước mắt mờ mờ một mảnh, dần dần, từng giọt nước mắt tràn ra hốc mắt.

“Cần Tư, thiếp cùng Uyển Diễn cũng không phải là hoàn toàn giống nhau.” Nàng nghẹn ngào, nhìn không thấy tới tâm trạng phu.

Trước kia, nàng ngây ngốc cho rằng, hấn nguyện ý cùng nàng thân mật, liền chứng minh là hấn thích nàng. Nhưng bây giờ, nàng không dám tự cho là như vậy!

“Ta hiểu được.” Đường Cần Tư tràn trề thương tiếc hôn mỗi một giọt lệ lên trên mặt nàng, ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp cời mờ hai bên xiêm y.

Uyển Ước nhìn hấn nhẹ nhàng tắt chiếc đèn cuối cùng bên giường, thần thái thong dong kia, phảng phất đem nàng khổng chế trong lòng bàn tay. Nàng đột nhiên nghĩ phá hư thong dong của hấn!

“Cần Tư.” Chờ hấn cúi đầu, cùng nàng vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nàng bất ngờ cố ý lạnh giọng đặt câu hỏi: “Thời điểm chàng ôm thiếp, trong lòng có hay không đang suy nghĩ lấy Uyển Diễn đây?”

Đường Cần Tư chân động, cử chỉ thân mật đột nhiên dừng lại.

“Thật sự là ủy khuất chàng.” Nàng thương cảm nhìn hấn, ý đồ chọc giận hấn rõ ràng rành.

Trong bóng tối, hấn con ngươi đen dấy lên một chút điểm quang, tiêu hủy hình ảnh ôn nhu.

Nàng lại bình tĩnh bắt lấy thong dong của hấn, lãnh đạm nghênh xem hấn.

Đường Cần Tư cười ngọt ngào. “Uyển Ước, tính tình của nàng thật đúng là vượt qua dự liệu của vi phu, thì ra nàng là người thích ăn dấm chua như vậy nha?”

Uyển Ước lông mày nheo một cái, thanh âm buồn bực nói: “Thiếp không phải là ghen ghét, chỉ là không muốn làm thế thân của người khác.”

Đường Cần Tư lại buông xuống vài phần, tứ chi thon dài bao trùm ở tay chân của nàng, chóp mũi cũng cùng chóp mũi của nàng đối diện, hai bên ả áp hô hấp lạng lẽ đến gần, dung hợp.

“Yêu thích ta như vậy, không muốn ta tái giá sao?” Hấn nỉ non đặt câu hỏi, mỗi một lời thổ lộ tại trên môi nàng phát run.

Uyển Ước trong nháy mắt hít thở không thông, gian nan đẩy hấn ra khỏi thân thể, hấn lại thêm dùng sức, đem nàng bao trùm càng chặt hơn.

“Nàng biết ta lúc đầu vừa ý chính là Uyển Diễn, tâm rất đau đớn sao?” Đường Cần Tư ôn nhu hỏi.

Cái kia thân nhiên chưa từng biến hóa, đậm bị thương tự tôn Uyển Ước.

Nàng hung hăng trừng hấn, bỗng dưng phát giác —— ánh mắt của hấn có biến hóa, biến hóa đến mê hoặc.

Uyển Ước thỉnh linh hiểu, hấn chỉ là đang dò hỏi nàng, hấn cũng không xác định nàng làm chuyện sâu đậm.

Nàng ảo não nhắm mắt lại, không thèm nhìn hấn. Cả đời cũng không muốn cho hấn biết rõ, nàng từng yêu thích hấn cỡ nào.

Âm thanh thờ dài của Đường Cần Tư tại u tĩnh trong phòng ngủ khẽ xẹt qua.

“Uyển Ước, ta thật xin lỗi.” Hấn chậm rãi ngồi dậy, mặt hướng ngoài giường, không hề ức hiếp vợ của hấn.

Hấn rút cuộc hiểu rõ nàng kháng cự, nàng phản đối, là vì quá quan tâm hấn, mà không phải là nhỏ nhen.

“Chàng không cần nói xin lỗi.” Uyển Ước chuyển nằm nghiêng, đưa lưng về phía Đường Cần Tư.

Hấn đi về hướng bên cửa sổ, không hề thân mật đụng vào nàng, nàng cảm thấy mát mát không biết từ đâu tới. Dùng sức len lén đánh lồng ngực của mình, ghét hận nàng không có định lực lại cảm thấy mất mát.

Đường Cần Tư mở ra cửa sổ, hít vào gió đêm trong treo nhưng lạnh lùng, dập tắt tình dục của hấn.

“Uyển Ước, ta muốn cưới Uyển Diễn.” Hấn thấp giọng nói nhẹ. Không chiếm được thứ gì, thì càng muốn có.

Uyển Ước che miệng mũi, nhin xuống nước mắt rờn rờn xúc động.

Hắn lại nói: “Nhưng ta cũng thích nàng vậy, ta hiểu nàng đối với ta tâm ý, ta bảo đảm sẽ không bạc đãi nàng.”

Loại bảo đảm này không chỉ sẽ không làm nàng an tâm, ngược lại càng làm nàng đau lòng.

“Cái thích đó của chúng ta không hề giống nhau.” Uyển Ước cắn môi, dùng ngữ khí kiên cường không mang theo tiếng khóc nói cho hắn biết.

Nàng thích là toàn tâm toàn ý, mà hắn, lại chân chừ thích. Nàng không cách nào thừa nhận phân chia trái tim cho người khác!

“Thả thiếp đi đi! Cẩn Tư.”

“Ta sẽ không đáp ứng.”

“Như vậy, chàng sẽ hối hận.”

Hắn sẽ hối hận?

Nàng nghĩ làm hắn hối hận như thế nào?

Đường Cẩn Tư tại lâm triều nghị sự không chuyên chú, còn phân tâm vì dư vị cảnh cáo của thê tử, trong lòng rục rịch. Rõ ràng có chút mong đợi Uyển Ước sẽ làm ra hành động ngoài dự kiến gì, cho cuộc sống buồn sẽ của hắn một chút sóng gió biến động, gây cho hắn niềm vui thú mới mẻ kích thích.

Sau khi tan triều, chúng thần rút khỏi hoàng cung.

Tiểu Dương đi đến bên cạnh Đường Cẩn Tư, có ý như vô tình nhắc tới tình huống Chung gia Uyển Diễm, tựa hồ nghe nói Đường Cẩn Tư có ý tái giá Chung gia muội muội, Tiểu Dương hơi có phần yêu thích và ngưỡng mộ Đường Cẩn Tư có thể độc chiếm cặp tỷ muội lóa mắt kia.

“Hôn sự, chi sợ phải kéo hơn một năm” Đường Cẩn Tư không yên lòng trả lời. Quyết định cưới Uyển Diễm, cũng không có người vì Uyển Ước mãnh liệt phản đối mà dao động.

Thế nhưng hắn nguyện ý cho Uyển Ước thời gian một năm, hòa hoãn nàng.

Đường Cẩn Tư tự nhận thể thiếp đủ rồi, sáng sớm trước khi ra cửa, cũng đề cho mẫu thân chuyển cáo Uyển Ước quyết định cuối cùng của hắn. Không biết sau khi về nhà, Uyển Ước lại sẽ cho hắn xem cái sắc mặt gì? Sẽ tiếp tục lạnh lùng làm bất hòa hắn, yêu cầu rời đi? Hay là sẽ cùng hắn đùa giỡn một ít thủ đoạn đây?

Đường Cẩn Tư đầy cõi lòng mong đợi, đợi thời gian hồi phủ đã đến.

Tồn gấp đôi tốc độ so với bình thường mau xử lý xong công chuyện ở Binh bộ, Đường Cẩn Tư cả ngày nhớ thương thê tử trong nhà, nỗi nhớ nhà giống như tên.

Phảng phất trở lại thời kỳ thiếu niên, không cách nào khắc chế tình ý xúc động. Trong óc của hắn tràn đầy hình ảnh của Uyển Ước khi nhăn mày khi cười, nhớ thương trở về nhà, có thể lại muốn cùng nàng đầu một trận.

Vì vậy, Đường Cẩn Tư xin miễn không ít lời mời của đồng僚, không thể chờ đợi được trước lúc trời tối trở lại phủ đệ.

Mới vừa vào phủ, chỉ thấy gã sai vặt sắc mặt lo nghĩ chờ ở cửa, hết sức khẩn cấp dẫn lấy hắn đi đến trong phòng mẫu thân.

“Nuơng? Vội vã tìm ta tới đây như vậy là xảy ra chuyện gì?” Đường Cẩn Tư vào cửa liền hỏi, âm thầm suy đoán rất có thể là vợ của hắn làm ra cái hành động kinh người gì, khiến cho mẫu thân về mặt trở nên tức giận như thế.

“Cái này Chung Uyển Ước thật sự là đáng giận, bình thường ôn ôn thuận thuận, nhìn không ra trong xương ngạo mạn như vậy!” Mẫu thân như Đường Cẩn Tư đoán, vừa mở miệng liền quát roi vợ của hắn.

“Nàng làm sao vậy?” Đường Cẩn Tư khẩu vị bị treo ngược lên.

Mẫu thân cầm lấy một trang giấy đề ở trên bàn trà, đưa cho hắn, “Con tự mình xem đi!”

Đường Cẩn Tư ánh mắt thoáng nhìn, vừa vận trông thấy trên giấy hai cái chữ to bắt mắt —

Từ thư

Hắn lúc này bật cười. Đây thật là cái ngạc nhiên mừng rỡ.

Trên thư hé ra chữ viết chính tề, rậm rạp chằng chịt tràn ngập nàng là như thế nào nhờ vả người khác, lại rõ ràng rành mạch bày ra ra tội trạng của hắn, nàng không thể không “Buông tay” trình bày cho hắn các loại nguyên do.

Đường Cẩn Tư đọc lên tội danh Uyển Ước viết, “Phu quân nay Tần mai Sở, lập gia đình chưa đầy nửa năm liền không chịu ở yên trong nhà, là một tội. Có người yêu khác, lại không chịu cách duyên, tìm lắm người chung thân, là hai tội.”

Hắn vừa nói vừa cười, chọc cho mẫu thân nổi trận lôi đình.

“Cười? Con còn cười! Làm thành chuyện như vậy, con rõ ràng cười đến vui vẻ như vậy?”

Đường Cẩn Tư buồn cười, tưởng tượng về mặt cùng tâm tình Uyển Ước khi viết phần từ thư này, thờ dài nói: “Con rất bội phục nàng, tìm được ra nhiều tội trạng như vậy.”

“Những thứ tội trạng kia đều là tại quờ trách con còn gì!” Mẫu thân tức giận nói: “Xem một chút tám chữ cuối cùng đi!”

Đường Cẩn Tư theo lời, nhìn coi lời kết thúc chói mắt của từ thư —

“Hết lần này đến lần khác suy nghĩ, nhịn đau bụng tay quyết định hưu.”

Chỉ nhịn đau này. Bất đắc dĩ cỡ nào. Đường Cẩn Tư lắc đầu, bên môi vui vẻ không giảm.

Hắn bị bỏ, bị thê từ thành thân mới ba tháng “Nhịn đau” Bỏ rơi.

Đây là “Hối hận” Uyển Ước cấp cho hắn Sao?

Nàng cho rằng làm như vậy, hắn sẽ hối hận? Sau đó thì sao? Nàng là mong đợi hắn hồi tâm chuyển ý, mang nàng về nhà, hướng nàng chịu tội, nhu tình mặt ý lời hứa nàng tuyệt không tái giá?

Đường Cẩn Tư thu hồi từ thư trong tay. Trên đời này, không có một người nam nhân nào sẽ bởi một phong từ thư của vợ mà quay về tâm chuyển toan tính, vợ của hắn làm được quá tuyệt, chỉ sợ là ngay cả khi hắn hồi tâm chuyển ý cũng vẫn khinh thường đi?

“Nàng đem đồ cưới cùng một ít đồ vật con đưa cho nàng gọi người dọn đi rồi.” Mẫu thân tiếp tục kể ra việc trong thời gian con trai không ở nhà, người vợ làm ra đủ loại hành vi kinh thế hãi tục.

Đường Cẩn Tư nhịn không được lên tiếng mà cười. Hắn nghe nói qua rất nhiều nữ nhân dùng các loại thủ đoạn, chế trụ trọng phu của mình không thể tái giá. Nhưng thê từ hắn loại đối kháng này — phương thức thực quyết liệt, hắn thật là may mắn lần đầu tiên thể nghiệm đến.

“Con rốt cuộc là cao hứng cái gì? Vũ nhục lớn như vậy, con tuyệt không để ý?” Mẫu thân đối với thái độ Đường Cẩn Tư cảm giác khó hiểu sâu sắc, “Con chính là quan lớn phụ trách Binh bộ! Con không sợ chuyện truyền đi đối với con danh tiếng có bao nhiêu tổn thương?”

“Đừng lo lắng, nương, Uyển Ước nàng. Sẽ trở lại.” Dù cho thê từ quyết tuyệt như thế, Đường Cẩn Tư vẫn cho rằng nàng rời đi chỉ là vì đang tức giận mà thôi.

Loại chống cự này sẽ duy trì không được bao lâu.

“Xảy ra chuyện như vậy, ta sẽ không lại cho phép nàng tiến vào cái nhà này nữa!” Mẫu thân lời thề son sắt tuyên cáo.

“Nương.” Đường Cẩn Tư ngồi vào bên cạnh mẫu thân, cầm tay của mẫu thân, ôn nhu làm nũng, “Lúc trước khi cha tái giá, nương là tâm tình như thế nào?”

Hắn đang vì Uyển Ước biện hộ sao? Mẫu thân buồn bực nhìn chòng chọc con trai tưởng tượng xem xét, thật lâu mới khổ sở thán, “Mỗi người đàn bà cũng phải tiếp nhận loại này mệnh a!”

Đường Cẩn Tư ánh mắt dao động, chậm rãi rơi xuống trên từ thư, “Phu nhân của con cũng không nghĩ nhận mệnh.”

“Con thích nàng?”

“Tất nhiên, nếu không cần gì cưới nàng?” Hắn nụ cười chân thành, tâm sự như ẩn số.

Mẹ của hắn từ khi bắt đầu hiểu chuyện cũng rất ít nhìn thấy hắn biểu hiện ra cái tâm tình mãnh liệt gì, hoặc yêu hận phân minh, ngoại trừ cười lúm đồng tiền lịch sự nho nhã, Đường Cẩn Tư ít có vẻ mặt khác.

Mẫu thân không hiểu tâm sự con trai, lại than một tiếng, buông tha cho nói: “Tùy con! Người trẻ tuổi bây giờ thật sự là khó đối phó. việc Uyển Ước này, ta trước đề xuống tin tức, con mau chóng xử lý thỏa đáng!”

“Mẫu thân yên tâm.” Đường Cẩn Tư tình thế bất buộc nhận lời.

“Cẩn Tư a! Con nếu đã hiểu được một nữ nhân nhìn thấy trọng phu tái giá sẽ là khó chịu như thế nào, con cần gì phải để cho thê từ con chịu khổ?”

Đường Cẩn Tư nở nụ cười mỉm động lại, trong mắt thoáng hiện lên mấy phần lưu quang khó có thể nắm lấy.

Một lát sau, hấn ung dung nói:“Con không hiểu được.....”

Hấn không hiểu được..... Lòng của mình.

Hấn như cũ khát vọng lấy Uyển Diễm, nhưng Uyển Ước cũng rất quan trọng.

Đối với Uyển Diễm, mới gặp gỡ đã rung động, không cách nào quên: Mà Uyển Ước, sau khi cưới thân mật, làm cho hấn không đành lòng bỏ qua, hôm nay, nằng lại cho hấn mới lạ chưa bao giờ có.

Hấn thừa nhận bản thân có lòng tham, hai người đều mơ tưởng.

Mặc dù hấn biết rõ thích một người nên toàn tâm toàn ý, có thể hấn làm không được, càng không hiểu được lòng của mình là cần ai nhất?

“Cái này là Uyển Ước để lại cho con.” Mẫu thân suy tư trong chốc lát, có chút do dự đem một phong thư giao cho con trai.

“Nurong xem rồi?” Đường Cần Tư nhìn kỹ mẫu thân một cái, cảm giác ra mẫu thân vốn là không muốn đem thư cho hấn.

“Đúng vậy, ta xem. Con trai, ta xem Uyển Ước chắc là sẽ không trở lại.”

Đường Cần Tư nghi hoặc mở thư ra, nhìn thấy trong thư chỉ viết lấy hai hàng chữ ——

Chàng nếu không tâm ta liền từ

Núi xanh chỉ nhận màn mây trắng

Núi xanh chỉ nhận mây trắng làm bạn lũ, mà trượng phu của nàng, hiển nhiên không phải là mây trắng nàng hướng tới.....

Chung Uyển Ước mang theo quyết tâm không để cho dao động, cùng nha hoàn của hồi môn trung thành và tận tâm, tiến vào một ni cô am ở cách xa kinh thành.

Nàng không dám về nhà mẹ đẻ, cũng không hy vọng xa vời Đường Cần Tư sẽ tha thứ nàng viết xuống từ thư làm trái phong tục như thế.

Một nữ nhân dòi đi dựa vào cái gì mà sống, đơn giản là vì không muốn gặp lại trượng phu tà ủng hữu bão*, nàng vô số lần hỏi mình, cách làm của nàng có bốc đồng và quá ngậy thơ hay không?

*Tà ủng hữu bão: Trái ôm phải ấp.

Nhưng cuối cùng, đầu óc hiện ra đáp án đều chỉ có một ——

Nàng không thể chịu được cảnh trượng phu cùng muội muội khanh khanh ta ta, cho dù đem tim nàng xé thành mảnh nhỏ cũng không thể khoan dung, vì thế, nàng nhất định phải đi!

“Tiểu thư, ăn vài thứ.” Nha hoàn trẻ tuổi tên Bảo Nhi, tướng mạo ngọt ngào, tay nghề thật tốt. Vừa đến trong ni cô am liền tìm nơi làm đồ ăn chiều cổ Uyển Ước.

Uyển Ước cảm kích cười, dặt lấy tay Bảo Nhi, coi nha hoàn như tỷ muội kéo xuống ngồi bên cạnh nói chuyện.

“Bây giờ ta tự lo cũng còn không xong, thực tại không nên dẫn em ra khỏi cửa. Để ta viết một phong thư cho cha mẹ, em thay ta cảm về nhà đi, ta sẽ thỉnh cầu bọn họ thu lưu em”

“Ngàn vạn lần không được!” Bảo Nhi kích động trả lời.“Bảo Nhi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh tiểu thư, không rời nửa bước, Bảo Nhi là tự nguyện cùng sống bên cạnh tiểu thư, không sợ chịu khổ. Tiểu thư, yên tâm để cho em ở lại chiều cổ cô đi!”

Chung Uyển Ước khổ sở cười, trên bàn ánh đèn cây le lói, chiếu rọi ra nàng tiều tụy cùng cô đơn.

Tại thời điểm nàng đau lòng nhất, vẫn nguyện ý ở cùng bên người nàng ủng hộ nàng, lại không phải là người nhà của nàng, mà là thị nữ của nàng.

Nàng bất lực nâng lên hai tay, ôm gọn lấy chính mình. Bên ngoài gian phòng cũ kỹ, gió đêm dần dần đánh tới, chợt có một hồi tiếng bước chân đi đi lại lại, hướng chỗ nàng ở từng bước tiến tới gần.

Bảo Nhi canh giấc, tiến đến bên cửa sổ, mượn ánh trăng hướng ra phía ngoài quan sát.

Vừa nhìn phía dưới, Bảo Nhi giật mình quay đầu lại nói cho Uyển Ước,“Tiểu thư, người của Đường gia đến.”

Uyển Ước đôi mi thanh tú cau lại, đang suy tư ứng phó như thế nào, liền nghe cửa có người nhẹ giọng kêu ——

“Phu nhân, thỉnh mở cửa.”

Thanh âm kia, Uyển Ước rất quen thuộc, là nha hoàn chiếu cố nàng ở Đường gia. Là tới khuyên nàng trở về sao? Uyển Ước hiểu lắm không chừng, cho Bảo Nhi một cái ánh mắt.

Bảo Nhi từ từ đẩy cửa ra, chỉ thấy nha hoàn kia sau lưng còn có một đám người, mà Đường Cẩm Tư thân ảnh tuấn dật đã ở trong đó.

“..... Cô gia.” Bảo Nhi không biết làm sao lui sang một bên.

Đường Cẩm Tư lướt qua đám người bước vào trong phòng, thân nhiên tư thái đúng như một hoi Thanh Phong.

“Uyển Ước, ta tới.” Hắn không chút do dự hướng người vợ của mình đi đến, dung nhan mỉm cười giống như tình lang đang hẹn hò người yêu, là ôn nhu như vậy.

“Ngươi——” Uyển Ước nhìn hắn bộ dáng lịch sự nho nhã, kỳ lạ, lại có loại cảm giác rợn cả tóc gáy. Nàng tuyệt đối không thể tưởng được, hắn lại nhanh như vậy chạy đến tìm nàng.

Ánh trăng sáng tỏ từ nửa cửa sổ lên vào trong phòng chiếu sáng từng góc, làm trong phòng thêm vào một cỗ ánh sáng nhẹ nhàng hiền hòa.

Đường Cẩm Tư phát phát tay, người làm sau lưng hiểu ý, mang theo Bảo Nhi đi ra ngoài cửa.

“Tiểu thư?” Bảo Nhi nghi giấy giữa, bất đắc dĩ đối phương người đông thế mạnh.

Uyển Ước đưa cho nàng một cái ánh mắt “Không cần lo lắng”, lẳng lặng chờ người ngoài từng cái rời đi, cũng đóng cửa phòng. Lúc này, Đường Cẩm Tư đi từ từ hướng nàng.

Uyển Ước cúi đầu không nói, đột nhiên tim không được dừng khí đối mặt đến gần nam nhân của nàng.

Cái trượng phu bị nàng bỏ rơi này, hòa ái dễ gần, dò xét lấy đồ ăn trên bàn, thấp giọng ân cần nói: “Thức ăn đều nguội lạnh, nàng còn không có ăn sao?”

Uyển Ước thiếu kiên nhẫn, không được tự nhiên hỏi: “Chàng tới làm cái gì?”

Đường Cẩm Tư không tiếng động cười khế, tại trước người của nàng ngồi xổm xuống, ngẩng cao thân mình, “Như thế nào không dám nhìn ta?”

Uyển Ước không cam lòng yếu thế giương mắt, cùng hắn ánh mắt giao nhau, ngực nóng lên, mắt lại rừ xuống. Thật sự nàng không dám nhìn hắn, ánh mắt của hắn quá sáng ngời đến chói, nàng sợ mình bị phản ánh sáng kia làm tổn thương.

“Ta không phải là tới đón nàng trở về.” Hắn đột nhiên mở miệng, nói ra khiến cho Uyển Ước vừa thẹn vừa giận.

“Xin chàng không nên quấy rầy ta!” Nàng làm mặt lạnh, âm thầm cảnh cáo mình không thể khỏ sợ, vô luận hắn sẽ nói cái gì để dọa nàng, nàng cũng không thể lại vì hắn đau lòng!

Đường Cẩm Tư nhẹ nâng nâng hai gò má nàng, cùng nàng đối mặt, “Về phần từ thư kia không thể định đoạt được điều gì, ta và nàng vẫn là vợ chồng, ta sẽ không đồng ý hành vi để nàng rời nhà trốn đi không trở về.”

Uyển Ước nổi cáu, tức giận đến đã quên kháng cự không cho hắn chạm vào. Người nam nhân này, không phải là tới đón nàng trở về, lại không chịu buông nàng đi, hắn rốt cuộc muốn như thế nào?

Đường Cẩm Tư nhìn ra thế tử hoang mang, chủ động bày tỏ, “Vi nương vì chuyện của nàng đã tức giận. Ngược lại không chỉ là giận nàng, cũng nặng ta không chừng. Thời gian này chúng ta cũng không muốn về nhà ở, ta cùng nàng đợi tại này.”

“Nói cái gì nha!” Uyển Ước bị giọng điệu tán gẫu việc nhà của hắn làm rối loạn tâm tình. “Chàng cho rằng nơi chàng đến ở là nhà trọ sao? Nơi này chính là ni cô am a!”

“Đừng ngạc nhiên.” Đường Cẩm Tư nhàn nhã nói: “Ta đã bày tỏ qua với Am Chủ, cũng đưa chút ít tiền dầu vừng, các nàng rất nguyện ý tiếp nhận ta lúc này ở lại làm bạn chăm sóc nàng.”

Uyển Ước ngây người, cặp con ngươi hào quang kia ở trước mắt kia, lóe lên vẻ bừng bừng nàng chưa từng thấy qua. Nàng thỉnh linh phát giác, hắn giống như hài tử tìm được món đồ chơi, hào hứng bùng bùng.

“Chàng dự định ở lại đây bao lâu?”

“Người một nhà, cần gì khách khí.”

“Ta, ta.....” Không nghĩ tới trượng phu ôn nhu sẵn sốc, lại sẽ có một mặt vô lại như vậy, Uyển Ước nhìn không được hướng nha hoàn ngoài phòng cầu cứu, “Bảo Nhi, đi vào thu thập bọc hành lý, chúng ta đi!”

“Phải thay đổi nơi ở sao?” Đường Cẩm Tư phi thường phối hợp lập tức lên tiếng phân phó người hầu ngoài phòng, “Các ngươi cũng chuẩn bị theo phu nhân lên đường đi!”

Uyển Ước kinh ngạc. Người nam nhân này rốt cuộc có hiểu hay không, nàng đã bỏ hấn, quyết tâm cùng hấn phân rõ giới tuyến, cự tuyệt cùng hấn thân mật, không hề muốn làm vợ hấn!

Hấn..... Như thế nào không hiểu?

Nếu hấn có một chút thông minh, có một chút lòng tự trọng, cũng sẽ không tìm tới nàng, cùng nàng dây dưa không rõ, thậm chí toát ra —— nét mặt dung túng nàng. Càng kỳ quái hơn chính là, thái độ hấn đối với nàng, lại so với thời kỳ tân hôn càng thêm thân thiết, thân thiết đến mức ngôn từ và thần sắc tràn trề ngọt ngào.

Uyển Ước hồ đồ, Đường Cần Tư đến tốt cùng đang suy nghĩ gì?

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Gió đêm phiêu đảng, thổi qua xiêm y, gây cho người ta ớn lạnh nhẹ nhẹ.

Uyển Ước xách theo đèn, bất chấp đêm khuya gió lạnh, cật lực mang theo Bảo Nhi dứt khoát rời khỏi ni cô am. Nhưng mà, Đường Cần Tư cũng mang theo một đám người làm, theo đuôi bám lấy nàng, kiên quyết theo đuôi, làm nàng không cách nào thoát khỏi.

Nàng liên tiếp quay đầu lại trừng hấn, tư thái đoan trang toàn bộ bị hủy, giống như một cái tiểu cô nương bốc đồng đang cùng tình lang giận dỗi.

Tay hấn cầm quạt giấy thỉnh thoảng lay động, ngẫu nhiên nhìn ra ánh trăng phía xa, ngâm ra vài câu thi văn, tư thái nhàn nhã dường như dưới ánh mặt trời đập thanh.

Chỉ khổ cho bọn người hầu đi theo đôi vợ chồng đang chiến đấu này, một thân một mồi, đầy bụng chưa xốt khó tả.....

Uyển Ước thực tại không biết nên hướng nơi nào mới có thể vứt bỏ Đường Cần Tư, nàng cố ý tránh không tiến vào phố xá sầm uất, tại ngoài bia rừng đi một chút lại ngừng, quẹo trái quẹo phải..... Hành tẩu chẳng có mục đích.

Đường Cần Tư cũng không ngăn trở, tùy ý nàng đi đến rừng cây cuối cùng, rốt cục, khi ánh trăng mờ mờ chiếu rọi xuống, không còn đường có thể đi.

Phía trước, chỉ thấy một mảnh đất rộng cùng mấy gian phòng có ngọn đèn lóe lên.

Uyển Ước mờ mịt nhìn dải đất rộng có hàng rào chắn đằng hoàng, trong nội tâm trống rỗng đến cực điểm, dường như tìm không được chỗ dựa vào, nàng sắp hoảng loạn mất.

“Tiểu thư, chỗ đó tám phần là nhà nông, chúng ta qua đó nghỉ chân, được không?” Bảo Nhi thấy Uyển Ước mệt mỏi, vì vậy to gan đề nghị.

Uyển Ước lấy lại tinh thần, nhìn Bảo Nhi phai cùng nàng bồn ba đầu đầy là mồ hôi, trong lòng có thẹn, nàng không chút nào suy tư gật đầu. Tóm lại, không đến đường cùng, tuyệt không quay đầu lại.

Hai người đang muốn đi qua khu đất, đến nhà nông mượn nơi nghỉ ngơi. Không ngờ, chân trời đột nhiên xẹt qua một tia chớp, bầu trời đêm đen nhánh lập tức rơi xuống mưa phùn.

Theo đuôi sau lưng các nàng Đường Cần Tư lập tức hỏi thăm mọi người, “Có mang cái ô hay không?”

Người làm rồi rít lác đầu.

Đường Cần Tư thấy mưa rơi dần dần nặng hạt, lại nhìn ra hướng đi của Uyển Ước, nhìn ra muốn đến được nhà nông phải đi một đoạn xa, hấn quyết đoán phái người gọi Bảo Nhi.

“Bảo Nhi, nói cho tiểu thư nhà ngươi biết, chớ vội lên đường. Trong cánh rừng này có ngôi miếu đồ nát, chúng ta đi vào tránh mưa trước, miễn cho nàng bị nhiễm lạnh, sinh bệnh.”

Bảo Nhi cung kính gật đầu. Đường Cần Tư thái độ rất ôn hòa, lại làm cho người ta cảm giác được một loại khí thế không cách nào cãi lời. Khi nàng đem lời chuyển cáo cho Uyển Ước, nước mưa rơi xuống như đang ủng hộ lời của Đường Cần Tư, đột nhiên càng rơi càng lớn.

Uyển Ước xiêm y, sợi tóc, rất nhanh đều ướt đẫm.

Nàng mê hoặc nhìn lại Đường Cận Tư, hần thủy chung canh giữ ở phía sau nàng, bất ly bất khí, giống như đang chờ đợi bốc đồng tình nhân hồi tâm chuyển ý không còn cuồng dại nữa.

*Bất ly bất khí: Không rời nửa bước.

Thoáng chốc, Uyển Ước cảm thấy nàng ngược lại giống như là làm chuyện sai đắ tội người ta. Hại hẩn, hại Bảo Nhi, hại nhiều người làm bởi vì tùy hứng của nàng mà không được an bình.

Uyển Ước bất đắc dĩ trước mặt hướng một bên rừng cây, không muốn vì giận dữ hại tất cả mọi người cùng lúc đó gió đêm thổi xiết, xối xuống mưa lạnh, nàng sâu kín thở dài.

“Đi thôi!” Uyển Ước cùng Bảo Nhi xách theo đèn cùng bọc hành lý nặng, trước hướng miếu thờ trong rừng mơ hồ có thể thấy được cát bước mà đi.

Đường Cận Tư chuyển tới một cái ánh mắt hướng xuống mọi người, lập tức có người vượt qua trước vì Uyển Ước mở đường.

Mờ mịt sương mù tại bầu trời đêm lan tràn, mọi người vào ngôi miếu tàn cũ đổ nát, ngoài miếu mưa rơi đã lớn thêm, mưa phùn thành mưa xối xả, triền miên không dứt.

Uyển Ước một mình đứng ở dưới mái hiên miếu thờ, làm cho bốn phía gió lạnh xâm nhập thổi tỉnh thần trí của nàng.

Đường Cận Tư yên lặng chính là đi đến bên cạnh nàng, liếc thấy nàng dung nhan cô đơn dưới ánh trăng mờ ảo có vẻ thâm đậm thất sắc, trong lòng hẩn nổi lên một tia đau đớn không hiểu nổi.

Mưa tại mái hiên bên cạnh ngưng kết thành từng viên bọt nước.

“Nàng lạnh không?” Hẩn kim lòng không được cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng, muốn cho nàng ấm áp.

Uyển Ước muốn rút tay, hẩn tăng thêm lực đạo không để cho nàng thoát ly. Nàng nhú nhú mày, không đáp lời, rầu rĩ tỉ mỉ nhìn mưa bụi trên bầu trời bao la.

Trong miếu thờ, bọn hạ nhân lấy ra từng nhánh ánh đèn, khắp nơi bày đặt, điểm thêm nhiều phần ánh sáng, chiếu đến Uyển Ước cùng Đường Cận Tư.

Lòng bàn tay của hẩn tán mát ra tư vị ấm áp, một chút rót vào bàn tay của nàng, như từng con kiến vội vàng xao động bò hướng trái tim nàng.

Uyển Ước cúi đầu không nói, sự kiên nhẫn của hẩn, ôn nhu của hẩn, bình tĩnh của hẩn. Điều làm nàng hoang mang. Nàng kinh hoàng có một loại cảm giác trốn không thoát lòng bàn tay hẩn.

Đường Cận Tư giờ ngón tay lên, đẩy ra vài sợi tóc mắt trật tự dính tại trên nửa bên mặt Uyển Ước, ôn nhu khuyên bảo: “Vào trong miếu đi, bên ngoài gió lớn.”

Nàng vẫn cúi đầu không nói.

Hẩn thấy không rõ dung nhan nàng, không khỏi hoài niệm nàng ngày thường khuôn mặt tràn trề nhu tình. Giờ phút này nàng lạnh lùng như vậy, làm hẩn càng thêm nhớ về ôn thuận trước kia của nàng.

“Chàng không giận ta sao?” Uyển Ước mê mang hỏi.

Đường Cận Tư không tự chủ được nâng mặt của nàng lên. “Giận cái gì?”

Bốn mắt nhìn nhau chớp mắt, nàng hít thở không thông đồ mặt, trong đầu không ngừng hiện ra các loại hành vi không tuân theo thể tục lễ giáo của nàng.

Ánh mắt Đường Cận Tư bị nhàn nhạt đồ ửng bên má nàng hút vào, trong hoảng hốt, hẩn tựa hồ thấy được cái đêm hai người thành thân kia ——

Hẩn nâng lên khăn voan đỏ của nàng, nàng lộ ra dung nhan xấu hổ mang e sợ. Trong nháy mắt, hẩn thấy rất vui mừng, vui mừng vì chính mình cưới được nàng.

Cho dù là nhận lầm, hẩn cũng xác thực đã vì nàng động tâm.

“Tại sao tới tìm ta?” Uyển Ước lần nữa đặt câu hỏi, cắt đứt hồi tưởng của hẩn. “Ta viết từ thư, rời nhà trốn đi, làm nhiều chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, chẳng chẳng lẽ một chút cũng không ngại?”

Đường Cận Tư bất động thanh sắc đưa mắt nhìn nàng, ngâm lấy thủy mâu như đang thu hút hết ánh sáng vào đó, như có thể nhấn chìm con người.

Uyển Ước chỉ cảm thấy hẩn giống như mê người rơi xuống vực đáng sợ, hại nàng tim đập mắt không chế.

“Nàng cũng biết hành vi của nàng là đại nghịch bất đạo, vì sao còn muốn làm?” Đường Cận Tư cười hỏi ngược lại.

“Ta không cho rằng ta sai rồi.” Chỉ là..... Không thể làm khác được.

“Trước kia như thế nào không có phát hiện nàng là người cố chấp như vậy?” Đường Cận Tư than nhẹ, nàng đem tất cả mọi thứ giấu diếm hắn. Nếu không phải Uyển Diễm mang đến chuyện ngoài ý muốn, hắn có thể vĩnh viễn sẽ không phát hiện, vợ của hắn kỳ thật cũng không ôn thuận, thậm chí quật cường làm cho người khác đau đầu.

“Uyển Diễm so với ta hiền hoà, có lẽ, nàng mới thích hợp là hiền thê của chàng.”

“Ta từ trong câu này nghe được một chút mùi dấm, hi vọng đây không phải là ảo giác của ta.”

“Lỗ tai của chàng có thể dùng như miệng sao, ném được đến tư vị?”

“Bằng không nàng để cho ta cẩn thận ném thử?” Ngón tay của hắn khinh bạc nhéo môi của nàng một tý.

Uyển Ước chấn động, không biết phản kích như thế nào: Muốn chửi hắn, lại phát hiện hai người bây giờ đã như oan gia đầu vô mồm, nguoi tới ta đi, không dùng nói nhảm.

“Chàng đến tốt cùng muốn làm cái gì?” Sự chịu đựng của nàng không giống Đường Cận Tư tốt như vậy, lập tức không khách khí chất vấn: “Chàng không cần phải thời thời khắc khắc theo ta, ta không thể nào trở về với chàng!”

“Ta cũng vậy không thể nào thời thời khắc khắc theo nguoi, nàng đã quên, ban ngày ta còn phải xử lý công vụ?”

Nàng trừng hắn, trong mắt hàm mang ý xua đuổi, cùng với quyết tâm chết cũng không quay về.

Đường Cận Tư tiếc nuối nói tiếp: “Ta sẽ để bọn hạ nhân thời thời khắc khắc trái phải đều đi theo nàng.”

“Giám sát ta?” Uyển Ước cười lạnh. “Điều này có thể thay đổi gì?”

“Là chiếu cố, không phải là giám sát. Ta sẽ không làm nhiều cuộc sống của nàng, Uyển Ước. Ta sẽ cho nàng đầy đủ thời gian, chờ nàng nghĩ thông suốt, cho đến khi nàng thay đổi tâm ý.” Hắn khí thế quân tử phong độ làm ra hứa hẹn, trong lời nói hiển lộ ra mười phần nắm chắc.

Hắn nắm chắc ở đâu ra? Hắn dựa vào cái gì cho rằng nàng sẽ quay đầu lại? Còn phải đợi nàng thay đổi tâm ý? Hoang đường!

Uyển Ước suyt nữa lại nổi giận, đem hết khí lực kèm chế tức giận, từng chữ từng chữ nói: “Ta tuyệt sẽ không thay đổi quyết định rời khỏi chàng.”

Thoại âm vừa rơi xuống trong chớp mắt, một hồi tiếng vó ngựa tiến tới gần.

Uyển Ước nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy một đám nam tử trắng niên giục ngựa đến gần ngôi miếu đồ nát, giống như là đến tránh mưa, vừa giống như chỉ là đi qua mà thôi.

Đám nam tử trắng niên kia trông thấy trong miếu ngoài có người, xì xào bàn tán chỉ chốc lát, từng người xuống ngựa, đi vào bên trong miếu.

Uyển Ước phát hiện bọn họ mang theo binh khí, đang muốn cẩn thận chu đáo, Đường Cận Tư đột nhiên ngăn cản trước người của nàng, chặn lại tầm mắt người khác quan sát nàng.

Uyển Ước ngực áy náy, lơ đãng quan tâm cho hắn. Mềm lòng.

Thân ảnh của hắn giống như tường cao chắc chắn, che chắn giúp nàng. Mưa gió vẫn không ngừng nghỉ, ở sau lưng hắn, nàng lại cảm thấy cả người dần dần ấm áp, ấm thật. Giống như mình đang ở trong gia viên thoải mái.

Uyển Ước nhìn không được đồ vành mắt, khúc mắc cùng Đường Cận Tư chưa được không coi bỏ. Nhưng, chỉ cần hắn thể hiện ra một chút hảo ý, nàng liền không nhìn được nghĩ bỏ xuống thành kiến, đi thân cận hắn. Thậm chí buông tha cho kiên trì, trở lại ngực của hắn.

Cho dù không nói ngực của hắn ấm áp cỡ nào, cũng sẽ vĩnh viễn không chỉ thuộc về một mình nàng. Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, kháng cự tốt đẹp của hắn.

Bóng đêm càng thâm trầm

Mưa vẫn còn rơi, Uyển Ước cùng Bảo Nhi ngồi vào bên cạnh củi đốt sưởi ấm. Đường Cận Tư ở bên cạnh pha trà, một gã sai vặt đứng ở trước người hắn đọc sách sử cho hắn nghe.

Ngôi miếu đồ tàn cũ nát, bởi vì Đường Cận Tư mà rực rỡ hẳn lên. Mặt đất đắp chặn người quét sạch sẽ, trải lên hoàn toàn thảm mới. Trên kệ đèn tinh mỹ (*tinh mỹ = đẹp và tinh xảo*), ánh nến long lánh. Dưới vị trí bị rò mưa, lấy chậu đón nước, chỉ nghe tiếng mưa rơi leng keng rung động, thật giống như một ca khúc nhẹ nhàng.

Uyển Ước rất hoài nghi, hắn có thể đem ngôi miếu đồ nát bày trí giống như quán trà, tại sao lại không mang theo một cây dù hoặc một món áo toi?

“Các nguoi là người ở kinh thành sao?” Bầy nam tử trắng niên ngồi ở đối diện kia, có người đặt câu hỏi.

Người làm của Đường Cận Tư nhìn coi sắc mặt chủ tử, thuận miệng đáp một tiếng.

Đám kia cũng là người tránh mưa, nghiêm túc đánh giá Đường Cận Tư, nhìn ra được Đường Cận Tư là công tử rất có gia thế danh môn.

Ngoài miếu mưa rơi từ từ nhỏ đi.

Uyển Ước nhìn sắc trời một chút, tính toán lúc này nên là đêm khuya. Đợi mưa tạnh hết, nàng có thể mang theo Bảo Nhi đi chỗ nào dùng chân đây?

Nàng bắt đầu oán trách lỗi mẫn của mình, không nên vì giận dữ, mang theo Bảo Nhi rời khỏi ni cô am, khiến cho cùng đường như hiện nay.

Đường Cận Tư không tiếng động quan sát nàng thấp thỏm bất an, bên môi xẹt qua một nụ cười. Khi không người nào phát giác, hần liếc đám nam tử xa lạ kia một cái, lập tức lại chuyển tâm nghe gã sai vặt đọc chuyện xưa.

Uyển Ước thiếu kiên nhẫn, đứng lên, nghĩ đến quan sát sắc trời ngoài miếu. Không ngờ, nàng vừa động, đám người đối diện kia cũng đứng lên.

Uyển Ước sợ hết hồn, thấy đối phương sắc mặt dữ tợn, nàng vô ý thức kéo Bảo Nhi dựa hướng Đường Cận Tư.

Đám nam tử xa lạ kia đột nhiên rút ra binh khí, vây quanh đoàn người Đường Cận Tư, lạnh lùng uy hiếp, “Đem thứ đáng giá đều giao ra đây!”

Gặp phải cường đạo rồi?

Uyển Ước khẩn trương nhìn về phía Đường Cận Tư, mà hần lại còn là một bộ dạng lịch sự nho nhã, nhẹ giọng dặn dò người làm mang thứ đó giao cho đám người kia, tiếp theo lại phân phó gã sai vặt tiếp tục đọc sách.

Uyển Ước tâm hoảng ý loạn, mắt thấy bọn hạ nhân đem vật phẩm quý trọng mang theo bên người đều cho đám người kia, nàng chau mày. Thành linh thay vì giữa vài người ánh mắt giao nhau, phất chốc, tiếng trêu chọc hạ lưu lại vang lên bên tai.

“Ồ! Nhìn một chút vị tiểu nương tử này, thân thể cỡ nào uyển chuyển.” Các nam nhân ánh mắt đám loạn nhìn thẳng Uyển Ước bị nước mưa xối mà đường cong thân thể lộ ra.

“Vô si!” Bảo Nhi vội vàng vọt tới bên cạnh Uyển Ước, mắng chửi đối phương.

“Ha ha ha! Còn có chuyện vô si hơn đội người! Tiểu cô nương.” Mấy nam nhân tiến lên, đưa tay muốn bắt Uyển Ước cùng Bảo Nhi. “Đem hai nữ nhân này cùng mang đi!”

Đột nhiên, một đạo tiếng vỡ vụn chói tai cắt đứt đám hung thần ác sát kêu gào kia.

Uyển Ước chấn động, đảo mắt, nhìn thấy Đường Cận Tư đem chén trà trong tay ném xuống đất. Chỉ thấy trên khuôn mặt hần lạnh lẽo băng sương, không thấy có ôn hòa nhu ẩm quen thuộc.

“Đã cảm đồ rồi, đừng có lại mất mặt xấu hổ.”

Đường Cận Tư thanh âm lạnh lẽo như băng, đến tai đám cường đạo kia lại như khiêu khích bén nhọn.

Bọn họ tức giận mắng vài tiếng, lập tức buông Uyển Ước cùng Bảo Nhi ra, như cuồng phong đánh về phía Đường Cận Tư.

Uyển Ước hoảng loạn không thôi, xúc động đưa tay cố gắng ngăn trở những người kia, nhưng mà đối phương đã cầm lấy đao kiếm đem Đường Cận Tư vây lại.

Trong đám người làm, có mấy thủ hạ thật nhanh nhảy ra, bảo vệ Đường Cận Tư an toàn.

Một cái nháy mắt, nhân mã hai bên mở ra, binh khí giao kích, phát ra tiếng vang khanh khanh chói tai.

Uyển Ước cùng Bảo Nhi bị đao quang kiếm ảnh* ngăn cản, đặt mình bên ngoài chỗ đánh nhau toán loạn, thấy không rõ tình huống Đường Cận Tư.

*Đao quang kiếm ảnh: Ánh sáng của đao, hình ảnh của kiếm. Câu này ý như là mưa bom bão đạn ý. Guom kiếm dày đặc.

Uyển Ước tâm loạn như ma, muốn tránh đi hoà mình người, đi đến bên cạnh Đường Cận Tư. Gặp phải nguy hiểm, bất chấp cùng hần giận dữ, một lòng chỉ nghĩ canh giữ bên hần.

“Tiểu thư, đừng đi qua nha!” Bảo Nhi liên tục không ngừng giữ chặt Uyển Ước.

Uyển Ước căn bản không có biện pháp đến gần Đường Cận Tư, chỉ có thể cố gắng trợn to đôi mắt, xuyên thấu qua khe hở chiến đấu của hai bên tìm kiếm thân ảnh Đường Cận Tư.

Mới vừa trông thấy mặt của hần, thành linh một đạo thân ảnh trong cuộc đấu té ra ngoài, ngã xuống tại dưới chân Uyển Ước.

Bảo Nhi kinh hô, Uyển Ước lập tức mang nàng lui về phía sau, không ngờ các nàng vừa lui liền kinh động người nọ.

Đối phương lập tức nhảy người lên, nắm chặt đại đao trong tay, nhắm ngay mặt Uyển Ước, quát lên: “Không cho phép trốn!”

“Đừng đụng các nàng!” Đường Cận Tư thanh âm mang theo lo nghĩ chạy tới.

Nam tử trắng niên ép buộc Uyển Ước nhìn ra Đường Cận Tư khản trương, liền lên tiếng uy hiếp, “Ngươi bảo người dừng tay, nếu không ta liền giết hai nữ nhân này!”

Lúc đó, người của hai bên đều ngừng tay.

Uyển Ước bất động, quên cả hô hấp, chứng kiến Đường Cận Tư dùng tốc độ bất khả tư nghị xuyên qua đám người, hướng nàng vọt tới.

Nàng vừa không bị khống chế lập tức dùng mực lớn, đẩy ra nam nhân ép buộc nàng, hướng Đường Cận Tư chạy đến.

Đường Cận Tư kinh ngạc nhìn nàng một cái, vừa nhìn về phía cường đạo bên cạnh nàng. Đối phương không bắt được Uyển Ước trở về, tâm quýnh lên, lập tức giơ đao nhắm ngay bà vai nhỏ bé yếu ớt của nàng, hung hăng chặt xuống —

“Uyển Ước!” Đường Cận Tư phi thân tiến đến, đem Uyển Ước ôm vào trong ngực, thay nàng ngăn lại một đao.

“Cận Tư?” Uyển Ước ngây dại, bị hắn ôm lấy, mặt dán lên ngực hắn ấm áp. Chưa nghe thấy tim đập của hắn, bên tai lại đã tràn ngập lấy tiếng đánh nhau kịch liệt.

Bọn thu hạ thừa dịp cường đạo thất thần, vây quanh tới đây, hai bên lại lần nữa giao thủ.

“Đừng sợ……” Tiếng Đường Cận Tư nói nhỏ tại đỉnh đầu Uyển Ước vang lên.

Nàng ngẩng đầu lên, rời đi ôm ấp của hắn, muốn nhìn sắc mặt hắn có hay không ôn hòa như tiếng nói?

Đúng lúc, khi nàng ngẩng đầu chớp mắt, hắn lại như khung xương mất chỗ dựa, bỗng dừng tại trước mắt nàng ngã xuống.

“Cận Tư ——” Uyển Ước kinh hãi đến cực điểm, ngồi chồm hổm trên mặt đất, vội vàng kêu gọi trượng phu không phản ứng chút nào.

Hắn nằm nghiêng không nhúc nhích, phảng phất đã chìm vào giấc ngủ.

Uyển Ước tâm hồn tan ra.

Thương tâm hắn gây ra cho nàng tại thời khắc này tất cả đều hóa thành hư ảo. Nàng không tiếng động cầu khẩn lấy trời cao để cho hắn bình an vô sự, nàng nguyện ý tiếp tục để hắn làm cho thương tâm, chỉ cần hắn mạnh khỏe không việc gì.

Một bên thủ hạ cùng đám kia cường đạo duy trì đánh nhau liên tục, từ trong miếu kịch chiến đến ngoài miếu. Một hồi lâu, cường đạo không địch lại thủ hạ, thừa dịp mưa dần dần tạnh, từng tên cõng ngựa thoát đi.

Uyển Ước bất chấp để cho người ta làm sợ hãi, vội vàng gọi thủ hạ về, “Mau, mang thiếu gia vào thành tìm đại phu trước!”

Đường Cận Tư xiêm y có điểm dầy, lại thân bất động nằm nghiêng. Uyển Ước không nhìn thấy miệng vết thương ở đâu, lại không dám tùy tiện đụng vào hắn, e sợ động niệng vết thương. Nhưng thấy hắn máu chảy như rót, áo xanh thoáng qua đã nhuộm thành màu đỏ tươi, nàng nóng lòng giống như kiến bò trên chảo nóng, hoảng loạn không thôi.

Bọn hạ nhân cũng gấp xoay quanh, hai thủ hạ tiến lên cẩn thận đem Đường Cận Tư diu đứng dậy.

“Uyển Ước……” Vừa mới đứng vững, Đường Cận Tư lại mở mắt ra.

Uyển Ước giật mình bung lấy miệng, kích động đứng sát vào hắn, bàn tay để bên mặt hắn, muốn chạm lại không dám chạm, sợ vừa động hắn sẽ biến mất.

Hắn suy yếu đưa mắt nhìn nàng, ôn nhu trấn an nói: “Ta không sao, đừng sợ.”

“Chàng bị thương.” Uyển Ước nước mắt tràn mi. Vì cái gì hắn muốn trấn an ngược lại nàng? Hắn không biết săn sóc của sẽ làm nàng càng thêm đau lòng sao?

“Nàng không có việc gì là tốt rồi.” Đường Cận Tư ôn nhu cười một tiếng.

Uyển Ước không kiềm được khóc ra thành tiếng, không thềm để ý người ngoài trông thấy.

Không kháng cự được lòng tốt của hắn đối với nàng, cho dù người hắn yêu nhất không phải là nàng, chỉ cần hắn nguyện ý cho nàng một chút ôn nhu quan tâm, biết rõ chính mình sẽ bị thương, nàng cũng chỉ biết nhịn không được lao vào ngực hắn giống như con thiêu thân lao vào biển lửa.

Đoàn người vội vàng vàng chạy vào phố xá sầm uất, nửa đường, vừa vặn gặp phải tuần vệ quen biết Đường Cận Tư. Vệ binh kia hiểu được gần đây

có đại phu nào, nhanh chóng đem bọn họ mang đến an trí.

Trên đường, Uyển Ước cảm thấy mùi máu trên người Đường Cần Tư hình như có điểm cổ quái, hết thảy những chuyện phát sinh lúc ban đêm cũng có phần kì lạ. Nhưng vì sầu lo thương thế của trượng phu, nàng không rảnh nghĩ nhiều.

Trải qua trị liệu của đại phu, Đường Cần Tư thương thế không nghiêm trọng lắm, chỉ là suy giảm tới huyết mạch, mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng mấy ngày.

“Đêm nay chúng ta làm phiền ở lại phòng khách nhà đại phu đi!” Uyển Ước thủy chung canh giữ ở bên cạnh hắn, so với gã sai vặt của hắn càng ân cần chiếu cố hơn.

Đường Cần Tư nằm ở trên giường sạch sẽ, mượn lấy ngọn đèn nhu hòa nhìn nàng bận rộn, một lòng ấm áp, rất muốn gọi nàng dừng tay ở tại bên cạnh cùng hắn nói chuyện phiếm là tốt rồi, lại muốn nhìn nhiều một chút đáng về nàng lo lắng cho hắn.

Trong lúc nhất thời, hắn phát hiện mắt mình có chút ý xấu.....

“Còn nàng? Đem ta đặt ở nhà đại phu, nàng lại muốn chạy trốn tới đi đâu?”

Uyển Ước nghe câu hỏi của hắn, mặt lộ vẻ áy náy, cảm thấy là mình hại hắn bị thương. Nhìn hắn suy yếu như vậy, nàng cũng không yên tâm để lại hắn, bỏ mặc mà đi.

“Ta..... Tạm thời không đi.” Nàng lúng túng xoay người, lưng đưa về hắn. Trong phòng ngủ lúc này chỉ có hai người, dừng lại nói chuyện với nhau, nàng liền nghe thấy tim mình đập cho hắn làm nhảy loạn lên, bất tri cỡ nào.

“Như vậy, ta phải vì nàng tìm một nơi yên tĩnh cho nàng ở lại. Nếu không, đường đời gian nan, lòng người hiểm ác, nàng không chịu về nhà, ta thực không yên tâm cho cuộc sống bên ngoài của nàng.” Đường Cần Tư sắc sảo vạch ra kế hoạch.

Uyển Ước không biết làm sao. Tâm tình quan tâm của hắn, nàng khó có thể mở miệng, chỉ có thể nhẹ giọng níu non, “Ta nghĩ hiện tại ở bên cạnh chàng chiếu cố chàng, cho đến khi thương thế của chàng khỏi mới thôi.”

Đường Cần Tư phát giác thân thể nàng run lên nhẹ tiết lộ ra khẩn trương, còn có tai nàng phấp phồng cho thấy nàng e lệ.

Nàng thua ái tâm của hắn, cam tâm tình nguyện trở lại bên cạnh hắn.

“Uyển Ước, ta sẽ không mượn cơ hội này bức bách nàng theo ta trở về, nàng không cần miễn cưỡng chính mình.” Tại sau lưng thê tử, Đường Cần Tư trên mặt hiện lên ý cười khó có thể phân biệt tâm tình.

Uyển Ước không có quay đầu lại, bỏ qua nét mặt của hắn, chỉ nghe được tiếng nói ôn nhu của hắn, như những lời tâm tình bình thường hắn vẫn nói với nàng.

“Chỉ là ta lo lắng tình cảnh của nàng. Nàng nhìn xem, gần kinh thành như thế còn có cường đạo hung hăng ngang ngược, nàng chỉ đem Bảo nhi rời nhà, ta làm sao có thể yên tâm?”

Uyển Ước vốn là lòng vẫn còn sợ hãi, bị hắn vừa nói như vậy, càng thêm bất an, càng thêm cho rằng —— nàng mang theo Bảo nhi rời nhà ra đi hành vi quá ngu xuẩn.

Đường Cần Tư thừa thắng xông lên nói: “Gần đây triều đình công vụ bẽ bộn, cho dù là da thịt thương, ta cũng không thể trốn việc được. Nàng nếu không muốn gặp ta, ta liền ở tại trong Binh bộ, nàng về nhà trước, chờ ta an bài tốt chỗ ở mới cho nàng, nàng sẽ rời đi, được không?”

Hắn nói xong khuyến cáo so với cầu khẩn càng đáng thương, thần sắc suy yếu cũng tràn trề chờ đợi, phảng phất đang chờ đợi nàng rũ xuống tình thương.

Uyển Ước vừa quay đầu lại, liền trông thấy mặt hắn khẩn thiết, trong nháy mắt, nàng cảm động đến tận tận đáy lòng, không đành lòng so đo người nam nhân này lại gây cho nàng bị thương.

Uyển Ước đi đến mép giường, ngồi xuống, rung rung cầm tay của hắn, như một cái hải tử mệt mỏi, thỏa hiệp cúi đầu xuống, đối với hắn nói: “Chúng ta cùng nhau về nhà..... Thiếp không đi.”

Nàng là quan tâm hắn như vậy, không thể miễn cưỡng chính mình rời khỏi hắn.

Đường Cần Tư khoe môi khẽ giờ lên, lập tức lại khôi phục bình thường, tốc độ rất nhanh không thể nhận ra.

“Uyển Ước, ta không phải là trượng phu tốt.” Tay hắn nhấc lên, ôm gọn eo Uyển Ước.

Nàng vô lực bài xích, cảm giác cả người bị hắn trói buộc lại, không cách nào bứt ra.

“Thiếp biết rõ.....” Tĩnh một lát, nàng nhận mệnh nói nhỏ.

“Nàng vẫn nguyện ý trở lại bên cạnh ta sao?” Đường Cần Tư dụ hoặc hỏi.

“Chàng biết mà.” Nếu đã trốn không thoát, nàng chỉ có thể trở lại bên cạnh hắn. Dù cho nghênh đón nàng chính là kết quả hắn tái giá.

“Thực xin lỗi, Uyển Ước.”

“Đừng nói nữa.” Nàng không muốn nghe hắn nói xin lỗi, xúc động hôn đôi môi của hắn.

Chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn một ngụm, nhiệt độ của hắn, hơi thở của hắn, làm nàng thiên toàn địa chuyển*, tim không được lý trí. Đang muốn rút lui, bàn tay của hắn lại đè lại cái ót của nàng, đem nàng giam cầm ở bên người.

*Thiên toàn địa chuyển: Trời rung đất chuyển.

Thân thể của nàng cùng hắn dán chặt lấy, hôn nồng nhiệt vô cùng.

Nàng nhin không được nước mắt rùng rùng, nghĩ đến một ngày kia, Uyển Diễn cũng sẽ thân cận hắn như vậy, bỗng nhiên, Uyển Ước ngực co rút đau đớn, khó chịu e rằng không cách nào diễn tả được.

Nàng có chút oán giận há mồm, hung hăng cắn môi mềm mại của Đường Cảnh Tư, mãnh liệt xâm chiếm lấy, học không được ôn nhu của hắn, chen lấn triều miên không được, chỉ có thể hung ác gặm nuốt hắn.

“Uyển Ước?” Đường Cảnh Tư bị cắn phá môi, nhẹ giọng than nhẹ, kinh ngạc thấy nàng dữ dần.

“Xin lỗi.....” Phát hiện trên môi hắn có máu, nàng khiếp sợ thối lui, như ở trong mộng mới tỉnh, nhớ tới hắn còn là một người bị thương, nàng xấu hổ đến liều mình xin lỗi.

Đường Cảnh Tư lơ đãng cười, ngón tay khẽ vuốt lấy cánh môi bị thương, hai mắt như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn vợ của hắn.

Hắn từng cho rằng, nàng như một ly nước trong vô vị, ôn hòa lại bình thản. Không có ngờ tới, nàng kỳ thật càng giống rượu mạnh đậm đặc, mùi phần tác dụng chậm, phải chung đụng lâu dài mới có thể dần dần nhắm nháp được.

“Đừng có dùng tay lau.” Uyển Ước tìm ra khăn tay sạch sẽ, lau đi tia máu trên miệng hắn, không có phát giác hắn khí sắc chuyển tốt, càng không phát giác thân sắc của hắn kỳ lạ kỳ quái.

Khi hắn vì nàng bị thương một khắc kia, nàng đã hoàn toàn thất thủ, tự nguyện rơi vào vực sâu mà hắn thiết kế.

Nếu đã quan tâm hắn như vậy, dứt khoát để cho hắn đem tâm nàng xé nát, cho đến khi không thể lại thương hắn..... Vậy sẽ so với rời đi hắn càng hữu hiệu đoạn tuyệt bị thương của nàng.

“Chúng ta cùng nhau về nhà.” Lau khô máu trên miệng hắn, Uyển Ước ôn nhu nói.

Để hắn cao hứng đi! Để cho hắn đi cưới Uyển Diễn, nàng sẽ cùng ở bên cạnh hắn, chiếu cố hắn đến bình phục khỏe mạnh, tận mắt thấy hắn như thế nào sung ái muội muội của nàng..... Dùng đau đớn mãnh liệt nhất, để cho nàng hoàn toàn hết hy vọng.

Khi nàng có thể đối với hắn bỏ mặc, vô luận hắn là chết hay sống cũng không để ý, đến lúc đó, mới là nàng lúc nàng cần rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chỉ cách có một ngày, con trai đã đem người vợ rời nhà ra đi mang về phủ.

Mẫu thân Đường Cảnh Tư thập phần ngoài ý muốn. Nhớ rõ cái ngày người vợ bỏ chồng kia, rõ ràng quyết tuyệt đi như vậy, như thế nào mới một ngày tâm chuyển toan tính trở về rồi?

Đường lão phu nhân trông thấy Uyển Ước sau khi về nhà, như bóng với hình đi theo bên cạnh con trai, đối với hắn hỏi han ân cần, cẩn thận, thậm chí so với trước còn tận tâm tận lực quyết liệt.

Đường lão phu nhân không thể tưởng tượng nổi, con trai là thế nào thu phục tâm người vợ đây?

Nghe nói con trai bị thương, làm mẫu thân vốn nên lo lắng quá nhiều. Thế nhưng nàng suy đi nghĩ lại, cảm thấy có chút cổ quái, trực giác của nàng cho

rằng — con trai nhất định là dùng cái cái quý kẻ đùa bỡn gì mới có thể trùng hợp gặp được cường đạo còn bị thương như thế!

“Cần Tư hôm nay lại xin nghỉ sao?” Đường lão phu nhân định đến biệt viện của con trai, dừng lại bên cạnh hoa cỏ sum suê, hỏi nha hoàn hầu hạ lúc này.

“Vâng.”

Đường lão phu nhân thở dài, hồi tưởng Uyển Ước từ sáng đến tối vây lấy xoay quanh con trai, một lòng đều đặt ở trên người hắn.

Nàng đột nhiên dấy lên đồng tình Uyển Ước.

“Cần Tư, nương lại đứng ngoài phòng nhìn chúng ta.” Uyển Ước ngồi ở bên giường, tự mình bón cơm cho trượng phu nằm ở trên giường xem văn thư, ngẫu nhiên chuyển tầm mắt một cái, liền thoáng nhìn một đạo thân ảnh quen thuộc tại ngoài cửa sổ bồi hồi.

Đường Cần Tư thuận theo ánh mắt Uyển Ước, nhìn về phía rộng cửa sổ mở, không ngoài ý phát hiện mẫu thân đang đứng lặng im tại bụi hoa bên cạnh ngoài cửa sổ, vừa quan sát bọn họ, vừa cùng nha hoàn nói chuyện với nhau.

“Nàng đại khái là lo lắng về thương thế của ta đi!” Đường Cần Tư qua loa cười một tiếng. Gần đây, ánh mắt mẫu thân quan sát hắn có điểm khả nghi, không biết có hay không nhìn ra cái sơ hở gì?

Hắn ngấm nhìn dung nhan Uyển Ước. Nàng lại biến trở về cái thê tử ngoan ngoãn phục tùng là tốt, từ sau khi hắn bị thương, gánh vác trách nhiệm chiếu cố hắn, cẩn thận hầu hạ hắn.

Từ nhu hòa trên mặt nàng, Đường Cần Tư nhìn không ra biến hóa của nàng sẽ kéo dài bao lâu?

Hắn cầm cổ tay của nàng, đem chiếc đũa nàng đang cầm lấy thức ăn bên cạnh hắn, đưa về trước mặt nàng, “Nàng cũng ăn một chút.”

Uyển Ước xin lỗi dừng một chút, từ từ mở to miệng, đang muốn ăn thức ăn kẹp trên đũa, hắn không hề báo trước khẽ động một cái, đơn giản chỉ cần đem nàng kéo đến trên giường.

“Cần Tư?” Uyển Ước kinh hô, thức ăn đặt ở trên đùi đồ đầy đất, người té trong ngực hắn.

Hắn chống nửa thân lên, mở nửa vạt áo trước, lồng ngực rắn chắc rõ ràng có thể thấy được.

“Đừng làm rộn.” Uyển Ước biết không nên nhìn, cảm giác bàn tay của hắn phủ lấy cái ót nàng, nàng không tự giác nhắm lại mắt.

Như nàng đoán, tiếp theo trong nháy mắt, đôi môi của nàng bị hắn không chút khách khí cướp đoạt.

Nửa nằm ở trên giường tư thế thật khó chịu, nhưng hắn dễ dàng nhân khi môi nàng đang lúc nhen nhóm dục hỏa kịch liệt, châm ngòi khiến nàng cả người tê dại, tuyệt không nghĩ di động, mặc hắn từng miếng từng miếng mớm nàng dư vị ngọt ngào nhiệt tình khi hôn.

“Như vậy nương cũng sẽ không lại nhìn lên chúng ta.” Chờ Uyển Ước không còn chút sức lực nào yếu đuối ở trong ngực hắn, Đường Cần Tư hài lòng kết thúc màn hôn môi tốt đẹp này.

Nàng nghe vậy, lại lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, mẫu thân Đường Cần Tư quả nhiên rời đi.

“Nương. Không có trách cứ thiếp.” Uyển Ước then thùng nói: “Thiếp cho rằng sau khi trở về, nàng sẽ trách thiếp rồi nhà trốn đi, nhưng nàng lại một chữ cũng không đề cập tới. Thật kỳ quái, hai người đều không tức giận?”

Đường Cần Tư cười khỏ, “Đó là bởi vì nàng đã mắng qua ta.”

Đều là nữ nhân, bà bà có thể hiểu được tâm tình của nàng. Uyển Ước vui đầu tại ngực trượng phu, hai mắt nhắm lại lắng nghe nhịp tim đập vững vàng của hắn.

Sau này, ngực của hắn còn có thể để cho bao nhiêu người thiếu nữ dựa sát vào đây?

Uyển Ước nhắm chặt mắt không cho nước mắt chảy ra. Nàng không muốn so đo, nàng ngẫm đồng ý hắn. Nàng sẽ kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến tan nát cõi lòng mới thôi.

Nàng có nên lại bỏ chồng đi không?

Đường Cần Tư tại đêm khuya lúc vắng người từ từ đứng dậy, không kinh động Uyển Ước cùng nằm trên giường lớn. Hắn tùy ý choàng kiện áo khoác, lặng lẽ đi ra cửa.

Vào thư phòng, hắn mới vừa thấp chút đèn, thì có người hầu nhất danh cơ trí* chạy đến phụng dưỡng.

*Nhất danh cơ trí: Nổi tiếng thông minh, hiểu chuyện.

“Ngày nghỉ không thể lại kéo dài, ta ngày mai sẽ phải trở về Bình bộ.” Luôn ở nhà xử lý công vụ Đường Cần Tư vừa xem công văn, vừa hỏi người

hầu, “Chuyện bên kia, người xử lý tốt chưa?”

Người hầu do dự nói: “Thù lao đều cho, thế nhưng những người kia không quá nguyện ý rời khỏi kinh thành. Bọn họ nói kinh thành lớn như vậy, không nhất định sẽ gặp phải người chứng kiến.”

Đường Cảnh Tư để công văn xuống, lịch sự nho nhã hỏi: “Trước khi động thủ không phải là đã dặn dò các người, nhất định phải tìm người ‘Nghe lời’ một chút. Như thế nào, hiện tại khiến cho không cách nào giải quyết tốt hậu quả rồi?”

Người hầu mồ hôi lạnh chảy xuống, khó xử nói: “Chủ tử thứ lỗi. Nhưng muốn tìm người có thể tùy thời phối hợp, lại muốn cầu xin bọn họ có thực tài thực liệu*, còn muốn người ta diễn tự nhiên, tiến thoái thối đáng. Hơn nữa, chỉ cho thời gian đi tìm ít như vậy, điều này thật sự là..... Nhiệm vụ rất khó khăn.”

*Thực tài thực liệu: Vừa có tài vừa giỏi ứng phó.

“Người lúc trước đã thề son sắt hướng ta bảo đảm, tìm nhóm người này tuyệt đối vượt qua yêu cầu, hôm nay lấy ở đâu nhiều khó khăn như vậy?”

Đường Cảnh Tư thái độ vẫn hòa ái, vì vậy người hầu nổi lên lá gan cãi lại —

“Bọn họ quả thật không tệ nha! Dù cho mưa to gió lớn, cũng vừa gọi đã đến. Hơn nữa đêm đó tại trong ngôi miếu đồ nát, bọn họ từ khi xuất hiện đến lúc động thủ cùng lúc cuối cùng rút lui, đều diễn hoàn hảo vô khuyết. Cho dù nói cho phụ nhân, đó là cường đạo giả chủ tử ngài muốn để lừa gạt nòng, phụ nhân cũng sẽ không tin tưởng.”

Đường Cảnh Tư khẽ mỉm cười, đột nhiên đem nghiên mực trên bàn ném đi, ném trúng đầu người làm, nhìn người hầu nhức đầu hô.

“Chuyện này không cho phép nhắc lại, nếu là người tiết lộ ra một chữ nửa câu.....” Đường Cảnh Tư nhu hòa uy hiếp.

Người hầu trẻ tuổi bị hấn sai khiến nhiều năm, rõ ràng Đường Cảnh Tư lần này là không vui thật, vì vậy ngay cả cãi lại cũng không dám, chỉ có thể liếc mình gạt đầu.

“Về phần những thứ người ‘Biểu diễn’ người đề cử đến, người tự mình đuổi sạch sẽ, nếu để cho ta trong kinh thành thoáng nhìn thấy bóng dáng của bọn họ, người sẽ chờ mà sung quân.” Đường Cảnh Tư thấp giọng dặn dò, đột nhiên, ánh mắt biến đổi.

Người hầu đang ngẩng đầu nhìn hấn, phát hiện Đường Cảnh Tư thần sắc khó chịu, sợ hết hồn.

Phút chốc, chỉ nghe một hồi tiếng bước chân vội vàng tại ngoài thư phòng vang lên. Người hầu như thấy đại địch, đã trẻ thế này sẽ là ai?

“Đi đi mang người vào.” Đường Cảnh Tư bình tĩnh phát ra mệnh lệnh.

Sau một khắc, người hầu lao ra như gió lốc trở lại thư phòng, trong tay bắt lấy một cái nha đầu sắc mặt tái nhợt.

Đường Cảnh Tư nhìn một cái nha đầu trong lòng run sợ, ôn nhu hỏi: “Bảo nhi, đã trẻ thế này, chạy đến nơi đây chơi là có ý đồ gì?”

“Cô gia.....” Bảo nhi môi phát run, đứng cũng đứng không thẳng, kinh hoảng trả lời: “Là, là tiểu thư biết rõ ngài những ngày qua buổi tối đều..... Đều có đến thư phòng, nòng lo lắng ngài xử lý công vụ quá, quá mệt mỏi, phân phó ta, nếu là phát hiện ngài ban đêm lại đứng dậy, liền..... Thay thế nòng chiếu cố ngài, thuận tiện, thuận tiện thúc giục ngài sớm đi nghỉ ngơi.”

Uyển Ước vốn là có hảo ý, Bảo nhi cũng là tận trung với công việc, lại không nghĩ rằng Đường Cảnh Tư căn bản thoái mái phải không cần các nòng sầu lo.

Bảo nhi sợ hãi tường tận nhìn ngó Đường Cảnh Tư, hấn “Bị thương” Là giả giả bộ sao? Hấn lừa tiểu thư?

“Bảo nhi, người là bé ngoan.” Đường Cảnh Tư hướng người hầu làm một cái ra dấu tay.

Bảo nhi chưa kịp phản ứng, người đã bị trôi lại lúi ra bên ngoài, trong lúc bối rối, thất kinh nòng nhìn thấy Đường Cảnh Tư trên mặt hiện lên một mảnh bí hiểm làm lòng người kinh hãi âm u.

“Cô gia —— ngài muốn làm cái gì —— cô gia ——”

Đường Cảnh Tư bình tĩnh đợi người hầu đem Bảo nhi cường chế lúi ra khỏi thư phòng, một hồi lâu, hấn ung dung thấp giọng lầm bầm, “Bé ngoan là căn đặc biệt chiếu cố.....” *(à, thế này mà lúc nào cũng ra bộ lịch sự. Giống mấy bé phản diện quá. Sợ a!)*

Bắt đầu mùa đông, khí trời lại lạnh buốt.

Uyển Ước sau khi về nhà, bắt đầu cuộc sống hàng ngày liên tục phụ trách chiếu cố trọng phụ.

Mặc dù, nòng chưa từng đích thân xử lý miệng vết thương của Đường Cảnh Tư, thậm chí không có chính mắt quan sát qua thương thế của hấn, luôn đi mời đại phu Chương gia hấn quen biết trị liệu cho hấn, nhưng gần đây, Đường Cảnh Tư khí sắc dần dần tốt, Uyển Ước tin tưởng hấn đã từ từ khang phục.

Lòng của nàng, rất cục an ổn rất nhiều.

Hai ngày nay, Đường Cẩn Tư khôi phục công việc triều chính, thường xuyên đi sớm về trễ.

Uyển Ước phát hiện, nha hoàn của nàng Bảo nhi mất đi bóng dáng. Vô luận như thế nào hỏi thăm, tìm kiếm, cũng không có thấy tung tích Bảo nhi, Uyển Ước vì thế lo nghĩ bất an.

Thật may là Đường Cẩn Tư không cần nàng chiếu cố, nàng có thể toàn tâm tìm Bảo nhi.

Chạng vạng mùa đông, từng giọt mưa thu không mang đi nhiệt khí còn đang bồi hồi nhân gian.

Uyển Ước ra cửa hai canh giờ, sau khi trở lại, trăng sáng đã treo trên bầu trời cao.

Nàng vừa bước vào phủ đệ, đã thấy Đường Cẩn Tư để cho một đám người làm túm tụm lấy, ngồi một mình ở trên ghế trúc, trái phải có người vì hắt đốt đèn châm trà, phía sau hẳn là đại thụ có thể che gió che mưa.

Uyển Ước âm thầm thở dài, phu quân nhà nàng thật là phô trương, ở nhà cũng muốn làm ra phô trương như vậy. *(Xi, đúng là bệnh vương tử, đại gia đây mà)*

“Tại sao chàng vào đêm mới đến dưới bóng cây nghi mát?” Uyển Ước cảm thấy buồn cười, hướng Đường Cẩn Tư mở miệng.

“Nàng lại đi đâu, muộn như vậy mới về nhà?” Đường Cẩn Tư lập tức đứng dậy, đi về hướng nàng.

“Chàng là vẫn luôn ở tại chỗ này chờ thiếp trở lại sao?” Uyển Ước ngực áy náy, không được tự nhiên hỏi.

Đột nhiên, nàng có một loại cảm giác kỳ quái. Phảng phất đi qua chính mình, cùng Đường Cẩn Tư bây giờ, lập trường điên đảo rồi.

Lúc trước, người ở nhà chờ đợi là nàng, nàng luôn nhớ thương hắn. Giờ phút này, biến thành hắn đang chờ đợi, mà người nàng nhớ thương, biến thành Bảo nhi.

“Bọn hạ nhân nói nàng đi ra ngoài đã lâu, ta không yên tâm.” Đường Cẩn Tư không chút nào giấu giếm sự quan tâm của hắn.

Uyển Ước vừa cảm động lại đau lòng, chủ động cầm lấy tay của hắn, hướng phòng ngủ đi. “Vào đêm gió thật to, chàng đừng đợi tại ngoài, về sau thiếp sẽ về nhà sớm một chút.”

“Về sau?” Ánh trăng rơi tại trên mặt Đường Cẩn Tư, chiếu rõ ràng bất mãn của hắn. “Nàng gần đây bận rộn cái gì? Nếu cần có thể tìm ta, cần gì bốn ba bên ngoài?”

“Thiếp đang tìm Bảo nhi.” Trong mắt hắn, nàng thấy được thắm thiết coi trọng, nàng cảm thấy uất ức, ngón tay ma sát ngón tay của hắn, không cam lòng tách ra. “Thiếp nói cho chàng biết, không thấy Bảo nhi.” *(Khỏi nói đi, anh không biết thì ai biết)*

Đường Cẩn Tư bởi vì Uyển Ước tràn trề tình ý mờ ám, thần hồn nhiễu loạn.

Hắn kèm chế hôn môi sự vọng động của nàng, lịch sự nho nhã nói: “Ta không phải đã là đáp ứng nàng sẽ giúp nàng tìm nha đầu ấy? Đừng lo lắng.”

“Nhưng mà nàng chưa từng không nói một tiếng rồi đi như vậy, thiếp về nhà mẹ đẻ hỏi qua, cũng không có người thấy nàng trở về, điều này rất cổ quái. Nàng từ nhỏ đã bị mua làm nha hoàn cho thiếp, có thể chạy đến đâu?”

Uyển Ước lo lắng trùng trùng nhần mày nâng mi, Đường Cẩn Tư vô ý thức phủ lấy mi tâm đang nhú lại của nàng.

“Nàng về nhà mẹ đẻ?”

Uyển Ước cười khổ, gật đầu nói: “Cha mẹ thiếp đã biết chuyện thiếp làm rồi. Nói thiếp dừng lại, bắt quá, thiếp hướng bọn họ bảo đảm, không có lần sau.”

Đường Cẩn Tư mấp máy môi, nghĩ thầm, hẳn ngược lại không phản đối có lần nữa, chỉ cần là phát sinh ngoài lúc hắn công vụ bận rộn là được. Hẳn ngược lại rất thích cùng nàng chơi đùa vui đùa âm ỉ.

“Chàng còn chưa có ăn?” Uyển Ước đi đến trong phòng ngủ, đang muốn thay y phục, đã thấy Đường Cẩn Tư dặn dò người làm chuẩn bị bữa tối, nàng chỉ đành phải dừng lại hành động sửa sang lại dung nhan.

“Đang đợi nàng.” Đường Cẩn Tư để cho người ta đem thức ăn bung đến trên một cái bàn duy nhất trong phòng.

“Ta ở nhà ăn rồi.” Uyển Ước định đến bên cạnh hắn, chậm chạp ngồi xuống, một cổ cảm giác kỳ dị lần nữa bao phủ trái tim.

Thật sự là phong thủy luân chuyển, đổi thành chồng của nàng đợi nàng về nhà ăn cơm. Quá khứ, đây đều là chuyện nàng thường xuyên làm.

Uyển Ước sâu kín thở dài, khi hắn động đũa ăn cơm, bất ngờ nói: “Thiếp đã gặp Uyển Diễn.”

Đường Cần Tư nhìn nàng một cái, không lộ dấu vết nhai thức ăn.

“Thiếp nói cho Uyển Diễm, chàng bị thương, nàng rất lo lắng, hẹn ước ngày mai tới thăm chàng.” Uyển Ước bình tĩnh nói, thần sắc không mang theo một tia khúc mắc.

Đường Cần Tư chuyên chú quan sát nàng, muốn từ dung nhan lạnh nhạt của nàng tìm kiếm ra một chút sơ hở. Còn có đồ kỵ.

Uyển Ước không có phát giác được tâm sự của hắn, vẫn dạn dò, “Ngày mai chàng bận rộn chuyện gì xong về nhà sớm một chút.”

Đường Cần Tư không nói gì. Nàng đây coi như là. Thúc đẩy hắn cùng với Uyển Diễm? Nàng không hề so đo sao? Một bộ dáng tiêu tan, giống như không quan tâm trong lòng hắn khát vọng chính là người nào?

Một cổ thất vọng lạnh như băng hàn khó nói lên lời, thấu xương tập kích lên suy nghĩ trong lòng Đường Cần Tư. Hắn để bát đĩa xuống, không có hứng ăn nữa.

Vì cái gì Uyển Ước đối với hắn không hề si mê như vậy? Hơn nữa, từ sau khi thương thế hắn dần dần tốt, nàng liền bắt đầu vắng vẻ hắn, vì cái gì?

Đường Cần Tư phí tâm tư hết sức, thỉnh thoảng nghe Uyển Ước sầu lo.

“Bảo nhi rốt cuộc đi nơi nào?” Nàng mặt ừ mày chau, từ từ rời khỏi hắn, đi đến sau tấm bình phong. “Thiếp đây mấy ngày nay ở trong thành tìm từng nơi nàng có thể đi, đều không có phát hiện tung tích của nàng.”

Đường Cần Tư ánh mắt chợt lóe, bắt đầu chán ghét tiểu nha hoàn tên gọi Bảo nhi.

Uyển Ước là vì hành tung Bảo nhi mà phân tâm, không hề toàn tâm toàn ý đối với hắn? Hoặc là, sau này nàng sẽ ngày từng ngày giảm bớt toan tính đối với hắn?

Trong bình phong truyền đến tiếng quần áo rơi xuống, giống như lúc tình nhân vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

Đường Cần Tư nhẹ nhàng chấn động, nghiêng tai lắng nghe, chặt đứt rối loạn trong suy nghĩ, hắn như đã bị hấp dẫn, không tự chủ được cất bước mà đi.

Uyển Ước nghe thấy hắn đến gần, vội vàng lên tiếng hô: “Đừng tới đây, thiếp thay áo váy.”

Hắn mỉm cười, lịch sự nho nhã hỏi: “Có cần ta hỗ trợ?”

Tiếng nói ôn nhu không thay đổi, Uyển Ước nghe vào trong tai, lại cảm thấy có chút khinh bạc khác thường.

Nàng còn chưa kịp phản đối, đã thấy hắn đến gần. Nàng vội vàng nâng lấy áo khoác, che ở trước người.

Dựa vào tường bình phong đem hai người vây quanh tại góc nhỏ hẹp, nơi xa ngọn đèn nhu nhu hắt lên trên da thịt của bọn họ, đem ánh mắt hai người giao nhau dính vào một tầng nhu mì khinh sắc.

Uyển Ước gò má phồng hồng, ngượng ngập nói: “Chàng tránh ra, thiếp. Phải tắm rửa, bên ngoài bẩn bẩn nửa ngày, thiếp còn không có rửa sạch.”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh của hắn chụp xuống, nàng một cái hoảng hốt, người bị hắn ôm vào trong lòng.

Hắn cúi đầu hôn một chút lên trán của nàng, hơi thở nóng rực để lộ ra ý hờn nồng đượm.

“Cần Tư.” Uyển Ước nghĩ đến nàng sau khi rời nhà, thậm chí trước thời gian rời nhà một thời gian dài cũng chưa cùng hắn động chạm hoan ái qua, thoáng chốc, nàng toàn thân xẹt qua tê dại nóng rang.

“Cùng nhau tắm sạch.” Hắn tại nàng bên tai nói nhẹ, càn rỡ ngấm lấy vành tai của nàng, khẽ liếm lấy.

Uyển Ước xụi lơ, để cho hắn chặn ngang ôm lấy.

Hắn mặt mày hàm xuân, nhu tình như nước, mang theo nàng đi đến giường.

Nàng nhìn hắn, tựa hồ chứng kiến lúc tân hôn, hai người ân ái đã từng là quá khứ tốt đẹp nhất.

Hắn tại bên tai nàng nói lấy êm tai tình hình thực tế lời nói, nàng mê mang từ bỏ lý trí, tùy ý hắn bài bố.

Đèn trên kệ ánh nến lóe lên lấy ánh sang triền miên.

Hắn nhu nhuận môi, từng miếng từng miếng hôn khắp da thịt run rẩy của nàng.

“Uyển Ước, ngoan ngoãn, đợi ở bên cạnh ta, vĩnh viễn đợi.” Hắn đem thỉnh cầu xuyên thấu qua từng nụ hôn lần lượt ngọt ngào, đưa vào trong miệng

nàng.

Nàng thuận theo thừa nhận, cả người như bị trời buộc. Hần để ngọt ngào từ trong miệng liên tục kéo dài đến đáy lòng nàng, kích động lên rung động sáng lạn.

Uyển Ước kim lòng không được gạt đầu, “Sẽ, tại thời điểm thiếp vẫn thích chàng, thiếp sẽ giữ lấy chàng, cũng là không đi.”

Sáng sớm hôm sau, Đường Cần Tư dặn dò Uyển Ước không cần phải lại đi tìm kiếm Bảo nhi, nàng không có đáp ứng.

Chờ hần tiến cung diện thánh, Uyển Ước lập tức chuẩn bị ra cửa tìm người. Ngoài ý muốn chính là, nàng đang muốn rời nhà, Bảo nhi đã trở lại.

“Tiểu thư.....” Mấy ngày không gặp, Bảo nhi tiểu tụy rất nhiều, về nhà thấy Uyển Ước cũng không chủ động giải thích rõ nàng vì sao biến mất, chỉ là ngồi chồm hổm tại trước mặt Uyển Ước phát run.

“Em đi đâu?” Uyển Ước vội vàng kéo nàng đến trước mặt cẩn thận chu đáo, nhìn chòng chọc Bảo nhi vành mắt xanh đen, Uyển Ước lo lắng hỏi: “Em vài ngày nay đã đi đâu?”

“Tiểu thư.....” Bảo nhi như đã bị kinh hãi, mồm miệng không rõ, lời nói cũng nói không hết.

Uyển Ước vừa hỏi chuyện nàng, nàng liền rơi nước mắt.

“Em có phải hay không bị ai khi dễ rồi?” Uyển Ước không khỏi hướng chiều hướng xấu nghĩ.

Bảo nhi không dám trả lời, nước mắt rơi càng dữ tợn.

Uyển Ước tâm căng thẳng, ôm lấy nàng, cam kết: “Đã xảy ra chuyện gì, em nói cho ta biết, ta nhất định sẽ vì em làm chủ. Nếu như ta làm không được, ta đi cầu xin Cần Tư giúp em, hần tuyệt đối sẽ không để cho em vô duyên vô cớ bị người bắt nạt.”

Một phen bảo đảm của nàng, không những không có làm cho Bảo nhi an tâm, ngược lại làm nha hoàn mất tích nhiều ngày càng thêm sợ hãi.

“Tiểu thư, em không có, không có việc gì..... Không đúng, em là, thực xin lỗi, em chỉ là bị người lừa gạt ra khỏi thành, thật vất vả chờ những người kia không có phát hiện, tự mình trốn trở về, tiểu thư, ngài không cần vì em quan tâm.” Bảo nhi hoảng loạn giải thích, nói năng lộn xộn, như qua loa tắc trách.

Uyển Ước nghi ngờ mọc thành bụi, cảm giác Bảo nhi qua loa nàng. “Là người nào lừa gạt em, bọn họ là người buôn lậu sao? Em có thể nhớ rõ tướng mạo bọn họ không? Chúng ta đi báo quan!”

“Không cần, tiểu thư, chuyện đã qua, là em chính mình không cẩn thận, hơn nữa, những người kia đều đã chạy ra khỏi kinh thành, chỉ sợ cũng tìm không được. Tiểu thư, việc này ngài cũng đừng để ý!” Bảo nhi đau khổ cầu khẩn.

Uyển Ước bởi vì thái độ nàng không hợp lý, có chút ngạc nhiên. “Ta có thể nào không thêm để ý? Em rốt cuộc có cái nỗi khổ tâm gì, không thể thẳng thắn nói cho ta biết đúng không?”

“Tiểu thư.....” Bảo nhi quỳ trên mặt đất, tóm lấy mép váy Uyển Ước, cầu xin thương xót nhìn nàng. “Thỉnh tiểu thư không cần phải hỏi nữa.”

Uyển Ước cảm thán. Bảo nhi đến tốt cùng có lời gì không thể hướng nàng giải thích rõ, cần lừa gạt nàng như vậy?

“Thôi, chờ khi em muốn nói lại nói cho ta biết.” Uyển Ước nhìn xuống phiền não, để cho Bảo nhi đi nghỉ ngơi trước. “Hai ngày nay em không cần chiếu cố ta. Ta sẽ tìm đại phu vì em xem một chút, em trở về phòng nghỉ trước đi.”

Cái nha hoàn này thường cùng nàng nói chuyện như ti muội, chưa từng lừa gạt nàng, càng sẽ không giấu giếm nàng bất cứ chuyện gì..... Uyển Ước đưa mắt nhìn Bảo nhi rời đi, cẩn thận ngó nhìn bộ dạng Bảo nhi, nàng sầu lo dần dần càng sâu.

Ngoài phòng, đợt gió rét mùa đông đầu tiên thổi qua chân trời.

Hôm nay hoàng hôn phá lệ ngắn ngủi, Uyển Diễn tại lúc mặt trời chiều ngã về tây, đi vào Đường gia bái phỏng.

Uyển Ước tận lực lần tránh, đem muội muội lưu cho bà bà chiều đãi, chính mình thì dẫn người làm đi ra ngoài.

Trong kinh thành, nhiều người chen chúc, đặc biệt là tại chạng vạng, mỗi con đường đều bị người đi đường chen lấn chật như nêm.

Uyển Ước ngồi ở trong kiệu, để cho người làm chẳng có mục đích mang nàng đi dạo khắp nơi, cuối cùng tâm tư vừa động, lựa chọn về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Nàng không muốn ở Đường gia, không muốn chờ Đường Cần Tư sau khi trở lại, mắt thấy cảnh hần cùng với Uyển Diễn thân cận. Nhưng mà, vừa rời đi, nàng cả người liền suy yếu giống như người vô hồn, không biết nên đi nơi nào bỏ khuyết lỗ hổng trong lòng?

Cổ kiệu vừa tới cửa chính Chung gia, Uyển Ước hạ kiệu, vừa phóng tầm mắt nhìn. Tầm mắt vừa vịn nhìn đến một người phụ nữ vừa muốn đi ra khỏi cửa.

“Cô?” Uyển Ước quan sát khuôn mặt người phụ nữ, có chút kinh ngạc lên tiếng gọi.

Phụ nữ kia trợn to hai mắt, quan sát nàng một hồi, phút chốc, vừa mừng vừa sợ kêu lên: “Uyển Ước, nhiều năm không gặp, nghe nói cháu gả cho đại quan triều đình.”

Uyển Ước từ từ đến gần người phụ nữ sắc mặt mừng rỡ: “Cô thật là nhiều năm không có tới.”

“Cha cháu không thích gặp ta.” Cô bắt đầu đi khoát khoát tay, tiếp theo lấy lại cao hứng vỗ tay, “Có thể nhìn thấy cháu thật là tốt. Ta vốn có chuyện đến xin cha cháu hỗ trợ, ông ấy từ chối. Lần này, nếu cháu có thể chìa tay giúp đỡ thì càng dễ dàng.”

Uyển Ước ngăn người, “Cháu..... Có thể làm cái gì?”

“Trưởng công nhà cháu không phải là quan lớn sao? Có thể hay không thỉnh hân giúp ta tìm quan phủ dân xếp một tý, đem thả vài người trong tiệm ăn của ta.”

Uyển Ước mờ mịt khó hiểu.

Cô tiếp tục nói: “Tiệm ăn của ta bị người khác khi dễ, kết quả còn bị oan uổng, phạm phải tội danh không có thực bị giam vào trong lao, thật sự là không có thiên lý!”

Vừa nghe đến hai chữ “Khi dễ”, Uyển Ước tự dưng nghĩ tới Bảo nhi, Uyển Ước lòng có bất an.

Lúc này, tiếng kêu bén nhọn từ bên trong cửa khách sảnh truyền ra ——

“Tiểu cô, người đây là đang làm cái gì?”

Đôi mắt vừa nhìn, chỉ thấy nương Uyển Ước sai bước chạy tới tách Uyển Ước cùng cô ra, giống như đang vẽ đường phân chia Hán Sở, không khách khí từng mắt nhìn người phụ nữ.

“Đại tẩu, tẩu không cần phải lo lắng, ta cũng sẽ không mang phiền phức cho Uyển Ước.....” Cô cười khỏ.

Uyển Ước vội vàng thấp giọng nói với cô, “Cô có rảnh rồi đến Đường gia, đến lúc đó chúng ta lại nói chuyện.”

“Uyển Ước!” Mẫu thân nghe vậy, không ủng hộ từng nữ nhi một cái.

Lộ ra vẻ mặt kia cốt làm cho cô thẹn thùng, thức thời cáo từ rồi đi.

“Nương, ngài quá thất lễ.” Chờ cô đi xa, Uyển Ước không ủng hộ nhìn mẫu thân nói: “Đó là muội muội của cha, ngài bài xích nàng như vậy, thực đã thương người.”

“Con biết cái gì, từ nay trở đi chớ tới gần nàng!” Mẫu thân kéo lấy Uyển Ước tiến vào trong sảnh, nghiêm mặt nói, “Tuy nói nhà chúng ta là nhà làm ăn, thế nhưng nàng gả cho cái nam nhân không sạch sẽ, thử hỏi xem..... Ai! Đề cho người đàm tiếu như thế nào, tóm lại chính là kinh doanh cái loại tiệm ăn hạ lưu đó, con cũng đừng cùng nàng lui tới, miễn cho bị người ta chê cười.”

“Tiệm ăn hạ lưu?” Uyển Ước suy tư nửa ngày mới hiểu được, mẫu thân nói rất đúng chỗ đó xa hoa trụy lạc gió trăng. Đột nhiên, nàng nhớ tới cô trước khi đi đã cười khỏ, nhất thời cảm giác trong lòng có ưu tư không yên, vì vậy quay lại trả lời mẫu thân: “Nếu các nam nhân an phận, không đi vào xem, cái loại tiệm ăn đó làm sao có thể sinh tồn?”

“Con không hiểu, những người đến chỗ đó của nàng đều là những người bại hoại phong tục!”

Mẫu thân thần thái khinh bỉ làm Uyển Ước không phản bác được.

“Tóm lại, con phải hiểu đúng mực, đừng đi nhảm đường, làm bại hoại nề nếp gia đình.”

Uyển Ước đứng ở bên cạnh mẫu thân, không nói một tiếng, nghe lấy lời mẫu thân dẫn dò, trong lòng biết rõ mẫu thân chỉ là lấy cớ dạy dỗ mình. Đã từng bỏ rơi không thương tiếc trượng phu của mình, vô luận nàng có sai hay đúng, tại trong mắt mẫu thân, nàng đã làm ra chuyện bại hoại nề nếp gia đình.

“Uyển Diễn không phải là đã qua sao, con về nhà làm gì?” Mẫu thân thấy nàng ngăn người, hơi cao giọng đặt câu hỏi.

Ngữ điệu kia gần như chất vấn, rốt cục kích động được phản nghịch trong lòng Uyển Ước.

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, ôn nhu mạnh miệng, “Con vừa đi, để tiện cho muội muội cùng trưởng công con thân mật, cái này không tính bại hoại phong tục đi?”

“Uyển Ước!” Mẫu thân trầm trọng nhìn thẳng nàng, thờ dài nói: “Con lại quật cường như vậy, trượng phu con sớm muộn gì cũng sẽ chịu không nổi con.”

Sau đó, mẫu thân trong miệng lại phun ra một tràng, giáo dục nàng nên làm thế tử tốt ôn nhu sẵn sàng như thế nào.

Uyển Ước ngẩng đầu, nhìn lên sắc trời. Trăng đêm đã thay thế hoàng hôn, từng chút đêm bầu trời nhuộm đen.

Không biết Cẩn Tư đang cùng Uyển Diễm nói cái gì?

Nàng không ở nhà, hai người bọn họ có phải hay không thoải mái tự tại hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Trăng sáng sáng quắc chiếu trên lầu các, trong phủ đệ Đường gia ngọn đèn dầu tươi sáng.

Uyển Diễm nụ cười chân thành đi cùng Đường Cẩn Tư cùng với Đường lão phu nhân đến yến hội đãi khách trong cao lầu, cùng nhau hưởng dụng bữa tối tinh xảo.

Khắp nơi yên tĩnh, chỉ nghe Đường lão phu nhân cùng Uyển Diễm thỉnh thoảng có nói chuyện với nhau, mà Đường Cẩn Tư cực ít mở miệng, như không tồn tại, ngay cả thức ăn cũng chỉ có ăn vài miếng.

Uyển Diễm cảm thấy Đường Cẩn Tư không yên lòng, không khỏi nổi lên nghi kỵ. Nàng nhìn thấy bên bàn có một chỗ trống, đó là vị trí thuộc về tỷ tỷ.

Trong lúc đó, Uyển Diễm cảm thấy có chút ngơ ngẩn.

“Tỷ phu đang suy nghĩ gì đấy?” Thật lâu không thấy Đường Cẩn Tư có động tĩnh, Uyển Diễm nhịn không được đặt câu hỏi.

Đường Cẩn Tư nghe được thanh âm của nàng, lấy lại tinh thần nhìn qua nàng một cái, trong mắt xẹt qua cảm xúc mơ hồ không rõ.

Uyển Diễm thấp thòm tiếp tục hỏi: “Là đang nghĩ đến tỷ tỷ sao?”

Đường Cẩn Tư chần động.

Uyển Diễm suy đoán như vậy cũng không ngạc nhiên, điều hấn kinh ngạc chính là tâm tư của mình lại sẽ bị Uyển Diễm không thân thiết một câu nói trúng.

Từ lúc nào, hấn trở nên không giấu được tâm sự như vậy rồi?

“Tỷ tỷ nàng về nhà mẹ đẻ, nên dùng qua bữa tối mới có thể trở lại.”

“Ta biết.” Đường Cẩn Tư ôn nhu trả lời Uyển Diễm.

Đột nhiên, bên tai xẹt qua mẫu thân phát ra tiếng cười mỉa, Đường Cẩn Tư nghi hoặc nhìn mẫu thân một cái.

“Các người tiếp tục ăn, ta no rồi, đi về phòng trước.” Đường lão phu nhân để khăn tay lau miệng xuống, điềm nhiên như không mang theo nha hoàn rời đi.

Trong giây lát, lầu các to như vậy, người làm tứ tán, chỉ còn Uyển Diễm cùng Đường Cẩn Tư hai người đưa mắt nhìn lẫn nhau, nhưng lại có khoảng cách, không cách nào gần sát tâm đối phương.

Uyển Diễm len lén thở dài, Đường Cẩn Tư giống như trở nên có điểm không giống như trước? (*Bại hoại! Thấy anh rể yêu chị thì ghen à? Cút!!!*)

“Tỷ tỷ muội.nàng.” Hấn vô ý thức mở miệng.

Uyển Diễm buồn bực nhìn hấn, không biết hấn muốn nói cái gì về Uyển Ước? (*Bực đê, cho bực đến sáng mai*)

“Nàng. Có phải hay không từ nhỏ đã như vậy.” Đường Cẩn Tư nói đến một nửa dừng lại, không nghĩ ra từ chuẩn xác có thể hình dung chuyển biến của Uyển Ước. “Nàng gây cho ta không ít ngạc nhiên cùng mừng rỡ.”

Hấn ung dung cười một tiếng, lơ đãng nhìn về phía trăng sáng. Bỗng nhiên phát giác, trăng sáng sáng rõ kia cực kỳ giống vợ của hấn, ngẫu nhiên mướt mà, ngẫu nhiên lại không tròn vẹn, biến hóa khôn lường.

“Tỷ tỷ mặc dù có chút cổ chấp, nhưng sẽ không mù quáng, kiên trì đến ngu muội, cũng sẽ không có ác ý.” Uyển Diễm không tự chủ được vì Uyển Ước

nói chuyện.

“Ta hiểu.” Đường Cận Tư nghiêm túc tường tận xem xét nàng. Khuôn mặt này giống Uyển Ước như đúc, nhưng thể hiện ra phong tình khác biệt, hào quang bức người. Kỳ quái là, cảm giác rung động vì Uyển Diễn lúc ban đầu, hẳn giờ phút này đã quên hết.

Đường Cận Tư hoang mang .

Trong đoạn thời gian này, trong đầu hẳn đều là thân ảnh Uyển Ước. Nàng tức giận mà rời đi, nàng khó có thể dứt bỏ quan tâm đối với hắn, các loại cử chỉ tình ý thuộc về nàng, từng chút chiếm cứ trái tim của hắn.

Cổ chấp của hắn đối với Uyển Diễn, tựa hồ đã bị thân ảnh Uyển Ước đuổi đi .

“Tỷ phu?” Uyển Diễn vươn tay, quơ quơ trước mặt Đường Cận Tư đang lằm vào trầm tư, chờ hắn ngẩng đầu nhìn nàng, nàng lộ ra ý cười. “Nhiều lần mắt hôn như vậy, thật sự là đang suy nghĩ về tỷ tỷ đi?”

“Thật rõ như vậy sao?” Hắn cho là tâm sự của mình luôn luôn giữ kín như bưng.

“Tỷ phu, chúng ta. Có lẽ không nên.” Uyển Diễn dứt quãng nói lấy, “Không nên làm cho tỷ tỷ thất vọng.”

Nàng không khỏi nhớ lại tỷ tỷ đối nàng tốt, còn có tình cảm tỷ muội hai người thân mật, rốt cục, Uyển Diễn không đành lòng vì bản thân mà chen chân vào hôn nhân của tỷ tỷ. *(Giờ mới khôn ra đấy)*

“Chúng ta nói cha mẹ bọn họ hủy bỏ hôn ước.” Nàng trấn định suy nghĩ, quyết đoán nói cho Đường Cận Tư.

Hắn trầm ngâm, không nói tiếng nào.

Một hồi lâu, Uyển Diễn cho là hắn không bỏ được, hắn lại ngoài dự đoán nói ——

“Ta kỳ thật cũng có nghĩ tới, nhưng bây giờ còn không vội. Sau này, ta còn muốn nhìn chuyển biến của Uyển Ước nhiều một chút, muội cho nàng không ít kích thích, khiến nàng đối với ta càng thẳng thắn .”

“Gi?” Uyển Diễn nghe không hiểu lời nói hàm hồ của hắn.

Đường Cận Tư lịch sự nho nhã nói: “Bởi vì muội, mà Uyển Ước trở nên càng ngày càng thú vị.”

Uyển Diễn ngạc nhiên.

Đường Cận Tư uống một hớp rượu, trên mặt từ từ hiện ra vẻ ngọt ngào, như đang hưởng thụ loại tư vị tốt đẹp nhất.

Hắn có thể vì Uyển Ước buông tha cho các cô gái thiên kiều bá mị trên đời không ?

Hắn tin tưởng hắn có thể, cũng toàn tâm toàn ý vĩnh viễn bảo vệ nàng. Bất quá, cái quyết định này hẳn không có ý định nhanh như vậy nói cho Uyển Ước biết.

“Tỷ phu.” Uyển Diễn đột nhiên dùng một loại ánh mắt xa lạ nhìn, có chút phòng vệ nhìn chòng chọc Đường Cận Tư, “Huynh không phải có ý muốn cho tỷ tỷ lo lắng, vì huynh thấp thòm, mới muốn kết hôn với muội đi?”

“Muội đem ta nghĩ thành kém cỏi quá, muội muội.” Lúc trước, hắn thật sự là đối với nàng cảm thấy hứng thú, đến nay vẫn cảm giác phải từ bỏ nàng có điểm đáng tiếc.

Chỉ là, bây giờ đối với hắn mà nói, người quan trọng nhất biến thành Uyển Ước. Hắn không có dư thừa tâm tư suy tính những nữ nhân khác.

Uyển Diễn không đưa ra bình luận, yên lặng nghĩ đến, có lẽ hắn chính là người kém cỏi, chỉ là không có người phát hiện ra?

“Tỷ phu, muội xác định. Muội không muốn gả cho huynh.”

“Thật là làm cho ta tiếc nuối. Muội trước đừng nói lộ ra, tạm thời dùng yên lặng đền bù tiếc nuối của ta.” *(Biến thái + Vô sỉ)*

Từ trong ngữ điệu nhẹ nhàng lưu loát của hắn, nàng nghe không ra có bất kỳ tiếc nuối nào.

“Huynh nghĩ giấu giếm tỷ tỷ?”

Đường Cận Tư một tay giơ lên, hướng Uyển Diễn cười một tiếng, “Ta muốn hiểu rõ nàng hơn.”

Bắt đầu từ sau khi đông về, trời đặc biệt mau tối, mặt trời luôn xuống núi sớm, cả vùng đất liền một mảnh u ám

Uyển Ước từ nhà mẹ đẻ hồi phủ, nghe nói muội muội đã rời đi. Tỷ muội hai người ở trên đường đi qua, không có nhìn thấy mặt, hai bên khúc mắc trong lòng đến nay vẫn không thể xóa đi.

Uyển Ước cố gắng không thèm nghĩ mọi mọi cùng trượng phu chung đặng như thế nào nữa, nàng đầu tiên đi xem Bảo Nhi trước.

Cái nha hoàn này biến mất cùng xuất hiện vô cùng dị thường, cùng với biểu hiện run sợ trong lòng nàng rất kì lạ, còn có bí mật giấu giếm không nói, cũng làm cho Uyển Ước vì nàng lo lắng.

“Phu nhân.” Ở trong sân hạ nữ nhìn thấy Uyển Ước, rồi rít hành lễ.

“Bảo Nhi hiện tại ở trong phòng nàng sao?” Uyển Ước hỏi một đũa nha hoàn.

“Nàng. Cả ngày cũng không thấy nàng ra khỏi cửa phòng, cũng không có đi ăn cơm, ở ngoài cửa gọi nàng, nàng cũng không đáp lại.” Nha hoàn hơi có bất an phúc đáp.

Bảo Nhi cùng nha hoàn bình thường có chút bất đồng, là thị nữ thiếp thân của Uyển Ước, cho nên tại Đường gia đãi ngộ so với nha hoàn khác tốt hơn nhiều, ngay cả ở phòng cũng có một gian phòng riêng.

Uyển Ước bỏ lại nha hoàn kia một bên, một mình đi về hướng phòng ngủ của Bảo Nhi, chỉ thấy đóng cửa, đã khóa lại. Uyển Ước gọi Bảo Nhi vài tiếng, không có nghe nàng trả lời, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

Nàng xoay người, đang muốn gọi người phá cửa mà vào, thành linh, cánh cửa từ bên trong đẩy ra.

“Tiểu thư?” Bảo Nhi suy yếu gọi.

Uyển Ước quay đầu lại, thấy Bảo Nhi sắc mặt trắng bệch, tâm căng thẳng: “Em ngã bệnh sao?”

Bảo Nhi lắc đầu, bởi vì ngôn ngữ yêu thương quan tâm của Uyển Ước mà đỏ vành mắt.

Uyển Ước thương tiếc đưa tay xóa đi nước mắt ở khóe mắt Bảo Nhi.

Bảo Nhi nức nở nghẹn ngào một tiếng, bất ngờ quỳ rạp xuống bên chân Uyển Ước.

“Bảo Nhi?” Uyển Ước vội vàng nâng đỡ nâng nàng: “Em rốt cuộc làm sao vậy? Có tâm sự gì, cứ việc nói cho ta biết, không nên giấu ở trong lòng làm khổ chính mình!”

Uyển Ước mang Bảo Nhi vào nhà, đem cửa phòng đóng lại, để cho Bảo Nhi ngồi ở trên giường, rút khăn lụa lau nước mắt nàng không ngừng rơi xuống.

Bảo Nhi hiểu, không có mấy người chủ nhân sẽ đối với người làm của mình tốt như vậy. Nàng nghẹn ngào, ôm lấy Uyển Ước, cố nén sợ hãi nói: “Tiểu thư, cô gia thật đáng sợ, ngài phải cẩn thận hân!”

“Cẩn Tư?” Uyển Ước cảm thấy ngạc nhiên. Nàng nhìn thẳng Bảo Nhi, xác định Bảo Nhi sợ hãi không có chút nào làm bộ, thoáng chốc, vài cái suy đoán đáng ghê tởm xẹt qua đầu óc.

Cẩn Tư đối với Bảo Nhi làm cái gì?

Uyển Ước sợ hãi, không dám suy nghĩ sâu xa, nhin xuống tất cả hoài nghi, ôn nhu hỏi Bảo Nhi, “Hân làm sao vậy?”

Bảo Nhi che mặt khóc thút thít, “Hân ra lệnh cho em không thể nói cho ngài, nếu không. Nếu không.”

“Hân uy hiếp em?” Uyển Ước khó có thể tin. Trượng phu lịch sự nho nhã của nàng “Khi dễ” nha hoàn của nàng sao?

“Hân. Hân đem em đưa đến kỹ viện, tiểu thư, em không phải là bị lừa gạt, em không có ở đây trong khoảng thời gian này, là bị cô gia phái người mang tới kỹ viện. Hân nói, nếu như em lắm miệng, sẽ để cho em cả đời ở tại chỗ đó.” Bảo Nhi nhìn không được gào khóc, đem lòng tràn đầy ủy khuất cùng khủng hoảng thổ lộ hết ra.

Nàng khóc lóc kể lể khiến Uyển Ước tâm giống như hồ nước bị từng viên đá ném xuống, kích động khiến nàng thần hồn đều loạn.

“Hân tại sao phải làm như vậy?” Uyển Ước mờ mịt hỏi: “Hân để cho người ta tổn thương em?”

Bảo Nhi lắc đầu, “Cô gia chỉ là để cho người ta bức em xem. Xem chuyện đáng sợ trong kỹ viện, không có tổn thương em, nhưng là, nhưng là hân không phải là người tốt, cô gia tuyệt đối không phải là người tốt!”

Uyển Ước hoảng loạn luống cuống ôm Bảo Nhi, bàn tay đặt tại trên lưng nàng vỗ nhẹ: “Nói cho ta biết, hân tại sao phải uy hiếp em?”

“Bởi vì em phát hiện cô gia hân. Lừa tiểu thư.”

Uyển Ước hoang mang mặt có chút thất thần.

Bảo Nhi hít mũi một cái, đem những gì nghe thấy nói ra —

“Kỳ thật cường đạo chúng ta tại trong miếu đồ nát gãy phải đêm đó, cùng cô gia là một phe, hấn bị thương cũng là già, hấn lừa tiểu thư!”

Uyển Ước hai mắt tròn tròn, nói không ra lời.

Bảo Nhi cắn răng, bất chấp cảnh cáo cùng thủ đoạn của Đường Cẩm Tư đáng sợ đến cỡ nào, thà rằng hy sinh mình cũng không thể hại tiểu thư đem hạnh phúc cả đời chôn vùi cho cái nam nhân trong ngoài không đồng nhất kia! (*Đáng sợ thật! Rét run *gió tuyết phiêu phiêu**)

“Tiểu thư, ngài đi hỏi người hầu thân tín của cô gia đi! Hấn cái gì cũng biết, chính là hấn muốn đảm ‘Cường đạo’ kia, Bảo Nhi thề, em không có nói láo!”

Trong phòng ngủ, tàn mát ra ánh đèn dầu xán lạn, một đạo thân ảnh mảnh khảnh chiếu vào trên cửa sổ, biểu hiện trong phòng có người.

Đường Cẩm Tư nhìn đạo thân ảnh đi tới đi lui kia, mỉm cười vào phòng.

Uyển Ước quần lấy cái bàn không ngừng dạo bước, nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại. Trượng phu của nàng trở về phòng.

“Nàng về nhà lâu chưa?” Hấn tiến sát vào nàng.

Ánh nến ấm áp đem mặt ôn nhu của nàng chiếu rọi khiến rực rỡ chói mắt dị thường, vẻ đẹp hàm súc kia, trói buộc tâm hồn của hấn, đem hào quang thân ảnh trong trí nhớ của hấn về Uyển Diễn hoàn toàn đuổi đi.

Uyển Ước không chớp mắt nhìn hấn, đột nhiên động thủ níu lấy vạt áo của hấn, xúc động lời kéo xiêm y của hấn.

“Uyển Ước?” Hấn vì nàng “Cuồng dã” mà kinh ngạc.

Uyển Ước mặt không chút thay đổi, coi thường kinh ngạc của hấn, động tác thật nhanh cởi xuống áo ngoài của hấn, quần áo trong, đương khi ngón tay chuẩn bị giật xuống áo lót của hấn, hấn vội vàng chiếm lấy hai cổ tay nàng.

“Đề ta tự làm!” Đường Cẩm Tư từ biểu hiện cứng ngắc trên mặt thê tử, đoán rằng chuyện bất hạnh khả năng sắp phát sinh.

Uyển Ước không hợp tác, tăng thêm khí lực thoát khỏi sự kiềm chế của hấn, dùng sức xé rách áo lót che đậy thân thể của hấn —

“Uyển Ước!” Đường Cẩm Tư bị áp bức quá quát lên, hấn cho tới bây giờ đều là lịch sự nho nhã, thân thể vĩ đại tàn mát ra khí thế bức người.

Uyển Ước trấn định như thường.

Dù cho bị khí thế của hấn áp bách, thái độ nàng tỉnh táo, động tác cương quyết, khắp nơi cho thấy so với hấn càng kiên định, càng khó dùng quyết tâm kháng cự.

Đường Cẩm Tư có ít luồng cuồng, suy nghĩ đột nhiên trở nên loạn, đã bị nàng nắm lấy cơ hội thuận lợi bỏ đi một món xiêm y cuối cùng của hấn. (*ACK, thế cái chương trước vừa nói lột quần áo đưa nhau lên giường rồi cơ mà. Sao bây giờ mới lột ra tìm vết thương là dư thừa??*)

Hấn cười khò, “Quần có phải hay không nên giữ lại đề ta cởi?” (*Botay. com*)

“Thương thể của chàng ở đâu?” Nàng làm mặt lạnh, mở to hai mắt trên làn da của hấn tìm kiếm.

Mấy ngày hôm trước hấn mới bị thương, từ xiêm y chảy ra máu đỏ tươi, ngay cả đại phu đều nói hấn mất máu quá nhiều. Nhưng mà hiện nay, hấn khôi phục mới có vài ngày, trên người cần phải còn lưu lại miệng vết thương.

Đúng là, nàng tìm không được.

Da của hấn bóng loáng vô cùng, một chút vết thương cũng không có!

Uyển Ước trong cơn giận dữ, ngửa đầu trừng hấn, “Thương thể của chàng đâu? Như thế nào không thấy?”

Đường Cẩm Tư thừa nhận đã có chuẩn bị đối phó với tức giận của nàng, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Nha hoàn của nàng nói cho nàng biết rồi?”

Tiếng khóc của Bảo Nhi tại trong đầu Uyển Ước vọng lên, từng câu từng chữ kia lên án Đường Cẩm Tư làm Uyển Ước tâm dần dần phát rét.

Nàng bất khả tư nghị nhìn trượng phu của nàng, hỏi: “Chàng thật sự đem Bảo Nhi.”

Hấn không đợi nàng hỏi xong, lập tức phúc đáp nói: “Hừ dọa nó mà thôi.”

Hấn thần thái không hề áy náy, cực kỳ giống con em thế gia hơi chút ý thế hiếp người, cùng trượng phu dụ dỗ lịch sự nho nhã trong suy nghĩ, tưởng như là hai người.

“Nàng cũng chỉ là đứa nhỏ nha!”

“Hạ nữ thôi.”

Hắn không đếm xỉa tới giọng nói khiến nàng thờ gập công tâm.

“Chàng, chàng chẳng lẽ đã quên thân phận của chàng, bắt chấp lễ nghi lễ nghi sao?” Trượng phu của nàng rõ ràng là một người lịch sự nho nhã như vậy, như thế nào đột nhiên liền trở nên xa lạ rồi? “Chàng không phải là hài tử bốc đồng nha!”

“Uyển Ước, nàng luôn ngạc nhiên, dễ dàng kích động, như vậy đối với cả người không khỏe mạnh. Bảo bối của nàng không phải là vẫn thật tốt ở nhà chờ nàng chiêu chuồng nàng niu sao?” Ngử khí của hắn ngoại trừ không đếm xỉa tới ra, còn tràn ngập ra một vị dấm chua.

“Chàng, chàng cường từ đoạt lý, chàng không biết đe dọa một tiểu cô nương như vậy thật là quá đáng?”

“Nó nửa đêm lén lút lút giám sát ta, cũng hù dọa đến ta, ta liền không có chất vấn nàng, nó cũng không phải là thật là quá đáng sao?”

“Nàng là nghe ta phân phó, thay ta chiêu cổ chàng a! Nói cho cùng, chàng nếu không lừa gạt ta, việc ác của chàng như thế nào lại bị Bảo Nhi phát giác? Chàng quá vô lại!”

“Nghĩ ngợi trước đi!” Hắn hơi gắt gắt dứt trạch của nàng, đề nghị, “Đợi ngày mai tìm thời gian, ta lại cho nàng tùy ý xử trí.”

Uyển Ước ngần ngại, mờ mờ hỏi: “Chàng một chút ý tứ phân bác cũng không có?”

Nàng dự trừ qua hắn sẽ xin lỗi, sẽ giải thích, sẽ hướng nàng sám hối. Hoặc làm sáng tỏ cái gì. Nhưng mà, hắn không chỉ không có, còn một bộ mây trôi nước chảy, thái độ không thêm quan tâm, hoàn toàn không nhận sai!

Uyển Ước ngũ tạng đều thiêu đốt, tức giận đến mắt không chớp, lạnh lùng nói: “Chàng hoàn toàn không muốn ăn năn sao?”

Đường Cần Tư than một tiếng, bắt đầu đi nói: “Không phải là ta không muốn, mà là ta cùng không quen, nàng có gặp thì giới thiệu cho ta biết.” (Có ai không quen con “ăn năn” không? Vào làm với anh Cần Tư làm bạn.)

“Chớ có nói đùa!” Nàng nắm chặt hai nắm đấm, dạy dỗ tốt nhất chính là khiến nàng bị người yêu phản bội, lừa gạt, sau khi châm chọc, vẫn không thể bỏ lại lý trí, dừng lại tặng hắn quyền đấm cước đá.

“Nghĩ ngợi đi!” Hắn ôn hòa đáp lại kích động của nàng, rồi lại hào hứng, ý xấu kích thích nàng, “Hay là, nàng muốn thức trắng đêm chiêu cổ bảo bối của nàng?”

“Đường, Cần, Tư!” Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng Uyển Ước truyền ra. “Người căn bản là, là mặt người dạ thú, hèn hạ xấu xa ngụy quân tử!”

Một hơi trách mắng nàng biết lời nói hơi ác độc, Uyển Ước dứt khoát xoay người, bước dài ra cửa, đang khi chân của nàng mới vừa bước ra ngoài phòng, một đôi tay từ phía sau vờn quanh ở eo của nàng.

“Lại muốn rời nhà đi ra ngoài?” Đường Cần Tư trêu tức hỏi.

Tiếp theo hắn khẽ động một cái, lại xoay tròn gót chân, thoáng chốc, thân thể mềm mại của nàng bị ôm lấy, nhanh chóng rơi xuống trên cái bàn tròn trong phòng.

“Buông ra, không cho chạm vào ta!” Uyển Ước nhin xuống kinh hô, ngồi vững vàng thân thể, lập tức đánh vào tay của hắn, muốn hắn thôi lui.

“Nàng đừng ngây thơ như vậy.” Hắn một tay cầm giữ hai tay của nàng, đem đầu ngón tay nàng giống như móng vuốt mèo hoang không an phận vững vàng ôm trọn tại trong lòng bàn tay. “Ngẫu nhiên tùy hứng mấy lần xem như tình thú, ta có thể chịu được, nhưng thường xuyên tính tình nóng nảy, cố tình gây sự, có phải hay không quá mất ‘Phụ đức’ rồi?” (Phụ đức = Đức của người làm vợ. – Trước khi bàn đến ‘Phụ đức’ những người nào đó nên xem lại ‘Phụ đức’ đi)

“Người lại còn mặt mũi chỉ trích ta cố tình gây sự?” Uyển Ước cảm thấy hoang đường, giống như người làm sai là nàng, hắn giống như là cái người bị hại.

“Hôm nay, ta chính là nạn nhân hoàn toàn của nàng đã từng ôn thuận.” Hắn cảm khái, sau khi có gan trải qua liên tang thương buồn bã.

Uyển Ước hít sâu, hô hấp sâu hơn, cố gắng cứu mình thần trí sắp bị đốt thành tro bụi, lạnh như băng cảnh cáo hắn, “Người —— cách xa ta một chút!”

Nam nhân lịch sự nho nhã, dung mạo xinh đẹp như cũ, thái độ nhu hòa như cũ, nhưng thần thái trên mặt hắn lúc này đây là sự trêu tức chưa từng có.

Hắn nhẹ nhàng gần sát bên môi nàng, trả lời: “Nghe lời, phu nhân.”

Uyển Ước giận tím, dùng sức giơ chân lên, hướng hắn không hề đề phòng đá tới hạ thân.

Đường Cần Tư tránh đi, bắp đùi vẫn bị nàng đập đến một cước, hắn bị đau lui về sau hai bước. Uyển Ước nhảy xuống bàn, hắn lại tiến tới gần nàng, chặn lại nàng.

Nàng không chút khách khí cúi đầu, cắn hần căng ghim chặt cánh tay của nàng.

Đường Cận Tư nhin không được chăm chọc, “Phu nhân, tu dưỡng của nàng đi đâu rồi?”

Uyển Ước phản kích nói: “Đã cùng với lương tri của người mất đi rồi!”

Hắn cầm cổ mảnh khảnh của nàng, khống chế hành động của nàng, lực đạo không ôn nhu nhưng cũng không thô bạo, dẫn đo nặng nhẹ vừa phải, sẽ không làm nàng cảm thấy đau nhức. Nhưng nàng vẫn là cảm thấy khó chịu, vĩnh viễn không cách nào tiếp nhận trọng phụ lịch sự nho nhã trong cảm nhận của nàng sẽ làm ra hành vi bá đạo như thế.

Hắn coi thường kháng cự của nàng, cúi đầu, thò ra đầu lưỡi liếm sạch miệng máu bên nàng từng giọt đều là từ vết thương trên tay hắn. Tiếp theo giờ cánh tay lên, nhìn nhìn rõ vết cắn, sâu kín thở dài.

“Loại người có thể làm ra những hành vi như nàng cũng không phải là một hai ngày có thể học thành, chắc hẳn lúc trước có kinh nghiệm phong phú đi?”

Nàng vứt bỏ lý trí, nắm lên ngón tay của hắn vừa mạnh mẽ cắn một cái, mặc kệ cử động như vậy thật mất phong độ, chỉ muốn cùng hắn đấu, một ngụm ngọt ngọt trào lên.

Đường Cận Tư bị nàng cắn dở khóc dở cười, đau đến muốn nàng dừng lại, bắt đắc dĩ nàng chính là không chịu nhả ra. Hắn chỉ bất lấy tóc tơ của nàng tỉ, đem nàng kéo ra.

Uyển Ước không cam lòng yếu thế, dẫm ở chân của hắn, thừa dịp hắn lúc né tránh, dùng sức đem hắn đẩy ngã trên mặt đất, như một dũng sĩ hăng hái chiến đấu, nhất cổ tác khí giáng chân ở trên người hắn, giờ lên hai đấm đánh hắn.

(Lời editor: Vợ chồng đánh nhau, hàng xóm ngồi xem vui quá!)

Nhất định phải dạy dỗ hắn ——

Lừa gạt tình cảm của nàng, đe dọa Bảo Nhi, chết cũng không nhận sai. Nàng không thể tha thứ hắn!

Uyển Ước hận đến hàm răng ngứa ngáy, đầy trong đầu đều là ý niệm muốn tôn thương Đường Cận Tư, muốn hắn biết rõ đau đớn, muốn hắn cầu xin tha thứ nhận sai lầm!

Nguyên một đám quả đấm rơi xuống bả vai, lồng ngực, bị đánh Đường Cận Tư nghẹn họng nhìn trần trời, cái nữ nhân ngang ngược này thật sự là vợ của hắn sao? *(Hic, đã man con ngoan)*

“Nàng đủ rồi!” Hắn động tác nhanh nhẹn kiểm chế ở cổ tay của nàng.

“Đừng... rống lên với ta!” Nàng dùng cái trán đụng cằm của hắn.

Loại phương thức công kích dã man này, nàng là từ đâu học được? “Nàng xem một chút bộ dạng nàng đi, cùng người đàn bà chanh chua có khác nhau không?”

“Vậy hãy để cho ta đi, đừng có lại đụng ta, không cần phải xuất hiện ở trước mặt ta!” Nàng lớn tiếng rống lại.

Đường Cận Tư sừng sốt, hai tay như xưa siết sao kiểm chế nàng, không có bởi vì nàng áp bách mà dẫn ra. Để cho nàng đi, lần nữa rời khỏi hắn?

Không! Hắn không để cho nàng đi!

Cho dù nàng ôn thuận nghe lời đã như hoa héo tàn, nửa điểm không còn, nhưng là hắn vẫn không có ý nghĩ muốn buông tha cho của nàng.

“So với nàng ngoan ngoãn trước kia, ta là càng ưa thích nàng có chút mất khống chế hơn. Chỉ là, đêm nay nàng hơi dã man. Ta là không có ghét bỏ nàng, bất quá, tốt nhất nàng nên cương nhu hòa hợp.”

“Ai nói với người những thứ này!” Nàng mau bị hắn làm cho bức điên rồi, uể oải che môi của hắn.

Đường Cận Tư trở tay để lại đầu ngón tay của nàng, chủ động dùng đầu ngón tay của nàng vuốt phẳng cánh môi của hắn. Không khí dữ dội một khắc trước đó đảo mắt đã bị làm nhạt, bị một cỗ nhu tình đậm tới mức tìm không ra chỗ che giấu.

“Làm sao nàng sẽ cho rằng ta chịu cho nàng rời đi đây?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Nữ nhân này, là hắn cưới nhầm. Xác thực, người ngay từ đầu hắn hướng tới không phải là nàng. Thế nhưng hắn cưới nàng, đâm lao phải theo lao tiếp nhận nàng, thậm chí mắc thêm lỗi lầm nữa. Bị nàng vây ở giữa võng tình, không cách nào dứt ra.

“Nàng không có ngồi ở trên người ta, ầu đã ta trước, ta đã không muốn buông nàng ra. Hiện tại, sau khi nàng ở trên người ta đây lưu lại nhiều vết thương như vậy, ta càng không khả năng cho nàng đi!” Hắn từ từ hiểu, thứ mình cần đã dần dần bị Uyển Ước cải biến.

Nàng đối với hắn rất quan trọng. Vô luận nàng là ai, nàng đã ở trước mắt thật sâu khắc ấn kí thuộc về nàng trong lòng hắn.

Đường Cần Tư phất chốc ngồi dậy, để lại cái ót Uyển Ước, không lưu tình ngâm lấy miệng của nàng, liều mạng mút vào, nảy sinh ác độc gặm cắn, vừa như trừng phạt nàng, vừa giống như thổ lộ kích tình hắn không hiểu rõ lắm.

Uyển Ước ở dẫn dắt của hắn bị buộc phụ họa, gia nhập chiến hỏa hắn khơi mào.....

Hai bên nhấn tâm cắn nát miệng đối phương, tại giữa xúc động kịch liệt, cuộn cuộn không dứt máu tươi nhiễm đỏ bờ môi hai người.

Mùi máu tươi làm Uyển Ước lấy lại tinh thần, đang muốn thoát ly sự kiềm chế của hắn, dường như hắn sớm có phát hiện, cắn lưỡi của nàng không tha.

Nàng nổi giận nảy ra, giống như con cá mất nước lên bờ, vất vả trương lấy miệng không ngừng hấp khí, không thoát khỏi được hắn dây dưa, chỉ có thể phát ra “Ư ô ô” Thanh âm biểu đạt nàng oán hận.

“Phóng —— ô —— mở ——” Nàng chuyển vрон ngón tay, dùng sức đẩy ra môi của hắn, vịn lấy gương mặt của hắn, đầu lưỡi lại vây ở trong miệng hắn, khó có thể thoát đi.

Lúc này, ngoài cửa có một hồi tiếng bước chân lung tung dồn dập tiến tới gần.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thời gian nháy mắt, chỉ thấy Đường lão phu nhân dẫn một đám người làm đi vào cửa chính rộng mở ngoài phòng ngủ. “Các người đang âm ỉ làm những thứ gì, cách vài toà viện nhỏ mọi người cũng nghe thấy tiếng các người la hét, rốt cuộc làm sao vậy?”

Uyển Ước giật mình nhìn lại, “Nương?”

Nàng cũng không biết được mình cùng Đường Cần Tư cãi vã lớn tiếng như vậy, lại sẽ truyền ra ngoài: Càng không ý thức được lúc này áo nàng mất trật tự ngồi ở ngang hông Đường Cần Tư, tư thái kia có bao nhiêu kinh người.

Đường lão phu nhân hơi thở không yên quan sát bộ dạng con trai cùng thê tử, ngữ điệu hoang mang hỏi: “Uyển Ước, con đối Cần Tư làm cái gì?”

“Con.....” Uyển Ước khuôn mặt trong nháy mắt đỏ lên, cúi đầu nhìn Đường Cần Tư trần truồng nửa người trên, ngón tay đặt ở trên miệng hắn như bị bỏng rứt trở về.

“Nương, chúng ta đang đùa đây! Ngài không cần lo lắng.” Đường Cần Tư liếc đám người làm đứng cửa xem kịch vui liếc một cái, mấy đạo nhân ảnh núp ở sau lưng Đường lão phu nhân lập tức biến mất.

“Được rồi, không cần giải thích.” Mẩu thân phát phát tay, điều hòa hô hấp, rút ra ngoài phòng ngủ, dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói: “Ta đóng cửa, các người..... Tắt đèn sau đó tiếp tục, còn có, thanh âm tốt nhất nhỏ một chút.”

Uyển Ước há mồm cứng lưỡi, vội vàng phản bác: “Không phải vậy, con cùng hắn không phải là ——”

“Lạch cạch” Vừa vang lên, cửa bị đóng lại.

Đường Cần Tư điềm nhiên như không giờ tay, vịn lấy eo Uyển Ước, “Tiếp tục sao?” (Bữa)

“Chàng còn muốn tiếp tục?” Uyển Ước giận quá thành cười, sau khi phát tiết tức giận đầy ngập, còn lại ủy khuất nhưng không cách nào tiêu trừ. “Chàng không có lời nói muốn nói với ta sao?”

Nàng tối tăm nhìn chòng chọc Đường Cần Tư, hắn dung nhan bình tĩnh làm cho không người nào có thể suy đoán nội tâm của hắn phức tạp đến cỡ nào.

Uyển Ước bất lực nghĩ đến, nàng căn bản không hiểu rõ trượng phu của nàng. Hắn lịch sự nho nhã là gạt người, vẻ mặt hắn cho nàng từ trước..... Đều là giả, hắn lừa gạt nàng.

“Ta cho là chàng là một người ôn nhu.” Uyển Ước phi thường thất vọng.

Đường Cần Tư không nói một lời, dụng tâm quan sát thần sắc của nàng, như đang thưởng thức một bức họa.

Uyển Ước kỳ vọng hắn có thể giải thích, cho nàng một lí do hợp lý, làm cho nàng tha thứ hắn, lại cùng nàng hướng Bảo Nhi xin lỗi, khiến nàng có cơ hội đi khoan thứ hắn đối với mình lừa gạt cùng đối với Bảo Nhi hãm hại.

Thế nhưng hắn hoàn toàn không làm theo ý muốn của nàng, nàng làm sao có thể khoan thứ?

Từ vị khổ sở từ lúc phủ ngũ tạng vọt lên tới cổ họng của nàng, kích thích khiến hốc mắt nàng phấp phỏng. Nàng không thể phân biệt, hắn có phải là..... Căn bản không quan tâm khoan thứ của nàng?

Tay Đường Cần Tư dừng lại tại thất lưng Uyển Ước, từ từ di chuyển đến khuôn mặt lo lắng không yên của nàng, đáp lại lời nàng, “Ta cũng vậy cho nàng là một thê tử ôn thuần. Nếu bản tính hai bên đều đã ngoài đối phương dự liệu, ta và nàng cho dù ngang tay, ai cũng không thiệt thòi.”

“Chàng cho rằng chàng đang ở đây cùng ta nói mua bán, ta thiếu chàng một chút hàng, chàng cũng cho ít một chút tiền?” Uyển Ước mỉa mai nở nụ cười,

tưởng tượng không ra quan hệ vợ chồng nhà khác có giống bọn họ hay không?

Đường Cần Tư đôi môi vừa động, đang muốn nói cái gì đó, Uyển Ước nhanh tay lẹ mắt che lại miệng của hắn.

“Nói cái gì cũng không cần nói.” Nàng không muốn nghe những lời nói khiến người ta tức điên lên nữa, những lời của hắn thật giết người không đền mạng.

Uyển Ước đẩy hắn ra, đứng thẳng người lên, xách theo làn váy đi ra ngoài cửa.

Đường Cần Tư đưa tay ra, đầu ngón tay sát qua xiêm y của nàng, chưa kịp lưu lại nàng, tiếng cửa mở, như sét đánh ghé vào lỗ tai hắn rơi xuống.

“Nàng đi đâu?” Hắn ở bên trong cửa hỏi, thanh âm có chút vội vàng.

“Rời khỏi chàng.” Nàng ở ngoài cửa trả lời, ngữ điệu kiên cường.

Lúc này đây, nàng sẽ không lại trở về bên cạnh hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bóng đêm như thêm sâu, vừa mới bao trùm lấy đã không thấy đường rồi.

Đường lão phu nhân mới vừa trở lại phòng ngủ, chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi, không đến một lát, lại nghe ngoài phòng một hồi huyền não kích động.

Nàng vỗ trán thở dài, tiếng cãi vã quen thuộc kia hoàn toàn bỏ đi buồn ngủ của nàng. “..... Thật sự đúng là oan gia, đã trễ thế này còn muốn âm ỉ, cũng không muốn để người khác yên!”

Giờ phút này, chính là thời gian để mọi người chìm vào giấc ngủ, nhưng mà Đường gia cao thấp giống như là đang cử hành lễ hội chùa, náo nhiệt ồn ào.

Bọn họ viện như bày trận địa sẵn sàng đón quân địch canh giữ ở cửa, y theo Đường Cần Tư phân phó không để cho Uyển Ước ra khỏi cửa. Những người khác thì nơm nớp lo sợ núp ở các đầu đường, bên góc cạnh, tùy thời chờ sai khiến.

Đường lão phu nhân mang theo nha hoàn, theo tiếng huyền não đi đến tiền đình trong viện, phát hiện bọn hạ nhân thần sắc quái dị, nàng buồn bực hỏi: “Các người như thế nào đều tụ ở chỗ này không đi?”

Bọn hạ nhân câm như hến, ý bảo nàng tới cửa xem tiến triển mới nhất.

Đường lão phu nhân lắc đầu kêu khổ, có dự cảm làm người ta xấu hổ “Việc xấu trong nhà” Dem tại tối nay long trọng bày ra.

Khi nàng đi về hướng cửa lớn, chỉ thấy ——

Thê tử nổi giận đùng đùng đem theo bọn hành lý lại muốn rời nhà trốn đi, còn con trai thì phi thường ác liệt đoạt lấy túi của thê tử vứt qua một bên. Hai người người tới ta đi, bộ dạng đánh võ mồm, giống như đứa trẻ không hiểu chuyện cãi nhau.

“Chàng không phải là bảo đảm sẽ không ngăn trở ta đi khỏi sao?” Uyển Ước nổi trận lôi đình hướng lấy Đường Cần Tư dũa dũa không rõ ràng to.

“Có bằng chứng không?” Hắn mỉm cười về mặt tàn nhẫn ra ác ý khiêu khích.

“Tiểu nhân!” Bất chấp chung quanh có bao nhiêu người đang nhìn vợ chồng bọn họ bất hoà giống như đang đùa giỡn, Uyển Ước xúc động ở thời điểm Đường Cần Tư tiến đến gần chặn đạp hắn ra. “Chàng hèn hạ! Không giữ lời hứa!”

Hắn bị đạp mấy lần, rốt cục thành công cầm chân của nàng, dùng sức cời xuống giày thêu của nàng, lui về phía sau ném đi. “Không bằng nàng trở về viết một tờ từ thư nữa, nội dung bổ sung càng phải phong phú hơn một chút, vô cùng tinh tế kể lại ta tiểu nhân như thế nào, hèn hạ như thế nào!”

Hai vợ chồng dừng mảnh tranh đấu phong độ hoàn toàn biến mất, làm cho tất cả mọi người thấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Đường Cần Tư lịch sự nho nhã nổi tiếng, trong ngày thường căn bản không phải cái dạng này, mà bây giờ hắn nhìn giống là cái tay ăn chơi bất cần đời.

Mà Uyển Ước, mặc dù từng rời nhà trốn đi, nhưng bình thường cứ chỉ cũng thập phần vừa vặn nghiêm cẩn, giờ phút này lại so với chiến sĩ chinh chiến sa trường càng hung hãn hơn.

Bọn hạ nhân tụ lại một khối, bắt khả tư nghị lẫn nhau nói láo —

“Phu nhân như thế nào trở nên đánh đá như vậy, xem tư thế nàng vứt bao đồ xuống đánh chủ tử kia, cùng Phúc bá đồ tể trong tiệm giết heo kia nhanh gọn nhẹ giống nhau!”

“Đừng nói phu nhân, nhìn bộ dạng chủ tử một chút, áo rách quần manh, còn luôn ném bọc hành lý của phu nhân, đều là ném đến đầy đất, đọi tí nữa muốn chúng ta thu dọn như thế nào a?”

“Chuyện thu dọn lát nữa lo lắng sau, trước xem chủ tử lồng ngực lõa lồ mông lớn, thực tại quá càn rỡ, không phù hợp tư thái lịch sự nho nhã trước sau như một của hần, các người ai muốn đi nhắc nhở hần, xiêm y của hần không có chỉnh tề?”

“Không cần phải nhắc nhở, không có mặc mới tốt, không mặc tốt nhất.” Tiếng nuốt nước miếng từ trong miệng vài cái nữ bộc nhỏ tuổi truyền ra.

Chung quanh sân nhỏ bọn người hầu nghị luận rồi rít, trong viện hai vợ chồng đầu đá ồn ào, khó hoà giải.

“Hai người này là bị hài tử ngu ngốc nhập vào người sao sao?” Đường lão phu nhân không còn mặt mũi nhìn nữa, thay con trai cùng thê tử cảm thấy xấu hổ, nàng quay đầu lại ngoan độc trừng nhìn về một đám người làm, hét ra lệnh: “Đều tránh ra, trở về phòng mình!”

Hơn nửa đêm là không ngủ đến xem náo nhiệt, thực khiến người ta khó chịu!

Bọn hạ nhân không dám cãi, ủy khuất tản ra. Hơn nửa đêm còn âm ỉ không để cho bọn họ yên tĩnh để ngủ, bọn họ cũng rất phiền não nha!

Trong lúc vô tình, chung quanh từ từ yên lặng.

Mọi thứ trong tay Uyển Ước đều bị Đường Cẩm Tư cướp lấy ném sạch đi, nàng không thoát khỏi được dây dưa của hần.

Ở lại bên cạnh hần, sẽ bị hần lừa gạt: Muốn rời đi, hần lại không cho phép. Nàng cũng sắp bị hần bức điên rồi!

“Đường Cẩm Tư, người vì cái gì không để cho ta đi?” Uyển Ước nhìn không được lớn tiếng chất vấn. Từ trước đến nay trượng phu tiêu sái vì sao quần quýt si mê không tha, hần còn có cái ý đồ gì?

Vô luận hần còn muốn làm cái gì, nàng cũng không muốn truy cứu !

Hôm nay, nàng chỉ muốn rời khỏi hần!

“Cho nàng đi?” Đường Cẩm Tư cười cười, bắt lấy tay của nàng, đến gần bên tai nàng, dùng âm lượng người ngoài không nghe được, dùng loại lời tâm tình nói cho nàng biết, “Sau khi nàng đi. Liên đến phiên muội muội nàng đến bên cạnh ta, nàng cảm thấy ta sẽ ‘Yêu thương’ Uyển Diễn như thế nào?”

Uyển Ước ngược lại rút khí lạnh, tay bị hần giam cầm run rẩy không thôi.

“Ta sẽ không để cho Uyển Diễn gả cho nam nhân như ngươi!” Nàng hét lên.

“Ta có cái gì không tốt ?” Hần khinh bạc héch mảy lên, khóe mắt tràn đầy ra một tia tà khí.

Uyển Ước mấp máy miệng, ngẩng đầu dùng sức vọt tới cầm của hần, dùng sức phá hư thần sắc hần mị hoặc người.

“Nàng!” Lần nữa bị thương nam nhân căm tức nhìn nữ nhân của hần.

Uyển Ước cười lạnh hai tiếng, làm bộ cắn ngón tay của hần.

Hần vội vàng buông tay phóng nàng tự do.

“Tiểu thư!” Bảo Nhi ở bên cạnh tránh né chiến hỏa, nhặt lấy vài thứ quan trọng đầy đất, dè dặt đi qua Đường Cẩm Tư bên cạnh, chạy hướng Uyển Ước, “Đồ em đều đã nhặt lại.”

“Tốt, đi!” Uyển Ước tán dương nhìn Bảo Nhi.

Đường Cẩm Tư vui vẻ hoàn toàn biến mất, giựt mạnh bím tóc Bảo Nhi, đem nàng kéo trở về, trong miệng âm tà nói nhỏ, “Bảo Nhi thật là một cái hài tử biết chăm sóc.”

“Ô. Tiểu thư!”

“Đường Cẩm Tư, đừng dọa hù dọa nàng!”

“Nàng vì nha đầu kia cùng ta âm ỉ hơn nửa đêm còn chưa đủ?”

“Nàng làm những thứ chuyện xấu kia không đáng lên án công khai sao?”

“Ta chỉ là vì muốn nàng trở lại!”

Thủy hòa bất dung tranh đấu, khói thuốc súng tràn ngập không khí, đột nhiên bởi vì một câu nói không suy nghĩ của hắn, trong nháy mắt ngưng kết .

Hắn muốn nàng trở lại?

Uyển Ước giật mình tại trước mặt Đường Cận Tư, cùng ánh mắt hắn giao nhau, rõ ràng nhìn thấy trong mắt của hắn chứa đầy quan tâm đối với nàng —— nhiệt liệt như lửa.

Hắn..... Chỉ là muốn nàng trở lại bên cạnh hắn? Đó là toàn bộ chờ đợi của hắn sao?

Nàng tức cười. Hắn có quan tâm nàng đi hay ở như vậy sao?

Uyển Ước vô ý thức lắc đầu. Lúc trước, cưới làm người, nói chuyện không yêu cũng là hắn. Hiện tại, người dây dưa không rõ cũng là hắn. Người nam nhân này rốt cuộc nghĩ muốn cái gì?

“Người muốn ta trở lại làm cái gì?” Uyển Ước không tự chủ được cười, cười đến hoang vu, trong tươi cười thỏa mãn ý giễu cợt. “Người không phải là còn nhớ thương Uyển Diễn sao?”

Không —— người hắn nhớ thương đã không phải là Uyển Diễn, hắn hiện tại, tâm tâm niệm niệm đều là nàng, chỉ có nàng! Đường Cận Tư đôi môi vừa động, muốn phản bác, nhưng mà lại không mở miệng được.

Uyển Ước nụ cười hoang vu làm hắn hít thở không thông khó chịu, không cách nào suy tư nên nói cái gì.

Nàng xem kỹ hắn thần sắc mê mang, lại nói: “Cho dù người muốn ta trở lại bên cạnh người, người cần gì phải dùng cái loại phương thức đó gạt ta? Tìm người đến công kích người, làm bộ vì ta bị thương, nhìn ta vì người cuộc sống hàng ngày khó an tâm, người có thể yên tâm thoải mái còn uy hiếp người không thể nói cho ta biết chân tướng, người làm như vậy có suy nghĩ qua cảm nhận của ta sao?”

Hắn có biết hay không, nhìn hắn bị thương nàng khó chịu đến cỡ nào? So với mình bị thương còn thống khổ!

Thế nhưng hắn, không chỉ có hư tình giả ý lừa gạt nàng, bị nàng vạch trần về sau còn ngay cả một câu nói xin lỗi cũng không nói..... Hắn không biết là hành vi của hắn thật là quá đáng?

Uyển Ước không ngừng cười, làm người ta thấy hoảng hốt.

Biết rõ tình thế Đường lão phu nhân trong lúc đó bước nhanh đi đến Uyển Ước cùng Đường Cận Tư, mệnh lệnh Bảo Nhi rời đi trước, lại ôn hòa nắm lấy tay Uyển Ước, trấn an nàng.

“Uyển Ước, trời tối như vậy, con còn muốn rời đi, bảo ta làm như thế nào an tâm đây?”

Cái này thế tử đối với con trai quan tâm cùng yêu thương không thể bắt bẻ. Mặc dù đã từng bỏ chồng trốn đi, nhưng, rốt cuộc là bởi vì bị con trai gây đau thương..... Đường lão phu nhân có thể thông cảm nỗi khổ tâm của Uyển Ước, cũng nguyện ý bao dung nàng, hôm nay càng muốn bảo vệ nàng không hề bị thương.

“Mặc kệ con bị cái ủy khuất gì, cái nhà này còn có ta làm chỗ cho con dựa. Con nói đi, Cận Tư lại làm sai cái gì đã thương lòng của con, con nói cho ta biết, ta tới trừng phạt hắn!” Đường lão phu nhân không chút nào thiên vị hướng Uyển Ước đảm bảo.

Uyển Ước một thân tức giận bỗng nhiên tiêu tán, vô luận tức giận như thế nào, tại trước mặt lão nhân gia, nàng thủy chung không thể thất lễ.

“Nương.....” Uyển Ước điều hòa hơi thở, bình tĩnh hỏi: “Ngài có biết hay không, mấy ngày nay tướng công hắn xin nghỉ ở nhà, đại phu cũng tới trong nhà trị liệu qua cho hắn, nói hắn bị thương..... Nhưng chuyện này, thật ra là âm mưu.”

Đường lão phu nhân sớm có hoài nghi, thẳng thắn cũng không phải không biết xấu hổ đối với Uyển Ước, đành phải quay đầu trừng con trai một cái, ép hỏi: “Cận Tư, nghe lời của ta, con đến tốt cùng làm hoa chiêu gì?”

“Cái này.....” Đường Cận Tư có chút chần chờ, trông mất đi lòng vòng, bộ dáng nam tử thành thực chừng chạc biến mất, thay vào đó là yêu dị tà khí quỷ mị tinh quái trong truyền thuyết mới có.

Uyển Ước tim đập nhanh, không hiểu hắn lại đang cân nhắc cá quý kế gì, nàng vội vàng tuyên cáo, “Chàng đừng muốn tìm lý do qua loa tặc trách, có chuyện, người hầu thân tín của nàng đều nói cho thiếp biết rồi!”

Đường Cận Tư phóng tầm mắt dò xét, người hậu thân tín của hắn không có ở gần đây, chạy án sao?

Uyển Ước chỉ tay vào Đường Cận Tư, đối với bà bà giải thích rõ tội trạng của hắn, “Hắn biết rõ con tá túc tại ni cô am, muốn gạt con trở lại, liền mượn

người làm cường đạo chuẩn bị quấy rầy con, đề ra mặt cứu giúp.”

“Cần Tư?” Đường lão phu nhân trừng lớn hai mắt.

Đường Cần Tư không nói gì.

Uyển Ước nói tiếp: “Con tạm thời rời khỏi ni cô am, kế hoạch thứ nhất không có thể thực hiện được, vì vậy tiếp theo, đến khi đặt chân trong một tòa miếu đồ nát, hẳn lại để cho người làm len lén đi đưa tới những thứ cường đạo giả kia, bắt đầu kế thứ hai.”

Đường lão phu nhân về mặt lúng túng, yên lặng nghe Thê tử này không hề nhả cáo trạng.

“Việc này bị nha hoàn của con phát hiện, hẳn liền đem nha hoàn con bắt lại, để cho người ta mang vào trong kỹ viện, mặc dù không có gia hại Bảo Nhi, nhưng là đem nàng nhốt ở cái loại địa phương đó.” Uyển Ước nghiêng răng nghiêng lợi. “Mưa dầm thấm đất, Bảo Nhi là một tiểu cô nương như thế nào chịu đựng được?”

Quá đáng nhất chính là, Đường Cần Tư không chịu thừa nhận hẳn tác oai tác quái như vậy là sai lầm đến mức này, điều này khiến Uyển Ước không cách nào tha thứ hẳn!

“Cần Tư, con thực tại quá hồ nháo, mau hướng Uyển Ước bồi tội.” Đường lão phu nhân chờ Uyển Ước nói xong, lập tức đối với con trai phóng lời nói.

“Uyển Ước, thực xin lỗi.”

Hắn lập tức cúi người chào nói xin lỗi, nhưng mà, Uyển Ước nhìn không thấy thành ý của hắn, chỉ cảm thấy hắn giống như xin lỗi cho qua chuyện.

“Chàng thật sự biết rõ chàng làm sai?”

“Ta không phải là nói xin lỗi? Còn chưa đủ?”

“Không. Không cần, chàng để cho ta cảm giác mình thật ngu xuẩn.” Trượng phu của nàng tại trong mắt nàng, trở nên thay đổi hoàn toàn, tựa như sói đột lột cừu nguy hiểm xảo trá như vậy.

“Nàng muốn ta làm như thế nào mới hài lòng?” Đường Cần Tư bởi vì Uyển Ước thái độ khinh thường mà nôn nóng.

“Không, thật sự không cần, thiếp không muốn lại ngu xuẩn nữa, mãi cho đến vừa rồi thiếp lại còn nghĩ đến nếu chàng xin lỗi liền tha thứ chàng. Thiếp thật sự rất ngu xuẩn! Chàng căn bản không quan tâm hành vi của chàng có thể hay không làm tổn thương thiếp.” Nàng cũng đã để cho cơ hội hắn uy nghi thật tốt, chỉ cần hắn nhận sai lầm liền tha thứ, cho dù nàng bị tổn thương.

Nhưng bây giờ, nàng không muốn lại vì hắn bị thương!

Uyển Ước cười nản lòng thoái chí, Đường Cần Tư thấy thế rất bất đắc dĩ.

“Uyển Ước, ta hiểu việc này đến cỡ nào đã thương con, nhưng con đừng chỉ lo lấy tức giận, đã thương lòng mình. Chúng ta có rất nhiều thời gian thật tốt cùng hẳn tính sổ.” Đường lão phu nhân xem không khí đông cứng, lại lần nữa lên tiếng hoà giải.

Uyển Ước cùng Đường Cần Tư không nói gì nhìn nhau, đôi môi nàng bị hôn qua còn có chút sưng, hân gò má bị vịn qua vẫn giữ dấu tay ửng đỏ.

Hai người vốn là đôi vợ chồng thân mật nhất, nhưng mà, hắn và nàng lúc này như đối thủ một mất một còn, không thỏa hiệp lẫn nhau, không nhượng bộ lẫn nhau, không nhận thua lẫn nhau.

Không biết là tiếng ai thờ dài vang lên, Uyển Ước tâm tình xuống thấp rủ xuống ánh mắt, nhìn dưới chân mơ hồ bóng xám.

Bà bà vuốt ve bà vai của nàng, an bài nói: “Đêm nay con trở về phòng nghỉ ngơi trước, ta sẽ trông Cần Tư, không để cho hắn đi quấy rầy con.”

“Nuông.” Uyển Ước nghĩ nhả nhận từ chối sắp xếp của nàng.

Bà bà giành lại chuyện, “Con trước nên tĩnh tâm, tạm thời dự định sau này. Còn chuyện này chúng ta ngày mai sẽ giải quyết, con có ý kiến gì, chúng ta ngày mai cùng nhau thương lượng. Con xem lúc này sắc trời đã trễ thế này, các con lại giằng co nữa chỉ gây lưỡng bại câu thương, lại không được việc gì, nghỉ ngơi trước đi.”

Bà bà ngữ điệu hiền hòa, đè nén phản kháng trong lòng của Uyển Ước xuống.

Lần trước, nàng viết từ thư rời đi, bà bà trách cứ nàng, cũng châm chọc khiêu khích, nàng không thêm đề ý, đi không chút do dự.

Nhưng lần này, bà bà không có thiện vị Đường Cần Tư, công chính đứng ở giữa vợ chồng bọn họ, Uyển Ước ngược lại thấy khó xử, không cách nào không lo tâm tình bà bà.

“Con hiểu được.” Uyển Ước như có như không gật đầu nhẹ.

Đợi thêm một đêm nữa, sau tối nay, nàng nhất định rời đi!

Cả phòng ngọn đèn dầu, sáng ngời như xưa.

Uyển Ước cô đơn trở lại ngủ phòng, cửa sổ phòng mở phân nửa, gió đêm đem hơi thở Đường Cần Tư thổi tan. Uyển Ước từ từ đóng cửa sổ, buồn ngủ một chút cũng không có.

Tất cả mọi người về nghỉ ngơi, Đường Cần Tư có lẽ bị mẫu thân hắt gọi đi nói chuyện, Uyển Ước nhìn không được đoán rằng, mẹ con bọn họ sẽ nói những thứ gì? Có hay không sẽ thảo luận nàng đi hay ở?

Đường Cần Tư còn có thể cố ý giữ nàng lại sao?

Đêm khuya vắng người, đầu óc của nàng lại chưa từng có hỗn loạn như vậy, giống như có trăm ngàn con ong tại bên tai ong ong tác hưởng, khó có thể đẹp yên.

Ngày mai, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Sau này, nên dự định như thế nào?

Nếu không phải bà bà tốt nói lưu nàng lại, nàng thực sẽ xông ra cửa đi, hành vi lỗ mãng như thế, biết rõ không thể làm, nàng lại một lần phạm hai lần phạm. Luôn bởi vì Đường Cần Tư, thất thần trí, không suy nghĩ cẩn trọng mạnh mẽ đêm tối.

Uyển Ước cảm thấy mệt mỏi, ngồi ở bên cạnh bàn, đầu gục đến mặt bàn, bất lực nhắm mắt lại..... Ý thức từ từ mơ hồ.

Trong hoảng hốt, nàng nghe thấy có tiếng người tiến gần, nhưng mà giống như là mơ không chân thực, không cách nào phân biệt nàng không muốn mở mắt ra.

Đột nhiên, có một đôi tay đem nàng bế lên.

Uyển Ước cả kinh, trong nháy mắt thân thể bay lên không, chua xót cổ găng mở ra hai mắt ——

Đường Cần Tư gò má ôn hòa chiếu vào mi mắt nàng.

Hắn nhẹ nhàng đem nàng thả tới trên giường, vì nàng đắp kín mền, chậm chạp phát hiện nàng đang tròn tròn mắt nhìn hắn, hắn giật mình, lập tức nhu hòa cười.

“Đánh thức nàng sao?”

Hắn một bộ dáng ôn tình thiện ý, dường như phảng phất hai người chưa bao giờ khác khẩu qua, thật giống vợ chồng ân ái, tâm không hiểm khích, không chút lúng túng nào.

Uyển Ước há mồm cứng lưỡi, hoàn toàn không phương pháp phỏng đoán trong lòng hắn đến tốt cùng đang suy nghĩ gì?

“Đừng cùng ta hờn dỗi.” Hắn ngồi dưới đất, một tay đặt ở mép giường, dung nhan xinh đẹp ý vui vừa vắn đối với mặt nàng ghé xuống.

Uyển Ước thân thể không tự giác căng thẳng, cảm giác sợ hãi lạnh lẽo bò lên trên trái tim, nàng rất sợ hãi, sợ vừa buông xuống sẽ nhìn không được trầm luân —— đụng vào hắn, cùng hắn nói, tha thứ hắn, lại một lần không rời bỏ hắn.

Nàng cau chặt lông mày, gián đoạn nghĩ ngợi lung tung trong đầu, dùng ngữ điệu khô khốc chất vấn: “Chàng sao lại thế nữa rồi, nương không phải đã nói không để cho chàng quấy rầy ta?”

“Ta biết rõ nàng không ngủ được, vừa vắn ta cũng vậy không ngủ được.....”

“Cho nên liền len lén đi vào, để cho ta càng thêm tâm phiền ý loạn?” Uyển Ước lãnh đạm cười.

Đường Cần Tư mi tâm cau lại. Đến tốt cùng ai tâm phiền ý loạn hơn ai? Chỉ cần vừa nghĩ tới nàng sẽ thừa dịp lúc hắn không chú ý rồi nhà trốn đi, để cho hắn tìm không được, hắn liền bức bối không cách nào yên!

Hắn cầm tay Uyển Ước, không cần để nữ nhân này rời đi mình.

“Không có chàng ở bên cạnh, ta ngủ được càng an ổn.” Uyển Ước tức giận rút ra tay mình.

Đường Cần Tư vì tuyên cáo trẻ con của nàng mỉm cười, nhỏ giọng nói nhỏ: “Ta không cần Uyển Diễn.”

Uyển Ước mê hoặc nhìn hắn, không hiểu lời của hắn có cái hàm nghĩa cụ thể gì.

“Ta không cưới muội ấy, chỉ có mình nàng.” Đường Cần Tư tiếp tục giải thích.

Đây coi như là điều kiện trao đổi sao? Hắn buông tha cho Uyển Diễm, đền bù tổn thất nàng đã bị tổn thương cùng lừa gạt?

Uyển Ước gượng cười hai tiếng, ngồi dậy.

“Chàng cũng chỉ nói được cái này?” Như đang cùng nàng làm giao, hắn dùng hy sinh đền bù nàng? Uyển Ước lắc đầu. Trọng phu của nàng đến tốt cùng là quá vô si, hay là quá ngu xuẩn?

“Nàng muốn ta làm cái gì?” Đường Cần Tư tâm bình khí hòa hỏi ngược lại, tư thái khoan dung kia như dung túng tùy hứng của nàng.

Uyển Ước không thể ức chế cất tiếng cười to, “Chàng nghĩ rằng ta còn có thể quan tâm chàng muốn kết hôn cũng những nữ nhân khác hay không sao?”

Đường Cần Tư thần sắc ngưng tụ.

“Không biết xấu hổ của chàng thực tại ngoài dự liệu của ta.” Uyển Ước hoàn toàn không có băn khoăn mở miệng, mặc kệ từ ngữ có thể hay không làm bị thương hắn. “Ta thực hối hận gả cho loại nam nhân như chàng.”

“Uyển Ước, đừng chọc giận ta, tánh khí của ta không có ôn hòa hiền hậu như nàng nghĩ đâu.” Đường Cần Tư nhéo nâng cằm của nàng “Ta đã hướng nàng nói xin lỗi!”

Nàng bị buộc nhìn về mặt của hắn.

Hắn ngoài ý muốn trông thấy trong mắt của nàng ngấn lệ, mơ hồ lóe lên. Lập tức, lồng ngực của hắn truyền đến rất nhỏ đau đớn, buộc hắn buông lỏng lực đạo nhéo nàng.

“Tùy chàng cưới bao nhiêu thiếu nữ, ngoại trừ Uyển Diễm ta sẽ không để cho nàng bị chàng làm bản đến, chàng thích hoang dâm thế nào, ta mới không quan tâm!”

“Thật sự không quan tâm, nàng cần gì phải trình trọng giải thích cho ta rõ?” Đường Cần Tư thờ dãi thán, thỏa hiệp cùng nàng thương lượng, “Ta biết rõ nàng coi trọng ta đến cỡ nào, chúng ta đừng cãi nhau nữa, ta không cưới Uyển Diễm, nàng cũng đừng tức giận, được hay không?”

“Chàng thực buồn cười!”

“Chẳng lẽ muốn ta ăn nói khấp nép khấn cầu nàng, nàng mới hài lòng?” Đường Cần Tư ngữ điệu đề lộ ra một cổ trào phúng.

Hắn rốt cục không nhịn được.

Uyển Ước trả lại cho hắn một cái nụ cười tràn trề trào phúng “Xin chàng rời đi.”

Hắn không phải là người nàng yêu thích kia, chưa bao giờ. Cái Đường Cần Tư ôn nhu, săn sóc kia đã không tồn tại.

Nếu đã hắn thay đổi, nàng làm sao có thể tiếp tục ở tại bên cạnh hắn, mặc hắn biến hóa không ngừng, mà lòng của nàng. Thủy chung không biết thay đổi như thế nào. Uyển Ước cực hận khẳng khẳng một mực chính mình.

“Nàng muốn ta làm thế nào thì mới có thể vui vẻ?” Đường Cần Tư nghĩ nhận thua. Hắn không thể dùng biện pháp bức bách như dùng với Bảo Nhi, đi bức bách Uyển Ước. Nàng thái độ vừa lạnh lại vừa cứng làm hắn ảo não, hắn nên giữ nàng như thế nào cho phải?

“Cần gì nịnh nọt ta?” Uyển Ước hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn hắn tất cả đều là đề phòng. “Chàng lại không thích ta, nếu như vậy ta sẽ là thê tử làm chàng khó xử, cho chàng nhịu mặt, khiến cho chàng phiền não. Không cần thiết như thế.”

Hắn nhất thời cứng họng, lại nghe nàng lạnh nhạt nói

“Dù sao chàng cũng không yêu thích ta, cần gì không nên đem ta cột vào bên cạnh?”

Đường Cần Tư bật thốt lên liền nói: “Làm sao nàng lại cho rằng ta đối với nàng không có tình ý?”

“Nếu chàng có một chút quan tâm ta, như thế nào lại thiết kế âm mưu lừa gạt ta? Lúc chàng tái giá, lúc chàng bị thương, tâm tình của ta như thế nào... chàng căn bản không quan tâm!” Ngữ điệu lãnh đạm từ từ kích động lên, nói xong lời cuối cùng, Uyển Ước trong thanh âm tiết lộ ra mức nộ.

Nàng bất lực đưa tay che lại mặt của mình. Lòng của nàng, rốt cục bị thương thế của hắn gần như nghiền nát.

“Nếu chàng đối với ta có một chút thích, tình ý triu mến, làm sao chàng sẽ nhẫn tâm không bảo vệ tốt bản thân mình, ngược lại cho ta thấy chàng bị thương.” Càng đáng hận chính là, nàng đau lòng cho hắn, kinh hoàng cho hắn, cuối cùng lại phát hiện đây chẳng qua là hắn lừa gạt.

Uyển Ước khó có thể chịu được khóc ra thành tiếng.

Đường Cần Tư ngạc nhiên, lần đầu tiên trong đời cảm thấy luống cuống, chỉ có thể mặc cho nước mắt của nàng tác động lấy tâm của hắn.

“Ta thật sự rất muốn cùng chàng ở đây cùng nhau, cũng rất cố gắng thuyết phục chính mình, nhìn chàng tái giá, cũng không sao hết.” Uyển Ước dùng sức

lau lệ trên mặt. “Thế nhưng chàng luôn làm ra những chuyện khiến ta tức giận, hại ta không cách nào không chế chính mình, chỉ cần ở cùng một chỗ với chàng, ta liền..... Ta liền nhịn không được nổi điên!”

Nàng chán ghét mắt không chế chính mình, giống như hiện tại, như một kẻ yếu, ngoại trừ khóc thút thít, không làm được chuyện khác.

“Ta không cần chàng xin lỗi, không cần chàng nịnh nọt, không cần chàng nhượng bộ, chỉ muốn khăn cầu chàng đừng lại quấn lấy ta, để cho ta rời khỏi chàng!”

Nàng nước mắt rùng rùng làm phòng ngủ tịch tịch bị bao phủ bằng một tầng hơi thở đau thương.

Đường Cận Tư ngồi ở bên giường không cách nào nhúc nhích, nhìn nàng giữa ngón tay rỉ ra nước mắt, hấn hoảng hốt, trong cơ thể như có một con vây hăm thú giãy dụa muốn phá xác ra!

Hắn cũng không biết rõ, hấn làm nàng thống khổ như vậy. Nhưng mà, nàng bỏ qua tôn nghiêm, cầu khẩn hấn buông tay, cũng sẽ làm hấn cảm thấy thống khổ.

Hắn hoài niệm nụ cười của nàng, nàng đã từng yêu thích hấn như vậy..... Mỗi ngày đều khiến cho hấn trông thấy nàng ảm áp mỉm cười.

Vì cái gì lúc trước, hấn lại cảm thấy nụ cười của nàng nhảm chán? Hôm nay, thì tại sao hoài niệm khiến tâm đều đau đớn?

Đường Cận Tư yên lặng một lát, chậm rãi ngồi vào trên giường, ôn nhu ôm Uyển Ước, đem nàng ôm vào trong ngực.

“Thực xin lỗi, ta không nên dối gạt nàng.” Hấn chân thành xin lỗi. “Lúc ấy, ta chỉ là muốn làm một hồi xung đột để hù dọa nàng, cho nàng hiểu nữ nhân trốn ra khỏi nhà thật phần nguy hiểm.”

“Nếu chàng đối với ta có lòng, chàng sẽ không làm như vậy, Cận Tư, chàng căn bản không hiểu nhìn thấy người mình yêu bị thương rất thống khổ.”

Hấn luống cuống, liều mình xin lỗi, không có một tia hư tình giả ý. “Ta không biết ta bị thương sẽ làm nàng đau lòng như vậy, ta sai rồi..... Uyển Ước, tha thứ ta.”

Nàng như xưa bùng lấy mặt, không nhìn thần sắc của hấn, chỉ là nghe tiếng xin lỗi hấn nói thành khẩn như vậy, nàng ngược lại càng khóc càng hung, lệ như suối trào.

“Uyển Ước, Uyển Ước..... Thực xin lỗi.”

“Trong lòng của chàng căn bản không có ta, chàng không có đem ta để ở trong lòng.....”

Vô luận hấn nói bao nhiêu lần thỉnh nàng tha thứ, đáp lại hấn, đáp án đều là lắc đầu của nàng.

Cho đến khi nàng khóc mệt, ở trong ngực hấn mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, hấn vẫn không có chiếm được tha thứ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nàng cảm giác được một đoàn ánh sáng mờ mờ ảm áp, dịu dàng vây quanh lấy nàng, cả người như đặt mình trong đám mây màu vàng, thoải mái vô cùng.....

Uyển Ước vuốt vuốt hai mắt, ý thức một chút khôi phục. Từ trong mộng tỉnh táo lại, ánh nắng sáng sớm đã vào từng góc trong phòng ngủ.

Bên cạnh mặt của nàng truyền đến nguồn nhiệt ảm áp, đúng như đám mây thoải mái trong mộng.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mình cùng Đường Cận Tư nằm nghiêng, tư thế như hai đứa trẻ mới sinh, hai bên dựa sát vào nhau.

Tay của hấn ôm lấy eo của nàng, đầu của nàng dựa ở trên ngực hấn, thân mật như vậy, tín nhiệm như vậy, hai bên hơi thở dung hợp tại một khối.

Thoáng chốc, mũi nàng mệt mỏi, mỏi nhừ khiến nàng lã chã chực khóc, vừa định đem hấn ôm chặt, lại muốn đem hấn đẩy đi tới xa xa, một lòng chột cao chột thấp, đẩy trong đầu hoang mang nan giải..... Không biết nên làm như thế nào, nàng mới có thể thỏa mãn?

Uyển Ước khó khăn nín thở, dè dặt lấy cánh tay Đường Cận Tư ra, lướt qua thân thể của hấn, lặng lẽ xuống giường. Có lẽ là Đường Cận Tư quá mệt

môi, luôn luôn cảm giác hần khi ngủ rất không nhạy cảm chút nào, cũng không bị động tác của nàng làm cho bừng tỉnh.

Uyển Ước nhẹ nhàng mặc xiêm y, đi ra khỏi phòng ngủ. Ngoài phòng, ánh sáng mặt trời mới lên, ánh mặt trời nhu hòa ảm áp lại đuổi không được gió mùa đông lạnh như băng.

Nàng một mình đi ra khỏi đình viện, đến phòng trước, dọc theo đường đi, bọn hạ nhân bận rộn đều dùng ánh mắt đề phòng nhìn lên nàng.

Uyển Ước cười khổ. Bởi vì Đường Cẩm Tư, nàng thay đổi, đem mặt chân thật nhất của mình chưa từng thể hiện trước người ngoài hiển lộ ra. Chưa bao giờ thật tình yêu thích một người như thế, nàng đem hết toàn lực quý trọng trọng phu của nàng. Nhưng mà, hần có từng chân thành đối đãi lại với nàng nàng?

Mãi cho đến ngày hôm qua, nàng mới hoàn toàn thấy rõ hần bề ngoài lịch sự nho nhã, lại có thể giáo hoạt, ngang ngược, tâm tính tà ác như thế nào.

Thật tốt. Uyển Ước ở trong lòng tự nói với mình. Nàng không nhu thuận, hần không ôn nhu. Nàng cùng Đường Cẩm Tư, xem như bất phân thắng bại. Chỉ là hần, thủy chung thiếu nàng một khoản!

“Phu nhân.” Chợt có tiếng kêu đến gần.

Một nha hoàn nghi ngờ lấy vẻ khiếp sợ đi tới, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ Uyển Ước.

Uyển Ước nghe tiếng mở mắt, cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi: “Chuyện gì?”

“Có một người phụ nữ tới đây bái phỏng, nói là thân thích của phu nhân ngài, yêu cầu gặp ngài một mặt.”

Uyển Ước có chút buồn bực. Sớm như vậy, sẽ là ai tới bái phỏng?

Nàng nghi hoặc theo nha hoàn đi về hướng phòng khách, ngoài ý muốn nhìn thấy cô cô trước đây không lâu mới gặp.

“Uyển Ước a! Cháu sớm như vậy đã dậy, ta còn tưởng rằng phải đợi thật lâu.” Cô vừa nhìn thấy Uyển Ước, lập tức cười khanh khách nghênh hướng nàng.

Uyển Ước dặt dặt tay cô, cùng nhau ngồi xuống. “Ngài dùng qua đồ ăn sáng chưa?”

“Ta sống cuộc sống không giống các cháu, đợi sau khi trở về, ta liền muốn ngủ, không cần để ý ta ăn, cháu nếu là đối bụng, chính mình đi ăn no bụng trước đi.”

Lời của cô làm Uyển Ước hồi tưởng lại chỗ cô kinh doanh chính là nơi gió trắng, chỗ người ngoài vẫn khinh thường, người ở trong đó, nghe nói đều là cuộc sống về đêm mới là lúc điên đảo nhất.

Uyển Ước thờ dãi thán, hỏi: “Ngài tìm cháu là vì phó thác cháu cùng. tướng công chuyện gì sao?”

Cô liên tục không ngừng gật đầu, “Đúng vậy, đúng vậy, cháu có thể hay không giúp ta cùng tướng công của cháu nói một tiếng, thỉnh hần thử ‘chuẩn bị’ một tý, để cho quan phủ thả hai đứa bé nhà ta.”

Uyển Ước khẽ nhú mày, tâm tư bởi chuyện không ngừng, rất nhiều ý niệm trong đầu hiện lên trong đầu óc.

Cô cầu khẩn nói: “Uyển Ước a! Ta thật sự là không có biện pháp. Trong quan phủ đều là người ăn tiền, ta lại không biết đại nhân vật nào. Tháng trước, vài cái con em thế gia đến chỗ ta uống rượu gây chuyện, còn khi dễ người, hải tử nhà ta phản kháng hai cái đã bị bọn họ đánh cho, này còn không chịu bỏ qua, lại lấy cớ đem người bắt tiền trong lao.”

“Cháu hiểu được.” Uyển Ước đại khái hiểu rõ yêu cầu của cô, tâm hồn vừa động, hỏi: “Nếu cháu giúp ngài giải quyết nhanh chóng này, ngài là hay không có thể cũng giúp cháu một chuyện?”

Cô sững sờ, ngơ ngác hỏi ngược lại: “Cháu sẽ có chuyện gì cần ta hỗ trợ?”

Uyển Ước cười cười, quyết tâm kiên định tại đáy mắt thoáng hiện, “Đến lúc đó cháu sẽ nói cho ngài. Hiện tại, xin ngài trước hết nghe cháu an bài.”

Cô trái tim run lên, có chút cảm giác như lên nhầm thuyền giặc.

Đường Cẩm Tư một giấc thanh tỉnh, thấy Uyển Ước không có ở bên cạnh, không khỏi thất kinh chạy ra khỏi phòng ngủ, ngay cả quần áo cũng không mặc chỉnh tề, gặp người liền kéo lại chất vấn.

“Phu nhân đang ở đâu? Có phải hay không lại đi rồi? Đã đi bao lâu?”

Bọn hạ nhân chưa từng gặp qua hần thất thố như thế, mỗi người đều ngây ngốc không có trả lời.

Đường Cẩm Tư rửa thắm, đang muốn triệu tập nhân thủ, ra cửa đuổi theo vợ, đi vài bước, chân đau nhói, hần cúi đầu xem, lại phát hiện mình ngay cả hài cũng quên mang.

Cái thê tử tuyệt không ôn nhu Uyên Ước kia, làm hắn trở nên xúc động lẫn mẫn, mất đi tỉnh táo.

“Chàng đang ở đây làm cái gì?” Lúc này, một đạo tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng tới đây.

Đường Cận Tư quay đầu vừa nhìn, là Uyên Ước.

Nàng bụng lấy thức ăn nóng hổi, bình tĩnh đi tới đình viện nơi hai vợ chồng ở, không để cho người làm hỗ trợ, tự mình đem thức ăn bụng vào trong phòng.

Đường Cận Tư ngăn ra, tường tận xem xét dung nhan bình thần của nàng, có chút không thể tưởng tượng nổi, nàng tựa hồ không tức giận nữa?

“Nàng vẫn còn ở đây?”

“Chàng hi vọng ta mau rời đi sao?” Uyên Ước quay đầu lại nhìn nhìn trượng phu đang kinh ngạc. Hắn bộ dạng ngăn người có loại đáng điệu của hài đồng thơ ngây, dị thường làm cho người ta thương tâm.

“Ta.....” Đường Cận Tư tâm bất an bởi vì sự xuất hiện của nàng dần dần dẹp yên. Hắn chưa từng trải qua biến hóa kịch liệt như thế, vì một người, thấp thòm bất an, suy tính thiệt hơn.

Hắn mê mang đưa mắt nhìn Uyên Ước, bất đắc dĩ phát hiện, nàng đem hắn hồn phách đều xâm chiếm.

Uyên Ước ở dưới ánh mắt tỉnh mạch của hắn, ngực phát run, tựa hồ trông thấy hắn đang dùng con mắt đối với nàng kể ra lời tâm tình, từng cái lời ngọt ngào làm mềm lòng nàng.

Nàng cường bách chính mình đóng băng trái tim, bất động tâm tình hỏi hắn, “Như thế nào không để ý dung nhan ngay ngắn một chút, đứng ở trong sân ngây ngốc làm cái gì?”

Đường Cận Tư theo cước bộ của nàng vào phòng, đóng cửa lại. “Ta cho là nàng đã đi, đang muốn đi ra ngoài tìm nàng trở lại.”

Hắn ngữ điệu dấu điểm sâu lo, làm nàng tiếng lòng chấn động.

Uyên Ước không tự giác tường tận xem xét hắn quần áo mất trật tự, bộ dáng chân trần chạy lung tung..... Nếu như nàng không phải là kịp thời trở lại, hắn sẽ giữ cái bộ dạng này, giống như như cái bộ dạng sau khi cuồng hoan phóng đảng, chạy ra ngoài cửa tìm nàng? Nàng thật sự khó thở.....

Hắn như cũ không chớp mắt nhìn nàng, trong mắt chứa đầy quan tâm đối nàng.

Hắn quan tâm là thật hay giả, nàng phân biệt không ra, là một lời của hắn, thái độ của hắn. Uyên Ước cắn đầu lưỡi, không ngừng thầm mắng mình mềm lòng!

Nàng không được lại bị hắn lay động! Nàng khó khăn ra lệnh cho chính mình.

“Ăn đi!” Uyên Ước điềm nhiên như không ngồi ở bên cạnh bàn, bày đặt bát đĩa cho hắn.

Đường Cận Tư lông mi dài nhảy lên. Thái độ của nàng rất khả nghi.

Hắn gọn gàng dứt khoát hỏi: “Nàng không tức giận nữa?”

Uyên Ước bình tĩnh đem chiếc đĩa đưa cho hắn, “Ta có việc muốn nhờ.”

“Thả nàng đi?” Không thể nào!

Hắn đối nàng nhớ thương đã bành trướng đến tột đỉnh, không cách nào tưởng tượng vạn nhất nàng rời khỏi vòng tay của hắn, bên ngoài tiêu dao, hắn sẽ là nôn nóng đến mức nào!

Hắn..... Không nên bị nàng giữ lại, bị giữ lại..... Nhớ thương khuôn mặt nàng ôn nhu tươi cười, về mặt lúc tức giận kinh tâm động phách, còn có nước mắt nàng làm lòng người đau.

Nàng hết thấy xâm nhập đến cốt tủy hắn, bỏ đi không được. Hắn có thể nào để cho nàng rời đi?

“Ta là đi hay ở cần gì cầu xin chàng?” Uyên Ước cường bách chính mình không nhìn tới thần sắc của hắn, lại càng không quản hắn tâm ý quyết tâm lưu lại nàng có chứa bao nhiêu chân tình.

“Vô luận như thế nào, kiếp này nàng là thê tử duy nhất của ta, ta hi vọng nàng hiểu!” Sau đó, sớm một chút đồng ý cùng hắn dặt tay cả đời, đừng nghĩ chạy thoát!

Uyên Ước vô ý cắn nát đầu lưỡi, tất cả lời nói của hắn bên tai đều giống như một lời thề.

Kiếp này là thê tử duy nhất.

Kiếp này là duy nhất? Nàng hồ hững nhìn quét hán một cái, không tin hán có thể toàn tâm toàn ý yêu nàng!

Uyển Ước đem hết toàn lực, ức chế tâm mơ hồ hiện ra rung động, bình thần nói cho hán biết, “Ta nghĩ tha thứ chàng, đối với chàng không biết nên tha thứ như thế nào, vừa vặn ta có một chuyện khó khăn cần chàng hỗ trợ, mặc dù ta không biết được dùng năng lực của chàng có thể giúp ta không, nhưng, chàng nếu có thể giải quyết khó khăn của ta, ta liền tha thứ cho chàng.”

Đường Cần Tư tâm sinh nghi ngờ và lo lắng, không có nhanh chóng đáp ứng, tỉnh táo hỏi: “Chuyện gì?”

Uyển Ước nhìn trái, nhìn phải, tựa hồ đang tính toán cái gì, sắc mặt kia khôi phục đáng vẻ như hoa tươi, tản mát ra hương vị mê người.

Đường Cần Tư ánh mắt trầm xuống, nghĩ thầm hôm nay liền xin nghỉ ở nhà, không để ý tới công vụ triều chính. Có lẽ không chỉ hôm nay, mai kia cũng không thể đi ra khỏi cửa nhà một bước, muốn thời thời khắc khắc canh giữ ở bên cạnh thê tử, sau khi xác nhận nàng sẽ không rời khỏi, hán mới có thể yên tâm!

Uyển Ước ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói ra: “Cô ta xảy ra chút chuyện, nàng là kinh doanh tửu lâu Nói là tửu lâu, nhưng kỳ thật là Thanh lâu.”

Đường Cần Tư gật đầu, “Chính là nơi ta sai người mang Bảo Nhi đi du lãm.”

Uyển Ước trừng hán, “Xin không cần chen miệng vào!”

Hán buông buông tay, “Thỉnh tiếp tục.”

Uyển Ước đem chân tướng nói một hết, cuối cùng mới nói: “Tóm lại, là trong tửu lâu cô ta có mấy người bị giam vào lao ngục, hy vọng có thể mượn quan hệ của chàng, hỗ trợ giúp đỡ, đem người thả ra.”

Đường Cần Tư càng nghe nghi hoặc càng sâu hơn, truy vấn: “Việc này cùng nàng có quan hệ gì?”

“Cô ta cùng ta quan hệ thân thiết, ta muốn giúp nàng.”

Đường Cần Tư xem kỹ Uyển Ước thái độ không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, vẫn là cảm thấy nàng rất khả nghi, phảng phất nàng che giấu bí mật gì.

Hán chần chờ một lát, mở miệng hỏi: “Ta nếu giải quyết chuyện này, nàng liền”

Nàng ngẫm hiểu đón lấy lời nói, “Ta liền không giận chàng, tha thứ chàng.”

“Đơn giản như vậy?”

Uyển Ước giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười, nhưng mà vui vẻ cũng không chân thành.

Đường Cần Tư không tiếng động thán, tiếp tục hỏi: “Không hề cùng ta khác khẩu? Không hề rầm rì đòi rời đi?”

Uyển Ước về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười tiến sát vào bên cạnh hán, bắt ngờ hôn lên môi của hán.

Hán chấn động, cánh tay dài theo thói quen vờn quanh ở eo của nàng, đem nàng dẫn vào ôm ấp, đôi môi thân mật dán hợp, dấy lên dấy sóng mãnh liệt, một luồng sóng công chiếm ý thức của hán.

Hai người ngực dán chặt lấy nhau, hai bên dễ dàng có thể cảm nhận được nhịp tim đối phương, nàng chủ động ngậm lấy đầu lưỡi của hán cùng hán giao triền.

Hán như say như mê, nhưng lý trí nói cho hán biết, vợ của hán không phải là người chủ động như vậy.

“Nàng vẫn chưa trả lời.” Hán gian nan rút ra tâm tư, bức lấy nàng phải hứa hẹn.

Uyển Ước cười không đếm xỉa tới, qua loa đem lời nói từng chữ từng chữ thổi tới bên tai hán, “Còn cần trả lời sao?”

Đây không tính coi là cam chịu, Đường Cần Tư đã không còn so đo. Tâm tư của hán bị nàng chủ động một cái hôn cướp đi. Trong hoảng hốt, hán ý thức được thê tử lại thay đổi.

Nàng không ôn thuận cũng không lại táo bạo, lại trở nên giao hoạt, giao hoạt đến mức Giống như bây giờ ở bên cạnh hán, nhưng mà, nàng không phải là hán. Bởi vậy, nàng càng thêm làm hán đoán không ra.

Chuyện cô ủy thác, Đường Cần Tư chỉ dùng nửa ngày liền giải quyết.

Một phen tìm hiểu ra, phát hiện chỗ cô Uyển Ước kinh doanh lại là nam kỹ nữ quán*.

*Nam kỹ nữ quán: Thanh lâu dành cho cả nam lẫn nữ.

Trong tiệm ăn có chút kĩ nam, mặc dù treo biển bán nghệ không bán thân, nhưng vẫn là thường xuyên bị khách nhân dây dưa quấy rầy. Lần này chính là đắc tội vài người quyền quý, bị tìm kế an bài tội danh tống vào ngục.

Đường Cẩm Tư vận dụng không ít quan hệ đem người từ trong lao ngục thả ra, giải quyết chuyện xong, hần liền phái người về nhà thông báo Uyển Ước, cũng nhanh chóng xử lý tốt công vụ, trước khi mặt trời xuống núi chạy về phủ.

Thế nhưng nghênh đón hần cũng không phải là thê tử vừa hứa hẹn qua, không hề khác khẩu, không hề râm rì đòi ròi đi, mà là...

“Uyển Ước, nàng vừa rồi thu dọn đồ đạc, đi rồi!”

“Cái gì?” Vừa về nhà liền nghe đến mẫu thân tuyên bố “Tin dữ”, Đường Cẩm Tư lý trí vẫn lấy làm kiêu ngạo thiếu chút nữa hồng mắt.

Mẫu thân không chút hoang mang tiếp tục nói: “Uyển Ước còn nói, cảm tạ con giúp nàng đem chuyện giải quyết, như vậy con cũng không nợ nàng, các con xem như thanh toán xong.”

“Ai cùng nàng thanh toán xong!” Đường Cẩm Tư rống giận.

Nhìn vòng quanh gia đình to như vậy, chân hần bước đi lòng vòng, nhất thời lại suy tư không ra bước tiếp theo làm như thế nào đi? Lập tức truy kích cô vọt bỏ trốn? Hay là sắp xếp kế hoạch sẽ lại hành động?

Chung Uyển Ước — cái nữ nhân đáng hận này, đem hần tâm bóp đến vừa căng vừa nhột. Hần thề sau khi bắt nàng trở lại chuyện thứ nhất chính là làm cho nàng mang thai cốt nhục của hần, làm cho nàng sau này vĩnh viễn ngoan ngoãn ở trong nhà nuôi dạy đứa nhỏ, không thể tùy ý chạy trốn!

“Con gào lên thế thì có ích gì?” Mẫu thân ngồi ở trên ghế cao nói mát.

Đường Cẩm Tư nghe vậy như có điều suy nghĩ, “Ngài đột nhiên sao lại thiên vị nàng như vậy?”

“Con trai à! Nữ nhân có thể đối kháng lại con, nhưng tin tưởng không có nhiều.”

“Nàng đi đâu?” Đường Cẩm Tư tìm đến vài người làm chịu trách nhiệm giám sát Uyển Ước, hỏi thăm: “Có hay không sai người đi theo nàng?”

“Phu nhân lúc trước đi theo cô cô nàng rồi đi, đã đi một mình.....”

Cô? Đường Cẩm Tư tâm niệm vừa động, nghiêm nghị cắt đứt lời của người làm, “Nói lại lần nữa xem.”

Người làm kinh hãi không thôi, sợ hãi lại tái diễn, cuối cùng nói ra một cái xóm cô đầu* nổi tiếng nhất kinh thành.

*Xóm cô đầu: Phố chuyên kinh doanh loại mặt hàng “Buôn thịt bán người”. Như VN mình thì gọi là phố “bán hoa” đấy ạ. Dành cho cả nam lẫn nữ.

Cô Uyển Ước đang ở trong xóm cô đầu đó mở cửa tiệm

Đường Cẩm Tư ở trong lòng liên tục chửi bới. Khó trách Uyển Ước lại đi cầu xin hần trợ giúp cô nàng, thì ra là nàng đã sớm quyết định đi đầu nhập vào cái xóm cô đầu kia làm cái nghề này.

Đường Cẩm Tư mặt tuấn tú có chút dữ tợn, toàn thân sát khí tất hiện.

Hần rõ ràng rành mạch nhớ rõ, cô Uyển Ước mở một nhà nam kỹ nữ quán!

Lớn nhỏ vừa phải trên biển hiệu khắc “Xuân Phong lâu” Ba chữ, rõ ràng đập vào trong mắt.

Uyển Ước một mình xách theo bọc hành lý nhẹ nhàng, theo cô đến nơi bướm hoa nổi danh kinh thành.

Cô đứng ở trước lầu, hoảng loạn cầu khẩn Uyển Ước, “Đứa bé ngoan của ta, cô cầu xin cháu, cháu nên thay đổi chủ ý đi về nhà đi!”

“Ta có mang đầy đủ tiền, đến chỗ ngài ở túc sẽ không làm ngài thua thiệt, yên tâm.” Uyển Ước bình tĩnh cầm tay cô, đi về hướng thanh lâu chưa mở cửa.

Lần này, nàng một mình rời đi, không mang theo Bảo Nhi, không có lưu từ thư, nhưng quyết tâm của nàng so sánh với lần trước càng kiên định hơn.

“Uyển Ước, cháu hãy suy nghĩ một chút!” Cô khẩn cấp ngăn nàng lại, ngăn cản nói: “Dùng thân phận của cháu nếu là vào lầu của ta, cháu biết điều này đại biểu cái gì không?”

Đại biểu thê tử quan lớn triều đình, ban ngày ban mặt tiến vào nam kỹ nữ quán. Vậy đối với danh dự Đường Cẩm Tư, đối với danh dự Uyển Ước, đều là nghiêm trọng tổn hại.

“Xin tin tưởng cháu đã chuẩn bị đầy đủ xong.” Uyển Ước thông dong cười một tiếng, giơ chân lên bước bước vào Xuân Phong lâu.

“Uyển Ước” Đột nhiên một tiếng kêu gọi bén nhọn, tại sau lưng Uyển Ước vang lên.

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Đường Cẩn Tư giục ngựa bay nhanh mà đến, đất bụi mịt mù.

“Đứng lại!” Hấn hướng nàng hét ra lệnh, mặt tuấn tú bị một cỗ tức giận bao phủ, dung nhan nhu hòa trở nên sắc bén, tràn trề khí phách.

Hấn đến mang nàng về nhà.

Uyển Ước khẽ lắc đầu. Hấn không hiểu, nàng quyết ý sẽ không sửa đổi.

Đường Cẩn Tư nhanh chóng xuống ngựa, hướng nàng tiến tới gần.

Thời gian mặt trời lặn, đúng là lúc xóm cô đầu bắt đầu bận rộn. Đường Cẩn Tư phong trần mệt mỏi xuất hiện, có vẻ cực kỳ bất mãn.

Hấn khước môi mang cười, đáy mắt hàm ý giận hờn, như một cái yêu ma nhuộm tận máu tươi, tiến tới gần Xuân Phong lâu. Hấn đi qua đường phố như có gió rét xẹt qua, nổi lên cảm giác lạnh thấu xương.

“Tới đây!” Cách Uyển Ước khoảng cách có năm bước, Đường Cẩn Tư dừng lại bước chân, hướng nàng vờn tay.

Uyển Ước ngóng nhìn lấy trượng phu, có chút mờ mịt. Thì ra là Đường Cẩn Tư cũng sẽ tức giận, đây là lần đầu tiên nàng thấy mắt hấn chứ lừa giận.

Nàng cười cười. Hiểu rõ một người cần thời gian bao lâu? Cho đến hôm nay, nàng mới phát giác chính mình có một chút hiểu rõ Đường Cẩn Tư.

Nàng đã không nhớ rõ có hay không cùng hấn yêu nhau qua. Chung đụng đến nay, hấn làm nàng thương tâm, nàng làm cho hấn tức giận. Nàng nhớ rõ rõ ràng nhất, chỉ có những thứ cảm xúc tích tụ khiến người khác bận tâm này.

“Tạm biệt, tướng công.” Uyển Ước gián đoạn suy nghĩ, hướng Đường Cẩn Tư cúi cúi người. “Lần này từ thư, giữ lại cho chàng tới viết.” Nói xong, đầu nàng cũng không quay lại đi tới Xuân Phong lâu.

Nàng rất rõ ràng, khi nàng bước vào nam kỹ nữ quán, Đường Cẩn Tư nhất định phải hoàn toàn cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ. không có một người nam nhân nào, một cái quan viên triều đình nào, có thể cho phép vợ của mình làm ra chuyện đồi phong bại tục như vậy.

“Uyển Ước...”

Cô cùng Đường Cẩn Tư cuối cùng đứng lại, ở sau người cấp tốc vang lên.

Uyển Ước một bước cũng không dừng lại, chỗ ngực truyền ra đau đớn run rẩy, mặt của nàng khẽ bóp méo, không thể tưởng được một lần nữa rời khỏi hấn, nàng lại còn sẽ cảm nhận được đau đớn mãnh liệt như thế.

Nàng tại sao chỉ biết không muốn xa rời hấn? Cho dù hấn không hề lịch sự nho nhã? Vì cái gì?

Nàng không hiểu!

Uyển Ước phức tạp cười khổ, lẩm bẩm tự nói, “Ta thực tại. Dại dột hết thuốc chữa.”

Người ở cửa Xuân Phong lâu, chính là lục tục đi ra khỏi phòng, lấy một khoảng cách không xa không gần tường tận xem xét nàng.

Tiếng bàn luận xôn xao từ từ vang dội.

Uyển Ước ngẩng đầu, vẫn ngắm nhìn các thiếu niên chung quanh so với nàng trẻ tuổi hơn. Sau lưng, đã không có tiếng Đường Cẩn Tư kêu gọi, thanh âm của hấn lại còn đang ở trong đầu óc nàng vang vọng. Nàng tường tận xem xét lấy dung nhan từng cái thiếu niên, nhưng trong đầu nghĩ đến lại là khuôn mặt Đường Cẩn Tư.

Uyển Ước con mắt dần dần ướt át. Trượng phu của nàng rốt cục tức giận đã bỏ đi? Hấn sẽ không lại đuổi tới đi? Lui về phía sau, có phải hay không liền cùng nàng đoạn tuyệt? Hấn sẽ nhớ đến nàng sao?

Hấn có từng. Thật lòng thích qua nàng?

Nàng tỉnh tâm, thuyết phục chính mình, sau này phải nỗ lực quên hấn. Nhưng mà, hấn đã đã từng cho nàng ôn nhu, chỉ cần nàng quyết tâm yên tĩnh thì sẽ lại nhớ đến.

Vô luận hấn có hay không thích qua nàng, ít nhất nàng là thật sự yêu. Dù cho hiện tại hấn trở nên xa lạ, nàng vẫn không muốn xa rời đã từng ôn nhu của hấn. Cho dù quyết định rời đi, nàng vẫn không có biện pháp giải thoát, như cũ không biết thế nào là vui vẻ.

Uyển Ước mê mang bất lực, nhìn vòng quanh khắp nơi. Nghĩ không ra nàng đến tột cùng muốn cái gì?

“Uyển Ước a!” Cô bước nhanh đuổi theo, bắt lấy tay Uyển Ước, lo nghĩ nói cho nàng biết, “Tướng công của cháu nói, sáng sớm ngày mai sẽ đến san bằng từ lâu của ta.”

“Hắn.....” Uyển Ước kinh ngạc, khôi phục ý thức. Đường Cẩm Tư còn không có buông tha cho nàng?“Hắn chính là Binh bộ, không có quyền lực trông nom đến tằm lâu trong thành.”

“Không, cháu sai rồi! Cho dù hắn quan quyền không quản được tằm lâu nhỏ nhỏ của ta đây, nhưng cháu cho rằng hắn ở triều đình trong không có bằng hữu giúp hắn? Quan lại bao che cho nhau, hắn nhất định có biện pháp!”

Uyển Ước không cho là đúng, “Một khi hắn tìm người hỗ trợ, sẽ có càng nhiều người biết rõ vợ của hắn tại thanh lâu, hắn đâu muốn bị mất mặt.”

“Ta xem hắn không quan tâm tới có mất mặt hay không. Hắn không phải là vì một câu nói của cháu, tại trong vòng nửa ngày ngăn ngừa liền từ trong lao ngục đem các con của ta thả ra sao?” Cô trên vẻ mặt khẩn cầu, nhìn Uyển Ước, “Cô van cháu, cháu đi về nhà cùng tướng công của cháu bồi tội, chớ cùng hắn giận đối.”

Uyển Ước xoa lấy mi tâm, thở dài, “Cháu không phải là đang giận đối, cháu là phải rời khỏi hắn. Nếu như hắn tới tìm cô làm phiền toái, cháu sẽ hết sức ngăn cản.”

“Vì cái gì cháu phải rời khỏi hắn? Trượng phu như vậy còn không được sao?”

“Người hắn muốn không phải cháu.”

Cô thấy nàng thất hồn lạc phách, sinh lòng thương tiếc, kéo lấy nàng lên lầu, đến một gian gian phòng sạch sẽ, an bài Uyển Ước ở lại.

“Đây là chỗ ta ở, ngươi đêm nay hãy theo ta cùng nhau ngủ ở đây!”

Uyển Ước thấp giọng nói tạ ơn, mới ngồi vào trên ghế, cô liền không thể chờ đợi được hỏi.

“Giữa phu thê các cháu đến tốt cùng phát sinh chuyện gì?”

Uyển Ước không muốn giấu giếm, đứt quãng nói ra chuyện Đường Cẩm Tư cưới làm người.

Cô nghe được rất là ngạc nhiên, “Rõ ràng xuất hiện loại sai lầm này, các cháu..... Thực có chút vội vàng, trước khi thành thân nên đem người nhận thức rõ ràng trước.....”

Uyển Ước cười khổ, “Có thể trước khi thành thân cùng vị hôn phu tương lai tìm hiểu có mấy cô nương? Có lẽ có người có thể, nhưng cha mẹ ta cũng không phải là cái loại cha mẹ sáng suốt đó.”

Trong thiên hạ có biết bao nhiêu cô gái đều là vội vã thấy mặt một nam tử xa lạ, được cho biết đó là vị hôn phu tương lai, liền đem chung thân giao cho? Có cô nương, thậm chí ngay cả quyền lợi nhìn vị hôn phu tương lai cũng không có.

Cô tiếc hận nói: “Đều là lẽ giáo làm hại, nếu là nhà các ngươi trước hôn nhân quen biết, làm sao đến nỗi này?”

Uyển Ước cười buồn, “Cái này cũng khó nói, cũng có người sau khi thành thân, yêu thích vị hôn phu của mình, thân mật chung sống hơn nửa năm, kết quả có một ngày đột nhiên phát hiện vị hôn phu mình như người xa lạ, căn bản không phải loại người mà mình vẫn lầm tưởng.”

“Cháu nói ở đây chính là tướng công cháu?”

Uyển Ước mỉm cười gât đầu, “Vốn là biến hóa của hắn khiến cho cháu rất tức giận, cảm giác mình bị lừa bị gạt, nhưng hôm nay chỉ cảm thấy buồn cười. Kỳ thật, cháu đối với người cháu yêu cũng không hiểu rõ.”

Nàng thực tại yêu đã quá mù quáng, bắt quạ, nhìn Đường Cẩm Tư có vẻ tức giận, chắc là đối hành vi của nàng phi thường kinh ngạc đi? Chỉ sợ hắn cũng cảm thấy bị lừa gạt, vợ của hắn không ôn thuận giống hắn tưởng tượng..... Hắn có phải là cũng không cam lòng như nàng?

Uyển Ước nhìn không được bật cười. Vợ chồng bọn họ đều làm cho hai bên thất vọng rồi, dạng này tính là công bằng sao?

“Uyển Ước?” Cô lo lắng nhìn nàng.

“Cháu không sao, cháu chỉ là.....” Uyển Ước lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến, nàng cùng Đường Cẩm Tư có lẽ cũng không có làm sai, chỉ là hiện tại tự nghĩ về những việc làm của nàng, như cái hài tử lỗ mãng, liều lĩnh.

Đúng vậy, bọn họ có thể lỗ mãng bao lâu?

Có một số việc dù sao vẫn nên học cách buông tay, thí dụ như hiện nay, nàng sẽ phải buông tay hắn..... Nhưng mà, nghĩ tới nàng căn bản không biết rõ về Đường Cẩm Tư, nàng liền cảm thấy vạn phần là không cam nguyện!

Chuyện cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ biết không cách nào bình tĩnh..... Không cách nào hoàn toàn đem hắn từ trong lòng xóa đi!

Lúc này, một hồi nồm nợp tiếng bước chân đánh vỡ Xuân Phong lầu an bình, cũng cắt đứt Uyển Ước niềm thương nhớ.

“Bên ngoài không biết tại có chuyện gì?” Nghe được tiếng huyền nào cô cô đầu tiên kịp phản ứng, sợ hãi nhìn Uyển Ước, “Không phải là tướng công của

cháu đến đập từ lâu đi?”

Uyển Ước ngăn người, “Không nhanh như vậy đâu.”

“Ta đi ra ngoài xem một chút.” Càng ngày thanh âm càng huyền ảo, hấp dẫn chú ý của cô cô, nàng dặn dò Uyển Ước, “Nếu như là tướng công của cháu, ta phải người đến xin cháu ra mặt.”

Uyển Ước gật đầu, “Cháu hiểu.”

“Cháu nhất định không thể để cho tướng công của cháu đem lâu của ta phá hủy nha! Uyển Ước.”

Lúc này, có người chạy đến ngoài cửa, lo lắng mở cửa phòng.

“Làm sao bây giờ, những người kia lại tới nữa rồi!” Một thiếu niên kinh hoàng lên tiếng kêu.

Cô cô chấn động, thần sắc ngưng trọng dặn dò Uyển Ước, “Việc này đại khái cùng tướng công cháu không liên quan, ta đi giải quyết, cháu không cần phải đi ra lộ diện.”

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: end

Uyển Ước nghe được cô cô lúc rời đi nhẹ giọng chửi bới, đoán được Xuân Phong lâu khả năng phiền toái không nhỏ.....

Qua hồi lâu, bên ngoài tiếng huyền ảo chỉ tăng không giảm, khắc khẩu không ngừng, ngẫu nhiên còn có tiếng vỡ đồ vang lên, làm người ta kinh hoàng bất an.

Uyển Ước phiền loạn nghĩ đến, mình không phải là lại tới sai nơi rồi?

Thình lình, cửa bị mở ra.

“Ai?” Uyển Ước sợ hết hồn.

Một vị thiếu niên xinh đẹp xông vào trong phòng, nhìn thấy nàng cũng lấy làm kinh hãi.

“Đừng, đừng lộ ra.” Đối phương ý bảo Uyển Ước yên tĩnh.

Tiếp theo, chỉ thấy thiếu niên xinh đẹp thật nhanh trốn đến dưới giường, trốn đi.

Uyển Ước giật mình, không lâu sau từng đợt tiếng bước chân vội vàng từ ngoài phòng truyền đến ——

“Công tử, Từ Sa không có ở nơi này, các vị không cần phải tìm tòi khắp nơi, ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi, mời trở về đi!” Cô cô thanh âm bao hàm lo lắng.

Uyển Ước nghe, có chỗ cảnh giác đi đến cửa phòng, tiếng bước chân cách gian phòng của nàng càng ngày càng gần.

Lúc này, có người đáp: “Nhưng chúng ta sẽ tìm được hắn!”

“Van các vị công tử, đừng làm loạn nữa chúng ta còn buôn bán thế nào được?”

“Nếu đã muốn làm ăn, chúng ta thân là khách nhân đến vào xem, người cần phải cảm kích hoan nghênh mới đúng! Nói lại, người cũng thật là có bản lĩnh, vốn là Từ Sa sẽ phải bị nhốt trong lao nửa năm, người rõ ràng không đến nửa tháng đem hắn đưa ra đến đây, như thế nào, tại quan phủ có người quen sao?”

“Các vị công tử, các vị đối với Từ Sa trừng trị cũng đủ rồi, hắn vốn là bán nghệ không bán thân, hắn động thủ làm bị thương các người cũng là bất đắc dĩ.....”

“Vậy hãy để cho hắn động thủ lần nữa cùng chúng ta đánh một hồi đi!”

Từ một tiếng ngạo mạn kêu gào, cửa phòng ngủ Uyển Ước bị người ta đã man đá văng!

“Đi ra ngoài!” Uyển Ước tỉnh táo đứng ở trong phòng, không vui nhìn vài vị người khách nhân là công tử trẻ tuổi.

Người đứng mũi chịu sào nhìn thấy Uyển Ước, mặt lộ vẻ kinh ngạc, quay đầu lại hỏi nói: “Các người nơi này cũng có nữ nhân tiếp khách sao?”

Cô cô của Uyển Ước vội vàng từ đằng sau lao ra, ngăn cản trước người Uyển Ước, cảm tức nhìn đám khách không mời mà đến kia, “Chớ nói hươu nói vượn! Xin các vị rời khỏi căn phòng này! Xuân Phong lâu tối nay không mở cửa!”

Những người kia trao đổi ánh mắt, lên tiếng cười nhạo.

“Chuyện này cũng không phải là tú bà người quyết định được, mau đem Từ Sa giao ra đây, thật tốt hướng chúng ta bồi tội, bằng không Xuân Phong lâu không chỉ tối nay, về sau mỗi một đêm cũng đừng nghỉ làm ăn!”

Đèn rực rỡ mới lên.

Đường Cẩm Tư mang theo một đội nhân mã lần nữa đi vào hoa phố thanh lâu san sát. Hắn dung nhan ôn hòa bình tĩnh không gọn sóng, làm cho người ta phân biệt không ra hắn đã khôi phục lý trí hay chưa?

Đương khi đại đội nhân mã dừng lại tại trước đại môn Xuân Phong lâu, Đường Cẩm Tư mệnh lệnh bọn người hầu đặt lên cái rương vàng đã chuẩn bị đầy đủ, theo hắn cùng nhau tiến vào thanh lâu nam kỹ nữ quán.

Hắn sẽ không tiếp tục làm ra chuyện gì tổn hại đến người Uyển Ước coi trọng, Đường Cẩm Tư ánh mắt thâm trầm, tiết lộ ra hắn thực ra chưa khôi phục lý tính. Mặc dù đã quyết định không phá hủy Xuân Phong lâu, nhưng hắn trong đầu tràn ngập những ý nghĩ cuồng loạn.

Hắn rút cuộc quyết định cùng Uyển Ước dây dưa, đem từng cái nơi nàng đặt chân đều mua lại, bỏ vào trong túi, làm cho nàng không cách nào thoát ly khỏi bàn tay hắn!

Mặc dù hắn rõ ràng không nên xúc động như thế, không nên cùng nàng tùy hứng, nhưng hắn đầy trong đầu đều là về giận dữ của nàng, đốt cháy lý trí của hắn, trước khi nhìn thấy nụ cười của nàng, hắn không cách nào bình tĩnh!

“Các người không nên đụng vào nàng!”

Một đạo tiếng kinh hô từ lầu hai truyền ra, là cô cô của Uyển Ước.

Đường Cẩm Tư nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Uyển Ước bị người đẩy tới lan can lầu hai.

Một đám nam tử trẻ tuổi đang vây quanh lấy nàng, như đang vội vã ép nàng làm cái gì, mà cô cô nàng muốn giúp nàng lại thủy chung không đến gần nàng được.

Đường Cẩm Tư kinh ngạc nhìn lên phía trên, đám nam tử xa lạ kia không có hảo ý đến gần Uyển Ước, đối với nàng động thủ động cước, làm Đường Cẩm Tư vạn phần không thể không nhanh.

“Dừng tay, các người đừng đụng vào nàng!” Hắn vội vàng đạp lên trên cầu thang lầu.

Hắn đến lầu hai trong nháy mắt, một đạo thân ảnh quen thuộc phút chốc từ hắn trong tầm mắt thoáng hiện lên.

Đường Cẩm Tư chấn kinh, đảo mắt nhìn lại.

Chỉ thấy Uyển Ước thân thể mảnh mai từ lan can lầu hai rơi xuống, té rớt trên mặt đất phủ đầy gạch đá dưới lầu.

Thoáng chốc, tiếng va chạm của xương cốt cùng gạch khiến người rợn cả tóc gáy.

“Uyển Ước?” Đường Cẩm Tư sững sờ tại chỗ, không thể nào tin nổi chuyện hắn vừa nhìn qua.

Vang lên bên tai tiếng cô cô hét chói tai, cùng đám nam tử trẻ tuổi kia vui cười. Hắn nắm chặt quyền cứng ngắc, nhảy xuống lầu, đi đến bên cạnh Uyển Ước.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, vô luận hắn kêu gọi như thế nào cũng không mở ra.

Hắn muốn ôm nâng nàng rời đi, nhưng lúc ánh mắt thoáng nhìn nàng cái trán không ngừng chảy ra máu tươi, thân thể của hắn như đông kết lại, khó có thể nhúc nhích.

“Uyển Ước.....” Một cổ đau nhức bén nhọn kịch liệt ở trong cơ thể hắn nảy sinh. Đường Cẩm Tư ngây dại, loại đau này thật quá xa lạ, lại mãnh liệt làm cho hắn không cách nào thừa nhận.

Hết cách, hắn hồi tưởng lại lời của Uyển Ước từng trách cứ hắn. Nếu như hắn quan tâm nàng, làm sao sẽ cam lòng cho làm cho nàng mất thấy hắn bị thương?

Đột nhiên, hắn có thể hiểu cảm thụ của nàng.

“Nhanh đi tìm người đến chữa trị cho nữ nhân này đi!”

Đám nam tử trẻ tuổi kia cất bước mà đến, đi đến bên Uyển Ước cùng Đường Cẩn Tư, thờ ơ bỏ lại mấy tờ ngân phiếu, không hề hối hận đặt xuống một câu.

“Nếu như ngã chết thì không nên tiếc, chúng ta còn không thích chơi đùa loại nữ nhân tính tình cứng rắn như thế.”

Đường Cẩn Tư bỗng nhiên ngừng đầu, dò xét trước mặt mỗi người, ôn nhu hỏi: “Vì cái gì đẩy nàng xuống lầu?”

“Vô tình a! Ai bảo nàng động thủ đã thương người, chúng ta đương nhiên phải phản kích, cũng không thể để cho chúng ta tự nhiên lần lượt bị nàng đánh đi?”

Đường Cẩn Tư khẽ mỉm cười, từ từ đứng dậy: “Nàng là thê tử của ta.”

Tiếp theo trong nháy mắt, trong tay áo hắn một ánh sáng lạnh thoáng hiện, chủ thủ sắc nhọn hiện ra ở lòng bàn tay hắn.

Ở trong đau đớn vô cùng, Uyển Ước từ từ thanh tỉnh, bàn tay đầy mồ hôi nóng, không biết bị vật gì đó bao vây.

Nàng thuận thế vừa nhìn, ngoài ý phát hiện, tay của mình đang bị người cầm.

“..... Cẩn Tư?” Uyển Ước nhìn chăm chú tường tận xem xét. Đường Cẩn Tư ngồi ở bên giường cầm lấy tay của nàng, một bộ dáng buồn ngủ.

“Nàng đã tỉnh?” Nghe được nàng gọi, hắn bừng tỉnh mở ra con ngươi, nhìn nàng chòng chọc nghiêm túc xem kỹ một phen mới đứng dậy, “Ta đi gọi đại phu.”

“Đợi đã!” Uyển Ước tầm mắt vẫn dừng lại ở trên mặt hắn, nàng nhìn xuống đau xót, kinh ngạc hỏi: “Mặt của chàng làm sao vậy?”

Đường Cẩn Tư không được tự nhiên vuốt ve miệng vết thương trên mặt, qua loa nói: “Đụng phải vài việc phiền toái.” Nói xong, hắn đi ra ngoài cửa gọi người tới chiếu cố Uyển Ước.

Uyển Ước hoang mang nhủ mảy. Nàng nhớ rõ..... Nàng bị vài cái nam tử trẻ tuổi khinh bạc, nàng ra tay phản kháng, rồi sau đó bị đẩy xuống lầu.

Uyển Ước điều hòa hơi thở, những người kia đi chưa?

Nàng nghĩ kiểm tra thân thể của mình, lại cảm giác có một tay không nhúc nhích được, không hiểu được chính mình bị thương gì, Uyển Ước có chút ỷ oái..... Trong lòng lại len lén nghĩ may mắn có Đường Cẩn Tư ở bên cạnh.

Hắn tới lâu chưa? Nàng nhìn cửa, thật là muốn nhiều hơn nữa nhìn hắn vài lần. Hôm nay mới biết được trên đời này có nhiều nam nhân còn ác hơn hắn vài lần, mà nàng ngoại trừ Đường Cẩn Tư, không có biện pháp chịu được nam tử khác!

Những người kia đụng vào, đến gần, đều làm nàng chán ghét..... Uyển Ước thất bại cau chặt mi, rất xác định chính mình không thể nào có thể đi thích nam nhân khác ngoại trừ Đường Cẩn Tư.

“Uyển Ước, cháu đã tỉnh! Thật sự là quá tốt.” Cô cô vội vội vàng vàng chạy vào phòng, đứng ở bên cạnh nàng, dè dặt quan sát nàng.

“Cháu còn ở đây? Tướng công cháu như thế nào cũng ở đây?” Uyển Ước mơ mơ màng màng hỏi, người lại bị cô cô khăn trương kéo trở về trên giường.

“Cháu đừng đứng lên, bả vai cháu rơi xuống đất, bị trật khớp, không nên lộn xộn.”

“Khó trách cháu cảm thấy cánh tay đau.”

“Trước chờ đại phu đến vì cháu kiểm tra. Cháu đã mê man hai ngày.”

“Những người kia đã đi rồi sao?” Uyển Ước lòng vẫn còn sợ hãi hỏi.

“Những tên đáng chết kia hết thấy đều bị bắt vào trong lao, đừng sợ, cháu an tâm ở ở nơi này, mọi chuyện, trọng phu cháu đều xử lý tốt!”

“Cẩn Tư? Hắn làm sao vậy? Hắn hình như là bị thương?” Lần này hắn không phải là giả đi?

“Tướng công của cháu đem những người khi dễ cháu kia đã thương, bọn họ đều là con em thế gia trong kinh thành, luôn luôn ngang ngược càn rỡ, bất quá gặp được tướng công cháu đứng là gặp phải khác tính.”

Uyển Ước tâm thần bất an. “Là tướng công cháu đã cứu cháu?”

“Hắn cũng giúp ta.” Cô cô đem chuyện tình sau khi nàng hôn mê nói cho nàng biết. “Hắn giải quyết đám người kia xong, gọi quan phủ đến đem bọn họ bắt tiến vào trong lao, để cho gia tộc bọn họ muốn bảo vệ bọn họ cũng không được.”

“Những người kia sẽ không lại tới tìm cô làm phiền chứ?”

“Đúng vậy, Uyên Ước, cái này thực sự cảm tạ tướng công nhà cháu.”

“Lúc trước hẳn không phải là uy hiếp cô muốn tới phá hủy Xuân Phong lâu?” Uyên Ước lắc đầu cười khổ.

“Ít nói nhảm một chút đi? Cháu không biết hẳn lo lắng đến cỡ nào đâu, thấy cháu bị thương, ta xem cả người hẳn đều phát điên rồi, những người kia cũng bị hẳn đánh cho thê thảm đấy!”

Uyên Ước cúi đầu, cắn miệng, không biết nên nói cái gì, xoay chuyển ánh mắt, vừa nhìn về phía cửa, thân ảnh Đường Cẩm Tư không có ở gần đây.

Hắn còn quan tâm nàng? Còn đối với nàng không buông tay được sao? Cho dù nàng bắt chấp hẳn sẽ bị mất mặt đi vào thanh lâu, cùng hẳn đoạn tuyệt, hẳn cũng không so đo? Uyên Ước thập phần u mê, Đường Cẩm Tư thực sự quan tâm nàng như vậy?

Nàng có thể cho thêm Đường Cẩm Tư thêm cơ hội nữa sao?

“Đường phu nhân.” Một đạo thanh âm khiếp sợ từ cửa truyền đến.

Uyên Ước nhìn lại, một vị thiếu niên xinh đẹp từ từ đi tới, nàng nhận ra đối phương, “Ngươi là người kia. Hải tử núp ở dưới giường.”

Thiếu niên gật đầu, đúng là bởi vì hẳn tránh né khắp nơi, cuối cùng chạy đến trong phòng Uyên Ước ẩn thân, liên lụy Uyên Ước thay thế hẳn đối mặt đám nam tử trẻ tuổi cố ý gây chuyện kia.

“Thực xin lỗi, đều là bởi vì ta, làm liên lụy tới ngươi.” Thiếu niên áy náy xin lỗi.

“..... Tính, những người kia thực sự ác liệt đến cực điểm, nếu như ngươi bị bọn họ tìm được, chỉ sợ sẽ bị bọn họ hành hạ.” Uyên Ước mặt hướng thiếu niên, khẽ mỉm cười.

Lúc này, đại phu tại dưới sự hướng dẫn của Đường Cẩm Tư đi vào cửa, Đường Cẩm Tư tầm mắt đảo qua, liền nhìn thấy nàng yên lặng mà khoan dung lúm đồng tiền khẽ cười.

Hắn thân thể chấn định, cười bao dung như vậy, hẳn đã bao lâu không thấy rồi?

Hắn nhìn chòng chọc nàng hồi lâu mới lấy lại tinh thần, đáy mắt hiện ra hiểu được sâu sắc. Có lẽ bởi vì hẳn đối với Uyên Ước cảm thấy động tâm, thế nhưng với tính tình như vậy của Uyên Ước mới dẫn đến tranh chấp, những thứ này hẳn đều không để ý.

Cả đời này, hẳn chưa từng quan tâm qua một người như giờ phút này. Nụ cười của Uyên Ước đem hẳn hồn phách đều cướp đi, hẳn chỉ biết rõ, hẳn sẽ dùng tất cả thời gian trong tương lai đi bảo vệ khuôn mặt tươi cười của nàng.

Nàng, là người hẳn nguyện ý dốc hết tất cả tâm sức để quý trọng.

“Cẩm Tư, thương thế của chàng không cần gấp gấp kiểm tra sao?” Uyên Ước đặt câu hỏi.

“Ta không sao.” Đường Cẩm Tư lắc đầu, khẽ vuốt nàng lông mày. “Ngược lại ngươi, bị thương rất nặng.”

Uyên Ước dụng tâm lưu ý thần sắc của hẳn, rõ ràng phát hiện hẳn đối nàng nhớ thương cùng đề ý.

Sau khi đại phu đã kiểm tra xong, xác nhận Uyên Ước tạm thời không việc gì, Đường Cẩm Tư rút cục lộ ra vẻ mặt an tâm.

Hắn thật sự quan tâm nàng, loại thần thái này không làm giả được.

Uyên Ước không khỏi lần nữa ảo tưởng, nàng có thể hay không tiếp tục mong đợi. Mong đợi hẳn cuối cùng có một ngày sẽ toàn tâm toàn ý yêu nàng.

Nàng có thể chứ?

Uyên Ước thanh tĩnh trong buổi trưa ngày hôm ấy, Đường Cẩm Tư liền dẫn nàng trở lại Đường gia đại trạch.

Lần này rời nhà trốn đi lại tuyên bố thất bại, Uyên Ước lúc bị Đường Cẩm Tư ôm vào cửa nhà, bất đắc dĩ cười khổ, xem ra nàng cũng không am hiểu về việc rời nhà trốn đi.

“Cười cái gì?” Liên luôn ôm Uyên Ước Đường Cẩm Tư phát giác thần sắc của nàng có điểm cổ quái.

“Lần trước về nhà là chàng bị thương, lần này đổi thành thiếp, nương không biết sẽ nghĩ như thế nào?” Một đường trở lại phòng ngủ cũng không nhìn thấy bà bà, trong lòng nàng có điểm thấp thỏm.

“Lần trước là giả. Ta thật sự rất hi vọng lần này cũng là giả.” Vào đến phòng, Đường Cẩm Tư sai khiến người làm, đem Uyên Ước thả tới trên

giường.

Nàng có điểm không thích ứng hẳn yêu thương cùng coi trọng, giống như được hẳn coi trở thành trân bảo mà che chở, nàng có chút thẹn thùng.

Đường Cẩm Tư không có chú ý tới trên mặt nàng gò má tái nhợt hơi dính chút đỏ ửng nhàn nhạt, vẫn vì nàng cởi giày.

“Chàng lại xin nghỉ, công việc không gấp sao?” Thừa nhận tầm mắt hẳn nóng rực, Uyển Ước không được tự nhiên hỏi.

“Cho đến trước khi nàng kháng phục, ta đều là người rảnh rỗi.” Đường Cẩm Tư giơ tay lên, ôn nhu lau đi giọt mồ hôi trên thái dương nàng, đầu ngón tay lưu luyến đi tới cái trán nàng trên đó miệng vết thương dán lên băng gạc, “Thái dương nàng bị vỡ thành vết thương, đau không?”

Uyển Ước lắc lắc đầu, “Tay..... Càng đau.”

“Bởi vì nàng tay không chỉ có té trật khớp, còn vết cắt, chảy rất nhiều máu.”

Nàng nghe được hẳn ngữ điệu trầm thấp hàm chứa hận ý nồng đượm, không khỏi hoảng hốt, “Cẩm Tư?”

Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, hai tay nhẹ nhàng vờn quanh ở eo của nàng, đầu dựa vào bả vai không bị thương của nàng, hơi thở không yên nói: “Uyển Ước, ta thật sự thật xin lỗi, nếu như ta biết rõ trông thấy người yêu bị thương sẽ thống khổ như vậy, lúc trước ta nhất định sẽ không lừa gạt nàng.”

Nàng tức cười, một hồi mũi mũi như, nghĩ ôm trả hẳn, nhưng mà tay lại không thể động. Nàng mất thật khí lực lớn tìm lại thanh âm, mở miệng hỏi: “Chàng hiểu?”

“Ta hiểu, đã hiểu.” Hẳn cúi đầu đưa mắt nhìn nàng “Thực xin lỗi, có thể hay không tha thứ ta một lần nữa? Ta bảo đảm sau này sẽ không lại đối với nàng làm ra loại chuyện đó.”

Uyển Ước mê mang nhắm mắt.

“Thiếp không biết.” Nàng thật không dám tin tưởng hẳn.

“Uyển Ước.....” Đường Cẩm Tư sâu kín thán, bởi vì nàng thân nhiên lộ ra vẻ yếu ớt mờ mịt mà lòng chua xót.

Nếu có cơ hội làm lại, hẳn hi vọng từ ngày thành thân đó, một lần nữa bắt đầu: Chuyên tâm một lòng bảo vệ nàng, làm cho hai bên không hề có khúc mắc, nhớ tới đối phương đã cảm thấy vui vẻ. Mà không phải giống như bây giờ, không biết tiếp tục như thế nào như thế nào, nghĩ đến đối phương chỉ cảm thấy lòng chua xót.

Hắn thật sự hối hận lúc trước không chân thành với nàng một chút.

“Thiếp thật sự có thể lại ở bên cạnh chàng?”

Tiếng hỏi mềm mại bên tai khiến Đường Cẩm Tư kinh hãi rồi, hẳn nhìn chòng chọc Uyển Ước đặt câu hỏi, không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Nàng hình như có gánh nặng, ánh mắt hơi hốt hoảng, trong yên lặng, hẳn nghe thấy tiếng tim của nàng đập từ từ nhanh hơn.

“Chàng.....” Uyển Ước muốn nói lại thôi, dừng khí không đủ.

“Nói đi, Uyển Ước.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy chính mình trong mắt đối phương, phảng phất cũng thấy đối phương thật lòng.

Uyển Ước ức chế cảm giác xấu hổ, cố lấy dũng khí hỏi: “Chàng có thể..... Chỉ thích một mình thiếp sao?”

“Đương nhiên.”

“Thật sự?” Hốc mắt nàng từ từ ướt át, tràn trề hơi nước.

“Đương nhiên, đương nhiên!”

Nàng không thể phân biệt lời của hẳn có thể tin hay không, nhưng nàng bị động tâm, muốn vì hẳn mạo hiểm.

“Thiếp đã từng thật là muốn..... Biến thành Uyển Diễm.” Uyển Ước nhin không được khóc, những lời lúc trước không nói, bây giờ không khỏi hướng hẳn thổ lộ.

Nàng đã từng sợ hãi yếu thế, mà bây giờ, nàng muốn cho hẳn biết rõ nàng yêu thích hẳn đến cỡ nào, yêu thích đến mức thà rằng trở nên giống như muối.

“Nếu như thiếp biến thành Uyển Diễm như vậy, chàng có hay không sẽ càng ưa thích thiếp?”

“Không, nàng không cần giống muội ấy.” Hấn ôn nhu hôn nước mắt rơi của nàng, không ngừng xin lỗi, lo lắng mất đi thần thái chừng chặc tỉnh táo lúc trước. “Thực xin lỗi, Uyển Ước.”

Luống cuống tay chân trấn an thê tử, Đường Cẩm Tư hoảng loạn trước nay chưa từng có, cảm giác đau lòng cho đến khi nàng không hề khóc thút thít mới tiêu giảm một chút.

“Xin lỗi vì cái gì?” Uyển Ước thút tha thút thít.

“Bởi vì ta là trượng phu của nàng.”

“Xin lỗi vì cái gì?” Nàng lại hỏi.

“Ta cần phải khiến cho nàng cười, Thế mà lại. Luôn để cho nàng khóc.” Hấn tự trách khê hôn khóc mắt nàng, nếm đến hương vị mặn chát.

Uyển Ước hất cằm lên, nhìn mặt của hấn, không phải là lịch sự nho nhã, cũng không phải là âm hiểm xảo trá, hấn lúc này như đắm chìm trong dưới ánh mặt trời, cả người phát ra ánh sáng ấm áp hòa hòa ấm lòng người. Đó là thần thái lúc trước nàng chưa từng thấy qua.

“Ta bảo đảm sẽ không lại để cho nàng khóc thút thít.” Hấn nhẹ giọng hứa hẹn, nhu tình như nước.

Khắp nơi đều nóng bỏng lên, hai người lý trí đều mờ đi.

“Chàng thật giống như trở nên. Càng đẹp mắt rồi?” Uyển Ước đã bị mê hoặc, nhắm mắt lại.

Đường Cẩm Tư giống như mời gọi, hôn lên môi của nàng. “Trên mặt ta có vết thương.”

“Đừng là. Cả người chàng. Thoạt nhìn. Cùng trước kia không giống lắm.” Uyển Ước miệng bị hấn chặn lại, lời nói lộn xộn vừa ra khỏi miệng liền bị nghiền nát.

“Hi vọng nàng không ghét.”

Uyển Ước say mê đón ý nói đùa hấn, làm sao sẽ chán ghét? Nàng nghĩ nói cho hấn biết, nàng thích bộ dáng hấn bây giờ, nhu tình tràn đầy, từng cái vẻ mặt đều mang theo ấm áp mê người, phảng phất. Hấn đang yêu nàng.

“Các con cuối cùng đã trở lại!” Đột nhiên xuất hiện tiếng la từ cửa truyền vào.

Đường Cẩm Tư bị buộc thả Uyển Ước ra.

Uyển Ước theo hấn nhìn về phía cửa, thấy Đường lão phu nhân đứng ở cạnh cửa, Uyển Ước thẹn thùng lên tiếng “Nương, con. Về nhà.”

“Hôm nay không rời nhà đi?” Đường lão phu nhân xem kỹ bọn họ ngón tay giao triền, tư thái dựa sát vào nhau.

Uyển Ước mặt đỏ cúi đầu xuống.

Đường Cẩm Tư nghiêm trang nói: “Uyển Ước bị thương, cũng sẽ không đi.”

“Cái gì?” Đường lão phu nhân kinh hoàng tiến lên, quan sát tình huống Uyển Ước, tiếp theo trừng nhìn về con trai, “Cẩm Tư, có phải con hạ độc thủ hay không?”

“Nương, nương cho con là ai!” Đường Cẩm Tư kêu to.

Uyển Ước nín cười, mặt dán lên ngực trượng phu, ở trước vạt áo hấn vuốt phẳng lau đi nước mắt chưa khô, cố ý không vì trượng phu làm sáng tỏ.

“Uyển Ước, nàng cũng nói một chút đi.” Đường Cẩm Tư vỗ nhẹ nàng.

Uyển Ước ngáp một cái, “Ừ, ngủ.”

“Uyển Ước!”

Nàng ý lại trong ngực hấn bất động. Ngực của hấn sao lại ấm áp như vậy, nàng không muốn rời đi.

Có lẽ nàng lại tin tưởng hấn lần nữa. Tâm rách nát rồi, tựa hồ đang từng giọt từng giọt một lần nữa được khâu lại.

“Tướng công.” Nàng đột nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy?” Đường Cẩm Tư cùng mẫu thân đều đã im lặng.

“Thiếp quyết định. Tạm thời không ngừng yêu chàng.”

Đường Cẩn Tư cùng mẫu thân hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu, không tiếng động cười một tiếng.

Đông gió thổi qua, lá rụng vô số.

Uyển Diễm mang theo lễ phẩm đến trước Đường gia, sau khi vào cửa, Gặp Đường Cẩn Tư đang muốn ra khỏi cửa, vội vã nói chuyện với nhau vài câu, Uyển Diễm liền phát hiện tỷ phu thay đổi. Ánh mắt nhìn nàng trở nên bình thản, thái độ đối với nàng như một trường bối. Nhưng mà, thần thái hẳn so với trước kia càng thêm ôn nhu ấm áp.

Uyển Diễm không khỏi đoán rằng, có phải hay không tỷ tỷ làm chuyện gì cải biến tỷ phu?

“Uyển Diễm, một mình muội đến sao?” Ngồi ở trên giường êm đọc sách Uyển Ước thấy muội muội tới chơi, bất an nhìn ra cửa.

Uyển Diễm hiểu ý, cười nói: “Cha mẹ không có tới, vẫn còn giận tỷ, nghe nói tỷ đi tìm cô cô, bọn họ thiếu chút nữa chạy tới tửu lâu của cô cô đại náo.”

“Mấy ngày nữa ta sẽ về nhà mẹ đẻ hướng cha mẹ nhận lỗi!” Uyển Ước khổ than. “Cùng cô cô không quan hệ, muội nếu trở về, khuyên bọn họ ngàn vạn lần đừng tìm cô cô làm phiền.”

“Bọn họ biết rõ tỷ bị thương, cũng rất lo lắng. Bất quá, chỉ sợ vừa thấy mặt nhẹn không được trách mắng tỷ, cho nên mới không có tới thăm tỷ. Tỷ tỷ, tỷ phu sẽ trấn an tốt cha mẹ, tỷ liền an tâm dưỡng thương đi!”

“Cẩn Tư.....” Cùng muội muội nói đến trượng phu, Uyển Ước vẫn có chút không được tự nhiên.

Uyển Diễm hiểu cảm thụ của nàng, sáng sủa nói: “Tỷ, có nhà một người hướng muội xin cưới, mặc dù gia thế không tính quá tốt, nhưng là..... Nghe nói nhân phẩm không tệ, bộ dáng cũng xinh đẹp, muội dự định để cho cha mẹ an bài muội cùng đôi phương gặp mặt một lần.”

Uyển Ước có chút do dự, Uyển Diễm chuẩn bị xuất giá, buông tha cho trượng phu của nàng rồi?

“Tỷ phu đã sớm cùng muội thương lượng qua, muội cùng với hắn..... Hôn sự lúc trước không tính toán gì hết. Hắn không nói cho tỷ biết sao?”

Uyển Ước lắc đầu. “Các người..... Thương lượng lúc nào?”

Uyển Diễm nói rõ ý định không muốn lấy Cẩn Tư của mình, Uyển Ước mê hoặc sắc mặt đột nhiên trở nên thâm trầm.

“Khi đó hắn liền quyết định hủy bỏ hôn sự?”

“Đúng vậy.” Uyển Diễm suy nghĩ một chút, nhẹn không được bán đứng Đường Cẩn Tư, nói cho Uyển Ước, “Tỷ phu có đặc biệt dặn dò muội, đừng quá sớm đem tin tức nói cho tỷ biết.”

“.....” Uyển Ước về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Uyển Diễm trong lòng sợ hãi, suy nghĩ một lát nói: “Tỷ, muội thấy tỷ phu tựa hồ không giống lịch sự nho nhã như ngoài mặt đâu, hoàn mỹ vô khuyết.”

Uyển Ước không tiếng động đồng ý. Đường Cẩn Tư thật ra là cái khẩu Phật tâm xà, âm hiểm xảo trá tiểu nhân.

Đúng vậy, cái trượng phu không ôn nhã không hoàn mỹ này, đối nàng yêu thương cùng quý trọng ngày càng sâu hơn. Uyển Ước kháng cự không được tâm trầm luân trong hắn.

“Chỉ có thể chịu đựng thôi, ai bảo lúc trước người gả là ta đây!” Uyển Ước cười trả lời muội muội, ánh mắt lướt qua bên cạnh cửa sổ, nhìn xuống một cái ao nhỏ đã đóng băng trong viện. “Uyển Diễm, muội xem ao nước kia, mùa hè thì nóng như ôn tuyền, mùa đông liền kết băng đông cứng. Nhưng mà, cuối cùng vẫn là nước.”

Uyển Diễm hoang mang chớp mắt mấy cái.

Uyển Ước cầm sách trên tay đứng lên, “Mặc kệ tỷ phu muội biến hóa như thế nào, đều là trượng phu của ta, ta sẽ thích ứng, cũng sẽ không đem hắn tặng cho bất luận kẻ nào.”

Bởi vì nàng có thể xác định, trong lòng trượng phu của nàng, có nàng. Phần nhận thứ này cho nàng thêm sức mạnh.

Uyển Ước khẽ mỉm cười, giống như là tán thành Uyển Diễm rút lui sớm.

“Tỷ, tỷ cũng thay đổi.” Trở nên so với trước kia kiên cường hơn, Uyển Diễm có chút hâm mộ lại có chút ít cảm khái.

“Trông lại chúng ta còn có thể thay đổi, vì người mình coi trọng, có chút ý niệm trong đầu trước kia không muốn sửa đổi cũng có thể dễ dàng từ bỏ. Muội muội, ta thật hy vọng muội cũng gặp phải một người có thể vì muội mà thay đổi.”

Uyển Diễm mở ra hai tay, dường như làm nũng ôm lấy Uyển Ước, cảm nhận được tỷ tỷ quan tâm.

Tỷ muội hai người khúc mắc rốt cục giải khai.

“Tỷ tỷ, muội cũng vậy hi vọng tỷ cùng tỷ phu có thể tâm đầu ý hợp, cả đời gắn nhau.”

“Sẽ Ta sẽ không để cho hấn đi hại những người phụ nữ đáng hoàng khác.”

“A?” Cái gì nha?

“Ha ha! Không có gì, ta hiểu rõ là được rồi.” Người nam nhân kia tốt, người nam nhân kia xấu, một mình nàng biết rõ là đủ rồi, chết cũng không cùng những nữ nhân khác chia xẻ.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Lúc này, Bảo Nhi rất là ngạc nhiên chạy vào.

“Như thế nào vội vàng hấp tấp như vậy?” Uyển Ước ôn nhu hỏi.

“Cô gia hướng em nói xin lỗi!” Bảo Nhi một hơi nói xong mới phát giác trong phòng có người, lời nói và việc làm không khỏi đoan chính, quy củ hướng Uyển Diễn hành lễ, “Nhị tiểu thư, ngài đã tới.”

“Nói cái gì mà xin lỗi a?” Uyển Diễn tò mò hỏi Bảo Nhi.

Bảo Nhi thẹn thùng nhìn Uyển Ước.

Uyển Ước nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức cười ra tiếng, vui vẻ giống như được cái bảo bối gì.

“Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Tỷ phu tại sao phải hướng Bảo Nhi xin lỗi?” Uyển Diễn không cam lòng bị bỏ mặc, tóm lấy ống tay áo Uyển Ước truy vấn.

Uyển Ước cùng Bảo Nhi nhìn nhau cười một tiếng, nói: “Để cho Bảo Nhi nói cho muội biết đi!”

Nói xong, nàng nhắm lại đôi thủy mâu yêu kiều, trong đầu hiện lên dung nhan Đường Cẩm Tư. Thoáng chốc, thân thể của nàng giống như là hòa tan, mềm nhũn.

Trượng phu của nàng học được cách coi trọng nàng coi trọng người khác, thay nàng suy nghĩ, vì nàng thỏa hiệp..... Nàng cao hứng đến mức mũi có chút moist, vừa muốn khóc, song lần này không phải là thương tâm, mà là vui mừng.

Lòng của nàng đã không hề hoang vu, cảm nhận được thỏa mãn chưa bao giờ có.

Giờ khắc này, Uyển Ước rốt cục hiểu mình muốn chính là cái gì, nàng muốn chỉ là một người đem nàng để ở trong lòng, sau đó, dặt tay cả đời, không bao giờ rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Trượng Phu Không Ngồi Yên Trong Phòng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.